

70 de vieți anterioare ale spiritului Corinei

Studiu parapsihologic

Autor: NINA PETRE

Povestirile a 70 de reîncarnări

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

București, 2026

Colecția EDUCAȚIE PRIN PARANORMAL

Cuvânt înainte

Metoda mea de cercetare a vieților anterioare se bazează pe clarviziune și telepatie, verificate pe nenumărate spirite și clienți. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ și-ar afla aspecte din viețile sale anterioare, ar reuși cu siguranță să își organizeze viața actuală într-un mod mult mai agreabil. Prezentul nu ar mai deveni copleșitor prin problemele pe care le pune zilnic în fața fiecăruia dintre noi.

De-a lungul celor 30 de ani dedicați colaborării cu spiritele, am înțeles că noi suntem supuși voinței lor. Preluăm ceea ce au bunăvoința să ne comunice și nu le putem obliga nicidecum să ne ofere atât cât am vrea noi să cunoaștem.

Am mai aflat și că fiecare spirit are și vieți umane desfășurate în paralel. Pe unele sunt dispuse să le dezvăluie clarvăzătorilor, pe altele, nu neapărat. Nu este de mirare că un clarvăzător „vede” unele vieți anterioare, iar altul găsește ceva diferit, după cum îi este îngăduit.

Important este că încă mai există oameni pasionați de aflarea istoriei proprii ființe. Pragmatismul contemporan, inoculat pe toate căile în mintea tinerei generații, încrâncenează sufletele oamenilor, urmărind să îi transforme în roboți.

*NINA PETRE,
medium și clarvăzătoare*

* * *

În acest volum sunt cuprinse 70 de vieți anterioare ale spiritului Corinei, pe care Nina Petre le-a cercetat de-a lungul a 6 ani. Majoritatea au fost oameni cu personalități puternice, creative, contribuind cu viețile lor la ridicarea în rang a spiritului său.

Corina este un intelectual de clasă al acestei țări, care lucrează într-un mediu academic, bună cunoscătoare a mai multor limbi, chiar și „moarte”, și a istoriei. Este una dintre cele mai pasionate cititoare a site-ului nostru și, mai ales, a articolelor în conexiune cu istoria. Abia așteaptă să-i sosească următorul episod spiritual și analizează meticulos fiecare aspect al încarnării prezentate de studiul karmic respectiv.

Caută să găsească legăturile cu viața prezentă, dar mai mult decât atât, legăturile între diverse vieți anterioare, încercându-și puterea intelectuală în descoperirea tainelor spiritului, după cum puteți citi în comentariile sale destinate publicării. Are o fire generoasă, optimistă și crede cu tărie în

Dumnezeu. Prezintă în volumul de față și alte comentarii interesante ale Corinei, pe care ni le-a trimis de-a lungul timpului.

Cercetarea vieților anterioare are rolul de a ne ajuta să ne cunoaștem mai bine, să ne acceptăm așa cum suntem, să ne echilibrăm psihic și, eventual, să eliminăm unele efecte karmice, orientându-ne către situațiile propice pentru noi și evitându-le pe cele cu potențial de pericol. Fiecare spirit urmează propriul său drum evolutiv unic, iar asta se poate vedea în studiile de caz întinse pe parcursul mai multor vieți anterioare.

Sperăm ca cititorul să aprecieze descrierile unor locuri și timpuri demult uitate, care formează cadrul istoric în care s-au desfășurat aceste vieți ale unor oameni din trecut. În general, istoria se ocupă de marile personalități și războaiele lor, dar mult mai puține scrieri se referă la viața oamenilor obișnuiți, care sunt, de obicei, strămoșii noștri spirituali. Foarte rar am descoperit vreo personalitate celebră în trecutul spiritual al celor care s-au supus acestui studiu.

Cititorul de azi poate fi uimit de realitatea altor epoci și locuri, în care mentalitățile, obiceiurile și condițiile de viață difereau foarte mult de cele prezente. Parcurgerea celor 70 de vieți prezentate mai jos este o călătorie interesantă în însăși evoluția omenirii, în sens invers cronologic. Sperăm să vă ajute să vă eliberați puțin din strâmtoarea propriei persoane și vieți monotone, știind că și voi aveți în spate o istorie a încarnărilor oarecum asemănătoare cu cea a Corinei.

În sumarul acestei cărți, precum și în titlurile episoadelor spirituale am folosit culori diferite pentru încarnările ca **bărbați** sau ca **femei**, pentru a facilita eventuale concluzii privind alternanța sexului sau alte detalii (locul geografic ales de spirit pentru încarnare, condiția socială, soarta etc.). Opinia mea este însă că nu putem trage nicio concluzie generală, căci intențiile spiritului sunt întotdeauna imprevizibile și scapă oricărei logici omenești.

Menționăm aici că fiecare spirit a avut mai multe încarnări simultane în ființe umane. Este posibil ca și în prezent să existe pe Pământ întrupări ale aceluiași spirit cu al dumneavoastră, le putem numi „suflete gemene”. Ba, mai mult, este posibil să vă fi întâlnit deja cu o asemenea persoană, simțind o mare afinitate și având senzația de „parcă te cunosc de o viață”...

Răzvan-Alexandru Petre, editor

21 martie 2026

Lista vieților anterioare

1	Rosalia Franchi (1811-1863)	6
2	Felipe Castelo (1702-1754)	7
3	Alenka Iakovleva (1596-1645).....	9
4	Atiya (1404-1462).....	12
5	Hatim (1280-1342)	15
6	Blanche Dortier (1113-1168)	17
7	Saveriu (1016-1067)	20
8	Tama (888-924)	22
9	Mayako (714-759)	27
10	Erik (600-658)	29
11	Tehuac (477-521)	33
12	Angeliki (316-364)	35
13	Eemeli (211-265)	38
14	Tarisai (98-139)	40
15	Karbuk (80-51 î.e.n.)	43
16	Nisaba (196-138 î.e.n.)	48
17	Sang (316-281 î.e.n.)	50
18	Kohar (398-341 î.e.n.)	51
19	Chua (492-442 î.e.n.)	53
20	Itane (588 - 554 î.e.n.)	55
21	Eron (690-642 î.e.n.)	57
22	Giotis (781-734 î.e.n.)	59
23	Sakra (910-886 î.e.n.)	62
24	Ildum (1094-1043 î.e.n.)	63
25	Arisa (1176-1135 î.e.n.)	66
26	Kraspar (1288-1224 î.e.n.)	68
27	Oka (1392-1366 î.e.n.)	70
28	Tusta (1481-1438 î.e.n.)	72
29	Xime (1598-1560 î.e.n.)	74

30 Alik (1689-1646 î.e.n.)	75
31 Askuk (1773-1734 î.e.n.)	76
32 Aulani (1896-1861 î.e.n.)	78
33 Gyalpo (1988-1946 î.e.n.)	80
34 Luo (2070-2034 î.e.n.)	82
35 Etara (2186-2155 î.e.n.)	84
36 Likki (2298-2261 î.e.n.)	85
37 Atana (1892-1864 î.e.n.)	87
38 Namla (1994-1951 î.e.n.)	88
39 Iluma (2055-2007 î.e.n.)	89
40 Ugia (2184-2140 î.e.n.)	90
41 Limet (2371-2319 î.e.n.)	92
42 Benek (2488-2456 î.e.n.)	93
43 Fouz (2594-2545 î.e.n.)	94
44 Ardun (2684-2663 î.e.n.)	95
45 Ekadanta (2792-2751 î.e.n.)	96
46 Malin (2870-2834 î.e.n.)	97
47 Axion (2996-2954 î.e.n.)	98
48 Haka (3085-3044 î.e.n.)	99
49 Adeen (3198-3165 î.e.n.)	100
50 Anatu (3278-3229 î.e.n.)	102
51 Arro (secolul 34 î.e.n.)	103
52 Guzepi (secolul 35 î.e.n.)	105
53 Harasu (secolul 36 î.e.n.)	107
54 Sanjiv (secolul 37 î.e.n.)	107
55 Unka (secolul 38 î.e.n.)	109
56 Igone (secolul 39 î.e.n.)	110
57 Angasu (secolul 40 î.e.n.)	111
58 Taha (secolul 41 î.e.n.)	112
59 Aker (secolul 42 î.e.n.)	113
60 Chia (secolul 43 î.e.n.)	114

61 Amil (secolul 44 î.e.n.)	114
62 Akif (secolul 45 î.e.n.)	115
63 Ila (secolul 46 î.e.n.)	116
64 Riuf (secolul 45 î.e.n.)	117
65 Lies (secolul 45 î.e.n.)	118
66 Eiso (secolul 45 î.e.n.)	119
67 Kaj (secolul 45 î.e.n.)	120
68 Arju (secolul 45 î.e.n.)	121
69 Patli (secolul 45 î.e.n.)	122
70 Alwi (secolul 45 î.e.n.)	123

Episodul 1 – ROSALIA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe italianca ROSALIA FRANCHI. Viața ei s-a desfășurat în perioada anilor 1811-1863 (secolul 19). ROSALIA s-a născut în orașul Napoli (Neapole), situat în provincia Campania, port la Marea Tireniană.

În anul 1799, ocupația franceză dăduse naștere, pentru câteva luni, Republicii Partenopee. Între 1806-1815, orașul Napoli și Regatul Neapolelui au fost conduse de Joseph Bonaparte, iar după aceea, de Joachim Murat, din ordinul lui Napoleon. Congresul de la Viena a restabilit suveranitatea Bourbonilor, care au creat Regatul celor Două Sicilii. Napoli a fost sediul unei opoziții puternice împotriva despotismului bourbonic până la sosirea lui Garibaldi (în 1860) și anexarea la Regatul Italiei.

Bancherul Ignazio Franchi din Napoli, căsătorit cu distinsa doamnă Teresina, avea un singur copil, pe frumoasa ROSALIA. Fetița, inteligentă și ascultătoare, a fost educată acasă cu profesoare-guvernante până la 14 ani, când părinții au înscris-o într-un pension catolic din oraș.

După anii petrecuți în pension, a dorit să lucreze și ea ca profesoară. Un prieten al tatălui ei, moșierul Stefano Odone, a angajat-o ca guvernantă în vila lui de lângă Napoli, unde avea trei fete. Sabrina împlinise 3 ani, Renata, 4 ani, iar Elda, 7 ani. În casa familiei Odone, un musafir drag era fabricantul de haine Salvatore Pietrasanta, unul dintre nepoții doamnei Patrizia Odone, mama fetițelor.

Căsătoria ROSALIEI cu Salvatore a avut loc în anul 1835, când ea avea 24 de ani, iar mirele, 27 de ani. Guido Pietrasanta și doamna Valeria erau părinții lui Salvatore. Domnul Guido, negustor de haine și țesături, avea o moșie mare spre nord de Napoli.

ROSALIA nu a mai avut voie să muncească la familia Odone după căsătoria cu Salvatore. Pentru că nu avea răbdare să stea toată ziua în casă, își făcea de lucru cu documentele de la fabrica soțului.

La 26 de ani l-a născut pe Ugo, unicul copil. Acesta, pasionat de nave, a ajuns constructor de șalupe. S-a căsătorit la 26 de ani cu Emilia, o domnișoară de 19 ani. Au avut două fiice: Angela și Natalia.

Salvatore împlinise 41 de ani, când i-a murit tatăl, din cauza unei crize cardiace grave. După înhumarea tatălui, doamna Valeria, mama lui, i-a cedat moșia de la țară, ea retrăgându-se în vila din Napoli.

La 55 de ani, Salvatore, ajuns un industriaș bine angrenat în comerțul cu haine, încă mai călătorea spre estul Mediteranei în căutare de țesături și bijuterii orientale. În vara anului 1863, vasul pe care se afla în drum spre Turcia a naufragiat, din cauza unei furtuni puternice. Nici Salvatoare și nici ceilalți călători nu au supraviețuit în adâncul apei.

După aflarea veștii dispariției soțului, ROSALIA s-a simțit din ce în ce mai rău cu inima. În ultima lună a anului 1863, când toată populația se pregătea de sărbători, ROSALIA a închis ochii pentru totdeauna.

Rosalia ar fi vrut să lucreze în continuare ca guvernant[în familia Odone, dar soțul ei nu a mai lăsat-o. Avea o fire independentă, care i-a fost “modelată” de educația primită de la părinți și de obligația respectării normelor de conviețuire familială și socială. A suferit mult după pierderea soțului, deoarece îl rugase să nu plece în acea călătorie, din cauza unor presimțiri sumbre. După moartea ei, cele două spirite au avut multe discuții, iar în această viață nu își mai reproșează nimic din ceea ce s-a întâmplat în trecut.

14 martie 2019

COMENTARIUL CORINEI

"Vă mulțumesc foarte mult pentru această analiză... Rosalia... aveam o păpușă pe care am numit-o așa, în copilărie. Era o păpușă distinsă, cu păr platinat și rochiță roz, era, într-un fel, șefa tuturor celorlalte păpuși.

A fost emoționant să citesc povestea Rosaliei. M-am bucurat tare mult că a fost o femeie cultivată și împlinită, care a iubit și a trăit în bunăstare într-un oraș atât de frumos. Se pare că am o karmă bună moștenită de la ea. Sunt multe asemănări între mine și ea. Și eu am fost o fetiță inteligentă și ascultătoare, curioasă, singură la părinți, iar ai mei mi-au respectat dorința și m-au susținut să studiez, să îmi fac o carieră și nu să mă căsătoresc de tânără... Am început să dau meditații la franceză cu un copil... Îmi plac strugurii, florile și Egiptul și mereu mi-am dorit să fiu bunică..."

15 martie 2019

Episodul 2 – FELIPE

Episodul spiritual nr.2 îl are ca erou pe brazilianul FELIPE CASTELO, care a trăit între anii 1702-1754 (secolul 18). S-a născut în localitatea Campinas, situată spre nord de Sao Paulo.

Arsenio Castelo, tatăl lui FELIPE, era militar de profesie, fiind angajat la unitatea militară din Campinas. Soția lui se numea Marcia. FELIPE avea un frate cu 4 ani mai mare, numit Faustino.

Pasionat de cariera tatălui, Faustino a ajuns și el militar. S-a căsătorit la 26 de ani cu domnișoara Custodia, o fată de 17 ani. Au avut doi băieți, Rodolfo și Silvio, plus o fiică, numită Carina.

FELIPE și-a urmat anii de învățământ general în mica școală ce aparținea unității militare, iar pentru studii comerciale, a locuit 3 ani în Sao Paulo. Revenit acasă la 19 ani, a început să facă schimburi comerciale cu indienii botocuzi, sub protecția militarilor din garnizoană.

S-a mutat în Sao Paulo la 23 de ani, prin căsătoria cu Cesaria Machado, o fată de 18 ani, fiica negustorului de zahăr Xavier Machado și a doamnei Eliana, patroana unei cofetării. Cesaria lucra la cofetărie împreună cu mama ei.

Ea a născut un singur copil, pe frumoasa Carolina, la vârsta de 21 de ani. Carolina a ajuns și ea cofetar. Căsătorită la 19 ani cu patronul de restaurant Rogerio Saldanha, un bărbat de 26 de ani, a avut împreună cu el un băiat, Pedro, și o fată, Gloria.

FELIPE a decedat la 52 de ani, în toamna anului 1754, din cauza unei crize de malarie. Luase chinină timp de 2 ani, dar până la urmă, boala incurabilă a fost mai puternică decât el. Contactase virusul ucigaș în drumurile lui comerciale către triburile ascunse în păduri și locuri mlăștinoase.

Indienii botocuzi locuiseră aproape de țărmul Oceanului Atlantic până la sosirea colonizatorilor portughezi, care i-au exterminat în mare parte. Pentru a le lua pământurile, bandele militarizate ale ucigașilor de indieni i-au obligat pe cei rămași în viață să se refugieze în adâncurile pădurilor, în regiuni mlăștinoase, aproape inaccesibile pentru cei care nu cunoșteau cărările ascunse. Condițiile de trai ale pușinilor indieni de pădure rămași în viață erau foarte grele. Autoritățile atotstăpânitoare îi obligau să furnizeze prețioase materii prime aflate în păduri: cauciuc, smoală, coajă de chinină, pene de păsări rare. În schimbul materiilor prime, achiziționate la prețuri de nimic, primeau obiecte de metal, țesături și alte mărfuri de cea mai proastă calitate, plătite foarte scump. În junglele mlăștinoase, mortalitatea era foarte mare, din cauza infecțiilor provocate de insecte.

Negustorul FELIPE a continuat să facă schimb de mărfuri cu indienii din păduri chiar și după mutarea în Sao Paulo. La 52 de ani, avea ceva avere și ar fi trăit liniștit până la bătrânețe dacă necruțătoarea malarie nu l-ar fi răpus.

Felipe a fost fericit împreună cu soția lui. A înșelat-o de câteva ori, dar fără urmări în viața lui de familie. Ar fi vrut să fie mai bogat, să îi dea o zestre mai mare Carolinei, să trăiască mai mult pentru a-și ajuta nepoții și strănepoții.

29 aprilie 2019

COMENTARIUL CORINEI

"Acum îmi dau seama și de ce înțeleg așa de bine limba portugheză. Se vede că acest strămoș a dus o viață demnă, dacă i-a ajutat pe acei indieni năpăstuiți. Poate că de aici mi se trag anumite blocaje legate de bani și de comerț, în general... Altfel, firea curioasă, dornică de cunoaștere și parțial iubitoare de riscuri o am și eu. Îmi plăcea mult să mă uit la „Dr. Quinn”... Țin minte că atunci când eram foarte mică, pe la vreo 4 ani, am văzut o păpușă care m-a fermecat și când am auzit că o cheamă Carolina, am făcut tot ce am putut pentru a mi se cumpăra. O iubeam mult. Știam că păpușa Carolina, cea cu păr negru împletit și cu rochie lungă înflorată e mai dinainte de păpușa Rosalia, cea delicată și maiestuoasă..."

8 mai 2019

"Mă bucur că Felipe Castelo a fost un om fericit în familie. Viața Atyiei și a lui Hatim probabil a fost foarte grea în locurile și în timpurile acelea... poate că de aceea spiritul s-a întrupat mai apoi în personaje din clasa de mijloc, precum Felipe, Rosalia sau Corina. Mă intrigă povestea Blancei. Vizionară în sensul de șamană, de prezicătoare sau mistică? Am studiat puțin Evul mediu occidental și un pic mai mult misticii și iubesc Franța. Cred că această strămoasă îmi va spune mai multe și poate influențe din viața ei de atunci se vor regăsi și într-a mea."

30 mai 2019

Episodul 3 – ALENKA

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe rusoaica ALENKA IAKOVLEVA. Ea s-a născut în localitatea Iaroslavl, situată în vecinătatea fluviului Volga, și a trăit între anii 1596-1645 (secolele 16-17).

Negustorul de blănuri Igor Iakovlev din Iaroslavl, căsătorit cu doamna Evghenia, avusese patru copii. Primul băiat a murit la scurtă vreme după naștere. A urmat ALENKA, fată voinică și sănătoasă, care a supraviețuit și a

crescut mare. După ea, au mai fost doi băieți născuți foarte bolnavi, nereușind să trăiască mai mult de câteva zile.

ALENKA a primit educație cu ajutorul a două domnișoare guvernante sosite din Moscova timp de 5 ani, începând de la 7 ani. Împreună cu ele, a reușit să învețe limba rusă folosită în familiile celor bogați. În plus, limbile franceză și latină, obligatorii pentru femeile și bărbații din “înalta societate”.

La 16 ani, a fost luată în căsătorie de boierul Ghenadi Popov, un bărbat cu 11 ani mai în vârstă decât ea. Ghenadi era un negustor bine cunoscut de-a lungul Volgăi, din Iaroslavl până la Marea Caspică. Împreună cu tatăl său, Iuri Popov, transporta pe Volga piei și blănuri prețioase, întorcându-se de la malul mării cu obiecte din aur și argint, mătasuri și cosmetice orientale. Ghenadi și tatăl lui obișnuiau să împrumute bani cu camătă unor negustori care le erau recunoscători, pentru că îi scoteau din mari necazuri.

Mama lui Ghenadi se numea Galia. Harnica și inimoasă Galia și-a ajutat nora la creșterea celor două fete, mai ales după ce ALENKA a rămas văduvă. Pe Iarina, mama ei a născut-o la 20 de ani, iar pe Vania, la 24 de ani.

ALENKA avea 32 de ani, când i-a murit soțul. Ghenadi plecase singur cu barca pe Volga, având de făcut o vânzare de blănuri spre sud de Iaroslavl. Doi cazaci și-au apropiat barca de cea a lui Ghenadi, apoi l-au înjunghiat și i-au furat toată marfa. L-au aruncat în apă, ca să i se piardă urma. Familia l-a așteptat în zadar pe Ghenadi să revină acasă. Resturile din barcă, aruncate de apă la câțiva kilometri distanță spre sud, nu au fost recunoscute de nimeni.

ALENKA rămăsese fără bărbat, cu două fete orfane de tată. Iarina avea 12 ani, iar Vania, 8 ani. Cu banii primiți de la părinții și socrii ei, ALENKA și-a educat fetele foarte bine, iar după aceea le-a lăsat să se mărite cu cine au vrut.

Iarina s-a căsătorit la 19 ani în Moscova cu militarul Anatoli Cekin, un bărbat de 26 de ani. Au avut un singur copil, pe fiul lor, Kiril.

Pe Vania a răpit-o la 15 ani un cazac din Rostov și a dus-o în casa lui. Marat avea 22 de ani, se ocupa cu negustoria și s-a priceput să o facă pe Vania fericită. Au avut împreună doi băieți: Nail și Ruslan.

După 17 ani de văduvie, ALENKA și-a luat rămas bun de la viață și de la cei dragi. Era în toamna anului 1645. Împlinise de curând 49 de ani. Îl visase pe Ghenadi câteva nopți la rând, chemând-o să vină lângă el, fiindu-i foarte dor de ea. După nenumărate rugăciuni îndreptate către Dumnezeu, în care Îl implora să o ia din acea lume, dorința i-a fost ascultată și îndeplinită. A murit în timpul somnului, la sfârșit de septembrie, scăpând astfel de tristețile și durerile vieții.

În această viață nu se regăsesc, în apropierea ta, spiritele unor persoane din viața antecesoarei Alenka Iakovleva. Viața Alenkăi împreună cu soțul ei a fost împlinită. Ea nu a avut motive să fie nemulțumită de infidelitatea lui Ghenadi. Alenka ar fi vrut să aibă trei-patru copii împreună cu Ghenadi. Alenka a avut sufletul cald al slavilor, dar și puterea lor de a trăi în condițiile oferite de familie și societate.

Rosalia, Felipe și Alenka au avut școala vieții, cu necazuri și bucurii. De la ei ți s-a transmis pe cale karmică puterea oamenilor din alte vremuri de a răzbate, cu multă tenacitate, prin jungla societății. Cea de astăzi nu se deosebește în mod esențial de societățile din trecutul istoric al omenirii.

30 mai 2019

COMENTARIUL CORINEI

"Sunt multe asemănări între viața Rosaliei și cea a Alenkăi - seamănă puțin și cu viața mea, în sensul că și eu am fost singură la părinți, ca ele două, și educația mea (marcată de învățarea limbilor franceză și latină) a avut ca scop și elevarea socială. Au iubit amândouă călătoriile, la fel ca mine, și au fost femei împlinite în căsnicie (atât cât a fost), și-au întrecut statutul social în care s-au născut și au răzbit în viață...

M-am bucurat să citesc că Alenka le-a lăsat pe fiicele ei să se căsătorească cu cine au dorit, în epoca aceea. Trebuie să fi fost o persoană foarte deschisă la minte și inimoasă (așa ca mine). Ideea asta a căsătoriei din dragoste m-a urmărit mereu. Văd că este un tipar care se repetă la Alenka și la Rosalia - rămân văduve, în urma scufundării unui vapor, și simt că viața lor fără bărbatul iubit nu mai merită să fie trăită, mor cu imaginea bărbatului iubit.

Au parte și de tot sprijinul părinților și al socrilor. Sper că Corina este o femeie mai independentă și va depăși acest tipar de dependență emoțională al strămoșelor. Oricum, față de cele două, îmi place să cred că am avansat pe scara socială datorită calităților mele și nu mulțumită vreunui bărbat. Este însă foarte adevărat că tendința spre singurătate, liniște și lecturi se bate cap în cap cu aspirația spre o iubire unică, înălțătoare, bazată pe căsătorie și existența copiilor.

Rusoaica mi-a dăruit lucruri frumoase, probabil de la ea îmi vine și aplecarea către Biserică și sacru. A dus o viață admirabilă, zic eu, pentru că a reușit să își depășească condiția socială, să își crească fetele și să le ofere libertatea de a se căsători cu cine au vrut.

Tot reflectând la povestea celor două femei antecesoare (ba chiar și a lui Felipe), m-am gândit că au avut cu toții sprijinul necondiționat al familiei proprii și al celei extinse. În existența aceasta, lucrurile sunt doar parțial adevărate, în sensul că bunicii mei m-au susținut foarte mult cât timp au fost în viață, dar m-au și pregătit pentru viață, spunându-mi că va trebui să mă descurc singură în viață, și pentru că am crescut fără mamă, și pentru că, din punct de vedere social, nu îmi pot pune pile pe nicăieri, așa cum li se întâmplă altora... Până acum cred că am reușit să mă descurc suficient de bine fără pile, în sensul că, atunci când am avut nevoie, am atras oameni buni care să mă ajute, sper că mă bucur totuși de o karmă bună. Asta mi-a declanșat și o anumită mândrie că am răzbătut singură, dar și o oarecare sfidare a ierarhiilor, a aranjamentelor și a pilelor. Ader la valorile și principiile "aristocrației", dar totodată îi cam disprețuiesc pe membrii ei și lumea lor plină de snobism, conformism și reguli stupide – probabil și asta e o moștenire de la Alenka.

20 iunie 2019

Episodul 4 – ATIYA

Episodul spiritual nr.4 o are ca eroină pe sirianca ATIYA. Viața ei s-a desfășurat în perioada anilor 1404-1462 (secolul 15).

Cucerită de arabi între anii 635-640, Siria a ajuns sub controlul mamelucilor din Egipt în anul 1250. Mamelucii erau formațiuni combatante (turcești sau kîrghîze) ai căror luptători constituiau, la început, forța militară a dinastiei Ayyubizilor. În 1250 i-au răsturnat pe Ayyubizi, reușind apoi să guverneze Egiptul până în 1517. Asuprirea poporului sirian de către feudalii turci a fost cumplită.

ATIYA s-a născut într-o familie modestă dintr-un sat aflat spre sud de Damasc. Localnicii erau în majoritate crescători de animale: oi, capre și cămile. Hasib, tatăl ATIYEI, era beduin, crescător de cămile, obișnuit să transporte cu caravana diferite mărfuri cerute la vânzare în Damasc. Hana, soția lui Hasib, născuse șapte copii. Două fetițe au murit la scurtă vreme după naștere. Apoi a sosit ATIYA, care a supraviețuit. Un băiat s-a stins din viață la mai puțin de un an, fiind grav bolnav. Ceilalți trei băieți au trecut de vârsta copilăriei.

Nuh, fiul cel mare, a fost ucis de hoți la 17 ani, în timp ce încerca să își apere tatăl de asaltul lor.

Mai tânăr cu 3 ani decât Nuh, era Saiful. El a rămas în sat, preferând să cultive legume. S-a căsătorit la 24 de ani cu Rajya, o fetiță de 14 ani, care i-a dăruit doi băieți și o fată.

Tayeb, cu 5 ani mai tânăr decât Saiful, a ajuns măcelar în Damasc, unde s-a căsătorit cu Zinat, fiica în vârstă de 16 ani a patronului său. Au avut împreună doi băieți și două fete.

ATIYA a învățat să țeară covoare și carpete împreună cu Hana, mama ei. Produsele respective luau calea Damascului pe spinarea cămilelor lui Hasib.

Fata avea 10 ani, când au văzut-o luptătorii unui comandant militar din Damasc, sosiți să fure animale și fete frumoase. Luată sub amenințarea cuțitelor, ATIYA a fost transportată pe o cămilă până în haremul șefului lor, comandantul militar mameluc Ridwan, un bărbat sever în vârstă de 36 de ani. Fata, obosită și speriată, a fost dată în grijă șefei haremului, o sclavă în vârstă numită Masuma. Timp de 7 ani, cât a mai trăit Masuma, ATIYA s-a bucurat de ajutorul ei în privința educației necesare în harem și a puterii de a suporta asalturile sexuale sosite din partea lui Ridwan.

Moartea celor doi băieți, la scurtă vreme după ce i-a născut, i-a provocat ATIYEI dureri sufletești de neuitat.

Datorită priceperii de a țese covoare superbe, a fost lăsată să trăiască în harem și să muncească într-unul din atelierele stăpânului.

Avea 43 de ani, când Ridwan a murit într-o luptă. Haremul și toată averea lui i-a revenit unicului fiu, militarul Shiham. Acesta i-a propus ATIYEI eliberarea, după ce femeia împlinise 50 de ani. Bucuroasă la perspectiva ieșirii din sclavie, a acceptat. Până la 61 de ani, când a plecat definitiv din acea lume, s-a întreținut singură din vânzarea covoarelor, pe care încă mai reușea să le confecționeze.

Atiya se considera prea săracă și umilă pentru a se aventura în intrigile din harem. A născut copiii pentru că stăpânul Ridwan și i-a dorit. După moartea celui de-al doilea copil, Atiya nu a mai reușit să consume niciodată carne și nici să bea lapte. Atiya și-a iubit părinții, frații, copiii și în mod obligatoriu, stăpânul absolut, Ridwan. Spiritul ei era liber în idealurile lui, dar femeia trăia constrânsă de sclavia în care ajunsese.

Spiritul mamelucului s-a întâlnit și în alte vieți cu spiritul tău. Legăturile karmice rezultă din interacțiunea acelor oameni.

17 august 2019

COMENTARIUL CORINEI

"Atiya a dus o viață plină de suferințe, care a fost totuși compensată mai apoi de împlinirea sufletească a Alenkăi și a Rosaliei... În copilăria mea iubeam cămilele și nu îmi plăceau covoarele. Nici acum nu îmi plac."

17 august 2019

"M-a înduioșat tare karma bieteii sclave din Siria. M-am bucurat că, până la urmă, a reușit să fie liberă și că munca ei i-a oferit dreptul la o viață mai bună în sclavie și i-a asigurat venitul când a fost eliberată. Cine știe ce păcate karmice o fi avut de ispășit și ea, și rusoaica văduvă de tânără, care și-a crescut singură fetele, ba chiar și Rosalia, care și-a pierdut soțul într-un chip așa de violent. Poate că răspunsul va veni în episodul militarului din Afganistan. Mă bucur că, după acest episod, spiritul meu a hotărât să se întrupeze într-o boieroaică, apoi într-un om de afaceri tenace, apoi într-o femeie burgheză, apoi în mine. Fără urmă de modestie, posed un spirit inteligent și evoluat, care învață repede și care știe să-și aleagă oameni buni drept cobai, adică oameni pe care el, spiritul, îi poate conduce și în care se poate manifesta.

M-a bucurat mult că a acceptat să fie eliberată - trebuie multă tărie de caracter să faci asta, după ce toată viața, 40 ani, ai fost sclavă într-un harem izolat, plus că este vorba și despre aspectul financiar (în timpurile alea, sclavii de casă duceau o viață mai îndestulătoare decât mulți oameni liberi).

Sper că greutățile vieții să nu o fi transformat într-o persoană acră și posomorâtă. Mi-ar fi plăcut să știu că era un spirit liber, dincolo de condiția socială.

Pun pariu că militarul ăla, Hatim, a fost un nesăbuit, care a omorât femeii și a produs multă suferință în viețile altora... sau poate vizionara Blance nu a fost înțeleasă de către societate și de aceea spiritul o fi preferat să se manifeste apoi printr-un cobai mai violent...

Da, am observat că jungla socială este, în chip esențial, la fel cu cea din alte timpuri, doar că am mai progresat la nivelul cantității resurselor și al calității vieții. În schimb, într-adevăr, oamenii din alte timpuri aveau o putere mult mai mare de a răzbi și de a îndura, deși aveau opțiuni și posibilități mai restrânse decât în ziua de azi. Credința și spiritualitatea sunt foarte importante în viața omului, în plan existențial - te ajută să nu cazi sau să te ridici și să suporti mai ușor loviturile vieții. Cu adevărat, suntem niște cobai în mâinile acestor forțe. Știu că am predispoziția de a fi supusă către persoane egoiste, dar mă lupt din răputeri să nu mă las supusă. Bănuiam eu că, într-o existență, spiritul meu s-a întrupat într-o sclavă într-un harem... " *20 august 2019*

Episodul 5 – HATIM

Episodul spiritual nr.5 îl are ca erou pe afghanul HATIM. El s-a născut în localitatea Kandahar și a trăit între anii 1280-1342 (secolele 13-14).

În secolele 7 și 8 avusese loc invazia arabilor și islamizarea țării. Între anii 1173-1526, Afghanistanul s-a aflat sub influența sultanatului din Delhi. În 1222 a început invazia armatelor lui Ginghis-Han și formarea principatelor mongole.

Părinții lui HATIM aparțineau unei mari uniuni tribale afgane alcătuite din etnici abdali. Începând cu secolul 18, s-au numit durani. Triburile abdali duceau o viață sedentară și se ocupau în principal cu agricultura, la țară, iar la orașe, cu meșteșugurile.

Umar, tatăl lui HATIM, era cojocar. Nevasta lui, Radha, născuse patru copii, doi băieți și două fete. Fiul cel mare, HATIM, avea cu un an mai mult decât Habib. Mai puțin norocos decât fratele său, Habib a fost ucis de luptători mongoli, care intraseră în Kandahar. Băiatul avea doar 10 ani.

Fata cea mare, Avani, a fost răpită de mongoli și transformată în sclavă la vârsta de 8 ani. Sora ei, Omana, mai tânără cu 3 ani, s-a căsătorit la 15 ani cu negustorul Gazi din Kandahar, un flăcău de 21 de ani. Au avut trei copii: două fete și un băiat.

La 14 ani, HATIM a fost primit ca muncitor la vite pe moșia negustorului Musa din Kandahar. Musa avea mii de animale pe un vast teren aflat la mică depărtare de oraș. Zecile de muncitori, unii liberi și alții sclavi, îngrijeau oi, vite cornute mari, cai și păsări de curte.

Împlinind 15 ani, HATIM a fost luat în grupul de luptători care își apăra stăpânul, pentru a învăța să lupte împotriva năvălitorilor mongoli.

La 24 de ani, stăpânul i-a dat voie să și-o ia de nevastă pe bucătăreasa Makara, o fată de 17 ani, care muncea în bucătăria din casa cea mare, unde locuia stăpânul Musa când sosea din Kandahar. HATIM fiind un luptător prețios, i s-a permis să locuiască împreună cu Makara și viitorii lor copii într-o casuță de pe moșie.

Makara a dat viață la trei copii. Unica fată, Avasa, a sosit la 23 de ani. Pe Ullah l-a născut la 19 ani, iar pe Azam, la 25 de ani.

Pe Avasa a luat-o de nevastă la 16 ani un negustor sosit din sudul țării, fata plecând împreună cu el. Au avut două fete și doi băieți.

Ullah, ajuns luptător alături de tatăl său, s-a căsătorit la 23 de ani cu Kasi, o fetiță de 16 ani. Au avut împreună o fată și doi băieți.

Azam, crescător de animale și luptător, s-a căsătorit la 20 de ani cu Durga, o fată de 17 ani, care i-a dăruit trei băieți. S-a mutat după nuntă într-un sat, departe, spre vest de Kandahar.

În vara anului 1342, moșia a fost din nou invadată de mercenari mongoli, cu toate că noul stăpân, Yakub, fiul răposatului Musa, le plătitise lună de lună un tribut substanțial comandanților mongoli din Kandahar. HATIM împreună cu fiul său Ullah și ceilalți luptători au pornit să apere casa stăpânului și întregul sat. Au fost uciși toți locuitorii care nu reușiseră să fugă. Yakub și-a negociat scăparea, reușind să ajungă în Kandahar. HATIM, soția lui, Makara, și curajosul lor fiu, Ullah, au fost uciși. Nu a scăpat de moarte nici familia lui Ullah. Avasa și Azam au scăpat cu viață, locuind în zone ce nu fuseseră atacate de mongoli.

Ca luptător devotat stăpânilor, Hatim a ucis mulți oameni. Câte o parte din karma negativă acumulată de el a trecut la succesorii lui spirituali. Hatim a luat ostatici în luptele la care a participat. Ca urmare, spiritul lui s-a întrupat în Atiya, sclava siriană.

Hatim, cu firea lui modestă a omului sărac, s-a bucurat de tot ce i-a fost plăcut în viață. A regretat că nu a ajuns bogat ca stăpânii lui. A fost mulțumit pentru că și-a făcut datoria față de familia și stăpânii lui. Dacă dezerta din armata stăpânului, risca să fie urmărit și ucis.

Spiritele speră la fiecare întrupare că își vor atinge cât mai multe obiective. Din păcate, nu li se îndeplinesc toate dorințele. Așa s-a întâmplat și cu spiritul lui Hatim.

14 septembrie 2019

COMENTARIUL CORINEI

"Trebuie să reflectez mult la aceste povești. În ceea ce privește primele vieți, aveam niște fascinații în copilărie: romanele rusești, cămilele... citind această viață, nu mi-am adus aminte de nimic din copilărie. Părea că nu îl știu de nicăieri pe Hatim. Abia când am citit că avea voință puternică, optimism și tenacitate, avea încredere în steaua sa și în Dumnezeu, mi-am închipuit eu că îl știu de undeva, de vreme ce îi seamăn așa mult.

Hatim a ucis oameni? Dacă da, înseamnă că a revărsat o karmă negativă asupra celorlalți. Poate că a făcut totuși și lucruri bune.

Pe de o parte, mă bucur că am avut un strămoș viteaz și că acest spirit al meu s-a întrupat și în războinici, nu numai în femei melancolice. Pe de altă parte, îmi dau seama - în ciuda descrierii frumoase - că Hatim, vrând-nevrând,

a acumulat o karmă negativă prin faptul că era luptător. Mă bucur că a avut o familie frumoasă (până acum, toți strămoșii au avut familie și copii, ceea ce îmi dă speranțe că în existența aceasta mă voi bucura și eu de așa ceva...). Până la urmă, nu a fost o existență atât de rea cum îmi imaginam eu."

17 septembrie 2019

Episodul 6 – BLANCHE

Episodul spiritual nr.6 o are ca eroină pe BLANCHE DORTIER. Ea s-a născut în localitatea portuară Marsilia și a trăit între anii 1113-1168 (secolul 12).

Tatăl ei, Augustin Dortier, muncea ca marinar pe nave comerciale care transportau mărfuri între Marsilia și Genova. Nevasta lui Augustin, croitoreasa Odette, o născuse doar pe BLANCHE.

Comerțul practicat în sudul Franței era asemănător cu cel al negustorilor italieni: exportau produse orientale, sare și vinuri, pe care le schimbau pe postavuri aduse din Flandra și lână din Anglia. Cei mai activi pe piața Marsiliei erau negustorii genovezi, care îi concureau pe cei francezi. Franța era deficitară în privința mijloacelor de transport pe apă. Majoritatea corăbiilor care îi deserveau traficul maritim erau nave engleze, spaniole sau hanseatice. Cele mai prețioase mărfuri transportate pe apă erau obiectele de lux și mirodeniile aduse din Orient, la care se adăugau sclavii.

BLANCHE a învățat să coasă rochii elegante din materiale scumpe, aduse din Orient, împreună cu mama ei. Mai știa să facă broderii și dantele.

La 17 ani, a fost luată în căsătorie de marinarul Ignace Bouvier, un bărbat de 24 de ani, originar din Marsilia. Tatăl lui, Sebastien Bouvier, era negustor de haine. Doamna Florinda, mama lui Ignace, croitoreasă italiancă sosită din Genova, îl născuse numai pe Ignace. Florinda știa să facă bijuterii, meserie pe care a învățat-o și BLANCHE.

Unicul copil născut de BLANCHE, la 20 de ani, a fost micuțul Paul. Băiatul a ajuns negustor pe mare, ca tatăl lui și ca bunicul Augustin. S-a căsătorit la 27 de ani cu Serena Paoli, o fată de 16 ani din Genova, stabilindu-se în orașul ei. Au avut trei copii. Fata lor se numea Ricarda, iar băieții, Michele și Fabien.

Ignace a renunțat la comerțul naval după ce a împlinit 34 de ani, fiind grav bolnav de reumatism. Și-a continuat activitatea de negustor împreună cu tatăl lui în Marsilia. A decedat la 59 de ani, în iarna anului 1165, din cauza unei crize cardiace.

BLANCHE, ajunsă văduvă la 52 de ani, a refuzat oferta lui Paul, fiul ei, de a se stabili în casa lui din Genova. A rămas în casa ei din Marsilia, continuând să coasă și să vândă rochii elegante în micul magazin din piața orașului.

Într-o seară de toamnă, în anul 1168, când abia împlinise 55 de ani, a fost atacată pe stradă de doi hoți care au înjunghiat-o și i-au furat punga cu bani.

Despre BLANCHE îți mai spun câte ceva:

- După moartea soțului, a devenit melancolică, scumpă la vorba, prudentă în relațiile cu prietenele ei;

- Spiritul regretatului Ignace a trecut pe lângă tine, fiind întrupat într-un tânăr care ți-a plăcut foarte mult;

- Puternic atașată de casa din Marsilia, unde și-a trăit anii tinereții împreună cu Ignace, BLANCHE a ales să trăiască departe de fiul ei;

- Chiar și văduvă fiind, a continuat să se îmbrace elegant și să poarte bijuterii frumoase, pe care și le confecționa cu mare pasiune;

- Încă din perioada copilăriei, avea vise nocturne, continuate ziua cu tot felul de imagini care îi prevesteau despărțiri, crime, naufragii, furturi, îmbogățiri ale unor persoane cunoscute sau chiar falimente. Când presimțea pericolul unor naufragii, îi sfătuia pe Ignace și pe tatăl ei să nu plece pe mare. I s-a arătat într-un vis că va fi atacată de hoți. Nu i-a dat atenție, fiind obișnuită cu tot felul de imagini macabre. Totuși, visul respectiv a fost corect.

25 octombrie 2019

COMENTARIUL CORINEI

"M-am gândit mult în aceste zile la tiparele care deja sunt vizibile din aceste 6 povești. M-au răscolit mult răspunsurile la întrebări și povestea acestei drăgălașe Blanche, pe care o simt atât de vie în sufletul meu.

Cum poate fi anulată karma negativă a lui Hatim? Vreau să îmi ajut și spiritul, dar și să fac în așa fel încât karma acestui bărbat de atâtea secole să nu se abată asupra mea (adică eu înțeleg fenomenul la nivel teoretic, dar practic, spiritele acestea folosesc oamenii ca pe niște cobai pentru a-și satisface ele dorințele de evoluție și karma)...

Spiritul bunicii mele, la fel ca în povestea sclavei, a venit să mă ajute să gestionez situația generată de o karmă negativă și să mă învețe cum să o trăiesc... De asemenea, faptul că rusoaica își pierde soțul în tinerețe poate fi o consecință a karmei lui Hatim? Când am primit desfășurătorul vieților trecute, am avut o strângere de inimă la Felipe, când am văzut în dreptul lui om de afaceri - în gândul meu, omul acela avea legătură cu schimburile de sclavi, așa

că am răsuflet ușurată când i-am citit viața - mă gândesc, dar poate e doar un scenariu, că este o viață în care spiritul putea să urmeze tiparul lui Hatim, dar a avut forța să schimbe macazul, așa că a recuperat mult din karma lui Hatim.

Când eram mică-mică, ai mei se gândeau că voi fi croitoreasă... aveam două mașini de cusut, bunica îmi cumpăra o grămadă de materiale pentru a-mi face rochii (am un dulap plin ochi cu aceste materiale)... doar că eu foloseam mașina de cusut pe post de masă pentru lecții și nu știu nimic din această artă. Altfel, bunica și mama mea se pricepeau să coasă, să croșeteze - adică se păstrează același tipar textil ca la Blanche și Atyia. Îmi plac mult rochiile și bijuteriile elegante, îmi place mult stilul elegant. Citind viața, m-am gândit să mă îmbrac mai elegant, să îmi fac rochii... e o imagine foarte vie, cred că a fost o viață foarte împlinită.

Ador marea, mai ales Mediterana, încerc să îmi cultiv feminitatea (Blanche trebuie să fi fost o femeie foarte feminină), sunt o femeie destul de emancipată.... Mărturisesc că, atunci când am primit desfășurătorul de vieți și am văzut în dreptul lui Blanche (da, Blanche e numele medieval din franceza veche pentru Blanche) vizionară, mi-am zis "cine știe ce vrăjitoare o fi fost și o fi murit arsă pe rug!" (am mare fobie de foc).

Mi-ați făcut niște observații la viața lui Blanche. Într-adevăr, și eu sunt o persoană care se atașează foarte tare de locuri, de persoane... înțeleg că nu e bine pentru evoluția spirituală. Și tot melancolică, și am devenit și eu scumpă la vorbă și prudentă în relația cu persoanele de sex feminin, care sunt și bârfitoare și invidioase... Faptul că Blanche a refuzat să meargă în Genova și atașamentul ei față de soț i-a cauzat moartea și o karmă negativă?! De fapt, toți oamenii mor până la urmă într-un fel... Mă întreb de ce spiritul a ales apoi să devină luptător în Siria? (poate pentru a învăța să se apere și să îi apere pe alții, să știe să lupte pentru viața lui? Dacă e așa, înseamnă că Blanche murise foarte supărată și revoltată). Blanche a creat o karmă negativă pentru că nu a vrut să meargă la fiul ei și a rămas să se întrețină singură? (Se vede că era o femeie destul de emancipată și puțin inconștientă...) Văd că se repetă tiparul naufragiului - și Rosalia avea premoniții, și soțul boieroaiței și soțul Rosaliei mor pe mare... de trei ori legătura aceasta puternică cu marea, cu porturile.... Și eu mai visez, dar nu am premoniții.

Îmi place mult de această strămoașă a mea și îmi place să investighez tiparele acestor vieți. Mi-am propus ca, la anul, să vizitez și Marsilia și Genova.

29 octombrie 2019

Episodul 7 – SAVERIU

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe corsicanul SAVERIU. El s-a născut în localitatea Bonifacio, aflată în sudul insulei Corsica, și a trăit între anii 1016-1067 (secolul 11).

În anul 774, Carol cel Mare dăruise Corsica papei Adrian I. Începând cu secolul 11, Corsica a fost administrată de episcopul din Pisa. Orașul Pisa făcuse parte din marca Toscanei. În secolele 10-11 a devenit puternic și a ajuns o republică maritimă înfloritoare, extinzându-și dominația asupra vestului Mării Mediterane, asupra insulelor Sardinia și Corsica.

Francescu, tatăl lui SAVERIU, muncea ca marinar pe nave comerciale pisane. Soția lui, doamna Maria, născuse doi băieți. Carlu era cu 2 ani mai mare decât SAVERIU. Ajuns și el marinar, Carlu s-a căsătorit la 24 de ani cu Ghjulia, o fată de 19 ani. Au avut un singur copil, pe fiul lor, Ghjuvan.

SAVERIU și-a dorit de mic să devină preot, ca unchiul Petru din Pisa, fratele lui Francescu. Părinții i-au făcut pe plac, iar Francescu l-a dus în Pisa după ce a împlinit 8 ani. Absolvind studiile generale într-o școală catolică din Pisa, băiatul s-a înscris la 14 ani în școala confesională din oraș, aflată sub autoritatea episcopului catolic. Cu studiile terminate, SAVERIU a fost trimis, la aproape 20 de ani, din ordinul papei Benedict IX, în Etiopia, ca misionar printre creștinii monofiziți.

La 21 de ani, a ajuns în Eritreea. După o scurtă perioadă de odihnă după lunga călătorie, și-a început drumurile prin Eritreea și în restul Etiopiei. Timp de 30 de ani, cât a mai avut de trăit, s-a străduit să pună de acord catolicismul papal cu “erezia” creștină numită monofizism. Credincioșii monofiziți din Etiopia admiteau în ființa lui Cristos doar natură divină. Creștinismul sub forma monofizită devenise în secolul 4 religie de stat în Etiopia.

Prin eforturile lui de misionar catolic, SAVERIU și-a făcut mulți dușmani printre preoții monofiziți, care, influențând autoritățile statului, i-au făcut viața imposibilă în multe locuri unde a încercat să se așeze pentru mai multă vreme. SAVERIU nu s-a căsătorit, nu a avut copii, iar puținele lui iubite au păstrat secretul relațiilor cu el.

Bolnav de malarie, SAVERIU a încetat din viață la 51 de ani, în vara anului 1067, adăpostit într-o casă modestă a unor țărani cumsecade, clădirea aflându-se în zona lacului Tana.

Alte amănunte despre SAVERIU:

- Se simțea dedicat vieții de preot misionar. Avea o fire calmă, tolerantă, dornică de pace și credință în Divinitate. Respecta întru totul învățătura Bisericii Catolice. Se bucura când reușea să convingă oamenii asupra credinței în adevăratul Cristos. Și-a presimțit apropierea morții și a regretat că munca lui de misionar creștin se va întrerupe. Prin comportament și aspectul fizic părea un om mediocru, dar inteligența lui era deosebită.

- Karma pe care și-a construit-o cu multă migală a fost în mare parte pozitivă. Cei care l-au iubit și respectat au plâns la moartea lui. Karma lui negativă a fost generată de lipsa de grijă față de părinții lui, care au murit fără să îl mai vadă. În plus, nu s-a străduit să atragă și alți misionari catolici spre țările din nord-estul Africii.

- Cultura lui se limita la religia catolică și la cunoașterea țărilor în care a trăit. A învățat dialectele vorbite în zonele unde a locuit mai multă vreme. Trăia foarte modest, se hrănea și se îmbrăca din donațiile primite de la populație. S-a bucurat la gândul plecării în Eritreea și Etiopia, știind că în acele țări va fi mai bine tolerat și înțeles decât în țările Maghrebului. Nu a revenit în Corsica.

24 noiembrie 2019

COMENTARIUL CORINEI

"Îmi închipui că Saveriu a fost un om bun, poate chiar zelos și că a acumulat o karmă bună. Mă bucur că Tama a fost vraci, deși a trăit doar 40 de ani, iar povestea japonezei artist plastic cred că va fi una sfâșietor de tristă... Bunica mea credea foarte mult în reîncarnare și credea că într-o viață anterioară fusese vraci..."

15 noiembrie 2019

"Vineri aveam în față o hartă a lumii pe un perete și am identificat pe ea insula Corsica. Apoi, nu știu de ce, gândul și privirea mea s-au dus fix la Eritreea... și mă gândeam că Eritreea vine de la numele Mării Roșii și că eu voi fi în Iordania, la Marea Roșie, peste câteva zile... asta se întâmpla, așadar, până să aflu povestea lui Saveriu.

Saveriu a slujit toată viața lui, Biserica. Să știți că și în existența aceasta îmi place să cred că slujesc Biserica. Am vizitat Pisa, mi-a plăcut mai mult decât Florența și știam eu de undeva că Pisa, odată, a fost mai influentă decât Florența. Am văzut pe internet cum arată Bonifacio - este fix genul de insulă care îmi place mie mult, cu creste muntoase... pe măsură ce citesc din aceste episoade, mă descopăr mai mult. Dacă m-aș fi născut băiat, aș fi fost, fără doar și poate, preot, asta știu sigur, dar mereu mi-am zis, din copilărie, că mai bine

că nu sunt bărbat, pentru că aş fi fost un preot prost, care ar fi propovăduit în deşert la toată lumea - acum înţeleg de unde am avut mereu acest sentiment. Pe de altă parte, mă confrunt şi în viaţa aceasta cu oameni sau sisteme care îmi pun beţe în roate şi care îmi solicita toată răbdarea şi perseverenţa de care pot da dovadă.

Observ că Saveriu i-a transmis lui Felipe predispoziţia de a muri de malarie. Ştiu ca expediţiile catolice în ţările aceste monofizite au fost sortite eşecului şi în secolele de mai târziu, dar mă gândesc că e nevoie de multă răbdare, perseverenţă şi putere interioară să stai 30 ani într-o ţară străină şi săracă să le predici unora despre firea umană a lui Dumnezeu."

26 noiembrie 2019

Episodul 8 – TAMA

Eroina episodului spiritual nr.8 este chilianca TAMA. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 888-924 (secolele 9-10). S-a născut într-o comunitate de indieni araucani aşezată spre sud de actualul oraş Santiago, în zona unde s-a dezvoltat localitatea Rengo.

Statul Chile de astăzi era locuit în vechime de indieni araucani care, datorită unei organizări foarte puternice, au reuşit să oprească, în secolul 15, înaintarea incaşilor până aproape de paralela 35. Araucanii îşi spuneau mapuche, adică "oamenii Pământului". Ei se ocupau cu agricultura, vânatul, pescuitul, ţesutul din lână de lama şi de guanaco (o rudă sălbatică a lamei).

Tatăl eroinei noastre, TAMA, se numea Ulonko şi îndeplinea funcţia de vraci al satului. Utray, nevasta lui Ulonko, dăduse viaţa la trei fete şi patru băieţi. Au decedat la vârste mici, suferind de diverse boli, două fetiţe şi trei băieţi. Supravieţuitori au fost TAMA şi Nanco, fratele ei mai tânăr cu 6 ani. Bun gospodar, Nanco s-a căsătorit la 20 de ani cu Lako, o fată de 15 ani. Ea a născut o fetiţă şi un băiat.

TAMA avea 6 ani, când şi-a anunţat tatăl că dorea să ajungă vraci. Ulonko i-a făcut pe plac, observând că fiica lui avea, într-adevăr, chemare pentru această meserie. A luat-o drept ucenică, iar după câţiva ani s-au retras într-o peşteră pentru a-i desăvârşi pregătirea. Acolo fata a primit harul de a comunica mental cu duhurile. Ulonko i-a încredinţat instrumentele cultului lor şi a consacrat-o drept machi (shaman) calificat.

Machi TAMA avea 16 ani, când i-a murit tatăl, ucis de un bolovan rostogolit de pe munte în timp ce ploua torențial. După îngroparea lui Ulonko, întreaga suflare adultă a satului a desemnat-o pe TAMA drept noul vraci. Începând cu ziua următoare, fata a fost instalată de săteni în coliba de vraci a defunctului tată și obligată să îmbrace haine bărbătești. După aceea, și-a început activitatea de machi. Ca vraci-femeie, nu a avut voie să se căsătorească și nici să aibă copii.

Avea 25 de ani, când fratele ei, Nanco, a fost ucis de un guanaco în timp ce se străduia să îl vâneze. TAMA a ajutat-o pe văduva Lako și își crească micuții rămași fără tată.

În fiecare dimineață, machi TAMA își începea ritualul divin prin incantații monotone, murmurate în timp ce înconșura neobosită altarul de nenumărate ori, construcția respectivă fiind un podium prevăzut cu trepte. Ajunsă pe podium, începea să bată în toba sfântă și să sufle într-un bucium subțire, aducând la cunoștința duhurilor necazurile sătenilor. După aceea, formula rugămințile către duhurile protectoare, pe care le întărea cu ofrandele așezate lângă altar: animale sugrumate sau despicate pentru a se putea citi în măruntaiele lor secretele viitorului, cum era hotărât de machi TAMA.

Araucanii credeau în viața de apoi, dar nu și în răsplata sau pedeapsa de pe lumea cealaltă. Religia araucană, prin reprezentantul ei, vraciul, avea un caracter practic. În afară de faptul că era un intermediar între forțele oculte și oameni, vraciul avea o muncă de vindecător și prezicător.

Machi TAMA trata și bolnavi care credeau că au înghițit un obiect care nu le priște. Ea invoca duhurile protectoare, înfigând o rămurică de scorțișoară în pământ. Când un duh se prezenta, machi îl tămâia cu rotocoale de fum de tutun, după care îi cerea să îi dezvăluie leacul necesar bolnavului. Duhul adopta părerea ei și anume că bolnavul trebuia să lepede îmbucătura cu bucluc, pe care i-a dăduse vreun dușman în dorința lui de răzbunare. Bolborosind niște descântece, machi TAMA îi ungea burta cu un terci de ierburi, iar cu un cuțit de lemn se prefăcea că îi deschide pânțele, în căutarea obiectului aducător de boală. Avea pregătite în ascuns viermișori, râme și șopârle. Se prefăcea că scotea din burta bolnavului vietatea înghițită, apoi “închidea” rana fără să lase vreun semn. Bolnavul trebuia să se considere vindecat.

În ceremoniile de cult, machi TAMA folosea un instrument muzical asemănător cu buciumul din Alpi. Obiectul era alcătuit dintr-o tulpină lungă de trestie, la un capăt fiind prevăzută cu un corn de animal. Chemările buciumului aveau rolul de a atrage atenția spiritelor bune asupra oamenilor aflați în

rugăciune. Pentru practicile ei, machi folosea și pietre, grăunțe, ierburi, figurine din lemn sau lut reprezentând animale, de obicei lama și guanaco. Un mare rol în atragerea duhurilor bune îl aveau diferitele părți ale arborelui sfânt al araucanilor – canelo – arborele de scorțișoară. El era considerat un simbol al vieții și semn al păcii. În adevăratele operații, machi folosea cu rol de narcotic planta numită la noi ciunăfaie, care conține un alcaloid otrăvitor.

La 36 de ani, machi TAMA și-a presimțit moartea, aceasta grăbindu-se să sosească. Într-o noapte, femeia a fost ucisă cu un pumnal de un bărbat din sat care o iubea de multă vreme, omul nereușind să fie primit în modestul ei pat, adică pe scoarța unde se odihnea ziua sau noaptea.

Găsită fără suflare în zori de zi, femeia-vraci a fost înmormântată cu toate onorurile cuvenite rangului ei și binelui pe care îl făcuse de-a lungul vieții. Au îmbrăcat-o în haine noi, au plâns-o îndelung, i-au așezat în mormânt obiectele folosite zilnic, mâncare și băutură din belșug, care să îi ajungă multă vreme. După un an, i-au adus din nou mâncare și i-au povestit ce se mai întâmplase prin sat. Foșnetul frunzelor crescute lângă mormânt le-a spus tuturor celor de față că machi TAMA îi auzise și se ruga pentru binele lor în lumea zeilor unde ajunsese.

Tama a fost ucisă de luptătorul Uney, un bărbat de 40 de ani, care o iubea de când era mică. Și ea l-a iubit, dar a ales între el și jurământul de castitate după la încredințarea funcției de vraci. Următorul vraci a fost nepotul ei, Taro, fiul fratelui Nanco, decedat la vârsta de 25 de ani. Sora lui Taro se numea Ilen. Tama și-a creat o karmă negativă prin renunțarea la iubirea față de Uney. El nu a reușit să se îndrăgostească de o altă fată și nici nu s-a căsătorit. De câte ori pleca la lupte cu triburile rivale, se ruga la zeul războiului să fie ucis mai repede.

28 decembrie 2019

COMENTARIUL CORINEI

"E o viață foarte frumoasă, într-adevăr, care are multe asemănări cu cea a lui Saveriu, de intermediar între religie și oameni, de viață demnă, dedicată slujirii până la capăt a unei religii, aceeași chemare care vine din copilărie și care este cultivată de tată, așa încât personajul este ajutat să meargă pe calea pe care o dorește... Regăsesc cu amuzament ludicul și, ca să zic așa, o formă de duplicitate, de disimulare a acestui spirit al meu, în joaca de-a doctorul și de-a ghicitul a Tamei, în relațiile secrete ale lui Saveriu... De mic copil am fost fascinată de tot ceea ce însemna ocultism, spiritism, reîncarnări, fenomene paranormale, devoram ziarul "Dracula". Mai târziu, în facultate, am fost atrasă

de această latură antropologică a la Levi Strauss, de studierea unor triburi sălbatice, cu obiceiurile și credințele lor. De abia aștept să citesc episodul Maiko, poate de acolo voi înțelege de ce eroina aceasta a avut acest sfârșit tragic, legat de sexualitate. Cine știe ce gheșă o fi fost Maiko, dacă după ea doi înaintași au ales calea celibatului și una a și murit din cauza asta! Văd că Saveriu nu a fost atât de strict să respecte întru totul celibatul impus de religia sa, poate că spiritul său a fost influențat și de moartea Tamei în această direcție. Observ că harul acesta al presimțirilor și exercitarea puterii feminine s-a transmis, într-o anumită măsură, tuturor înaintașelor spirituale. Mi-ar plăcea să am altruismul Tamei. Tama seamănă foarte mult cu bunica mea, inclusiv partea cu foșnetul frunzelor de la mormânt..."

31 decembrie 2019

"Referitor la Tama... când am citit prima dată răspunsul dvs, am simțit că spiritul meu își aduce aminte povestea, că fix așa se întâmplase cu acel luptător care o iubea, apoi mi-am zis că e prea cu iz de telenovelă. Observ că se repetă tiparul soției de marinar, al luptătorului și al negustorului. Probabil viața lui Angeliki va semăna cu cea a lui Blance, cea a lui Tehuac cu cea a lui Hatim, iar cea a lui Erik sper să semene cu cea a lui Felipe, nu cu cea a Atyiei.

Tama a fost o femeie arhetipul preotesei, care și-a știut de mică vocația și și-a împlinit-o în folosul comunității ei, a făcut multe fapte bune și a ajutat oamenii, bucurându-se de respect, însă a refuzat dragostea și a fost ucisă. Misiunea și viața plină de privațiuni a Tamei a fost continuată de preotul catolic Saveriu, dar la un alt nivel - el a plecat din mijlocul comunității sale și a trebuit să predice unora de alt neam și de altă cultură - de aici dificultățile și conflictele sale, totuși, nu a repetat greșeala Tamei și nu a respins dragostea, având relații cu alte femei. Dar, ca și în cazul Tamei, vocația l-a acaparat de tot și a uitat de părinți și de Pisa...

Apoi a urmat o pauză de o viață mai îmbelșugată (ah, Franța, mare, spiritul lui Ovidiu, haine frumoase și bijuterii - femeia trebuie să fi fost fericită!), în care Blance își folosește darul previziunii și trăiește liniștită cu marinarul ei, față de care cred că dezvoltase un puternic atașament - la fel ca în cazul celor doi predecesori, este prea acaparată de ceea ce face și alege să nu se mute la fiul ei, ceea ce îi provoacă moartea.

Apoi vine Hatim, care poate mai repară câte ceva din karma de familie, prin devotamentul său față de familie, de care are grijă și loialitate, dar care își creează o karmă negativă ucigând și luând prizonieri și, evident că, având o

mentalitate de slugă, nici nu a reușit să facă avere, așa cum spera... (tare mi-e teamă că viața luptătorului din Guatemala o să fie la indigo!).

Așa apare Atyia, care este, evident, o sclavă, care plătește multe din faptele lui Hatim, prin furtul de la părinți, moartea copiilor și viața din harem. A fost minunat că biata femeie s-a putut elibera din sclavie și s-a putut întreține apoi ca un om liber, din talentul și priceperea lui Blance.

Apoi a venit Alenka, care prin educație a făcut saltul social și a avut viața de familie împlinită, însă, probabil că urmare a karmei lui Hatim, și-a pierdut bărbatul în tinerețe.

Felipe păstrează ceva din Tama, având milă de indieni și dându-le chinină și alimente, iar Rosalia continuă cumva viața lui Blance și a Alenkăi, dar la un nivel mai elevat. Observ că, după fiecare reîncarnare, spiritul crește mai mult și viața devine mai... rafinată și mai complicată.

Dacă aș alege trei cuvinte pentru fiecare viață, acestea ar fi:

Tama - demnitate, vindecare, previziuni

Saveriu - credință, misiune, călător

Blance - țesut, previziuni, atașament

Hatim - muncă, luptă, loialitate

Atyia - sclavie, durere, țesut.

Alenka - educație, văduvie, maternitate

Felipe - comerț, milă, indieni

Rosalia - cultură, călătorii, moșie.

10 ianuarie 2020

"Doar niște mici reflecții: în karma 12 spiritul e întrupat într-o femeie care își pierde fiica devenită sclavă la 10 ani. În karma Atyei, spiritul se întrupează într-o femeie care devine sclavă la 10 ani. Din cauza unui predecesor care luase ostatici. În ambele cazuri părinții nu-și mai văd copila...

Cât despre Tama, atunci când eram mică, îmi plăcea să bat toba și aveam o jucărie toboșar. Nu am învățat niciodată să fluier, dar îmi plăcea mult. Iar rotocoalele de fum... îmi place să fumez pasiv narghilea.

Remarcile mele despre copilărie pot fi puerile, dar ele sunt pentru mine dovada că aceste episoade karmice sunt credibile."

2 martie 2020

Episodul 9 – MAYAKO

Episodul spiritual nr.9 o are ca eroină pe japoneza MAYAKO. Ea s-a născut în localitatea Nara (situată spre sud-est de Osaka). Viața ei s-a desfășurat între anii 714-759 (secolul 8).

MAYAKO a trăit în perioada Nara (Tempyo), care a durat din anul 710 până în anul 794. În 710, capitala țării a fost instalată la Heijo, cunoscută mai târziu ca Nara. Secolul care a urmat după stabilirea capitalei la Nara a reprezentat apogeul influenței chinezești în cultura japoneză. Nara era construită după modelul metropolei T'ang, Ch'ang-an, fiind totuși mult mai mică în comparație cu orașul chinezesc. Starea de pace a țării este atestată de faptul că orașul Nara nu avea ziduri de apărare și nici șanțuri cu apă împrejur.

În perioada vieții lui MAYAKO, pe tronul Japoniei au domnit următorii împărați: 1) Împăratul Genmei (Ghenmei) între anii 707-715; 2) Împărăteasa Genso (715-724); 3) Somu (724-749); 4) Împărăteasa Koken (749-758); 5) Junnim (758-764).

Meșterul Gokuro, tatăl lui MAYAKO, era lucrător în argilă. Soția lui Gonkuro, doamna Kimiko, avea trei copii. Fetele se numeau MAYAKO și Kiyomi, iar băiatul, Keisuke. MAYAKO era mai în vârstă decât sora și fratele ei.

Kiyomi, ajunsă pictoriță pe mătase, s-a căsătorit la 16 ani cu croitorul Uchida, un bărbat de 25 de ani. Au avut doi băieți: Shoraku și Saburo. Keisuke a decedat la 15 ani, din cauza unei boli de stomac.

MAYAKO s-a născut cu talent la pictură, la fel ca mama și sora ei. Până când s-au măritat, cele două surori și-au ajutat mama la decorarea statuetelor de cult și a vaselor de ceramică făcute de Gonkuro. Ceramica din acea perioadă imita ceramică de proveniență chineză. Nuanțele vopselelor erau sumbre (brune, cenușii) sau mai deschise (verde, galben) și, foarte rar, albastre. Obiectele de ceramică serveau ca material funerar sau ca vase de bucătărie (farfurii, cupe, boluri). Statuetele funerare nu abordau neapărat subiecte religioase budiste, ci mai degrabă subiecte profane. Erau frecvente statuetele ce reprezentau dansatori, muzicieni, personaje caricaturale, umoristice, eventual, regi păzitori ai templelor.

La 17 ani, MAYAKO a fost luată în căsătorie de Takuya, un bărbat de 23 de ani, negustor de vopsele și lacuri. Părinții lui trăiau într-un sat spre sud de Nara, ocupându-se cu agricultura. Gospodarul Naozane, tatăl lui Takuya, era căsătorit cu harnica Aneko. Femeia îi dăruise patru copii. Fetele lor se numeau Nanako, Ise și Hisae, iar băiatul, Takuya.

MAYAKO a născut doi copii. Kijuro, adus pe lume la 21 de ani, a supraviețuit. Sora lui, născută la 3 ani după el, a murit după câteva zile de la naștere.

MAYAKO avea 41 de ani, când i-a murit soțul. Takuya avea o boală de inimă încă din copilărie. Kijuro, ajuns orfan de tată la 24 de ani, încă nu era căsătorit. Reușea să câștige ceva bani din vânzarea unor obiecte de ceramică.

Spre sfârșitul anului 755, văduva de 41 de ani, MAYAKO, a fost chemată să lucreze în vastul atelier al împărătesei Koken. Înzestrată cu o putere de sacrificiu imensă, MAYAKO lucra zi și noapte la magnificele măști gigaku, destinația lor fiind religioasă. Ele aveau dimensiuni mari, pentru a fi văzute de la distanță în cadrul ceremoniilor religioase. În munca ei asiduă, artistă MAYAKO golea multe vase cu lacuri și vopsele. Intoxicată grav cu acele materiale otrăvitoare, a decedat la 45 de ani, în iarna anului 759.

La MAYAKO remarcăm puternica legătură dintre artă și divinitate, dorința de sacrificiu în tot ceea ce făcea, pierderea tonusului de viață după moartea soțului, sensibilizarea organismului din cauza folosirii unor materiale toxice destinate picturii.

Mayako era budistă, educată în credința că împăratul este întruchiparea lui Buddha. S-a simțit datoră să se supună voinței împărătesei. Nu știa că s-ar fi putut intoxica din cauza vopselelor și a lacurilor folosite în pictură. Cu siguranță că moartea timpurie a reușit să îi fractureze destinul.

Spiritul lui Kijuro, fiul lui Mayako, este întrupat departe de tine, pe continentul sud-american.

21 februarie 2020

COMENTARIUL CORINEI

"Foarte înălțătoare ultimele trei vieți - Mayako, Tama și Saveriu -, puse în slujba divinității și a sacrificiului de sine, deși protagoniștii au trăit în culturi cu totul și cu totul diferite. Toți trei observ că au fost prea absorbiți de muncă și misiunea lor, dar cred că și-au creat o karmă bună, prin dedicare și perseverență. Personaje foarte demne și puternice.

Viața aceasta m-a îngândurat. Nu mă atrag culturile japoneză și chineză, nu am cunoștințe despre ele și, deși am vizitat muzee mari de peste hotare, nu am fost curioasă să văd măștile orientale. În schimb, am mare pasiune pentru toate artefactele grecești și romane, care erau și ele pictate, însă, evident, picturile nu s-au mai păstrat. La fel era și în teatrul grecesc cu măștile

personajelor... interesant, într-o epocă în care Europa era sub migratori. Poate o să am ocazia să călătoresc vreodată în Japonia.

Nu mi-au plăcut instinctiv tablourile, deși bunica mea tot îmi spunea că aveam talent când eram mică. Nu mi-a plăcut și pace, dar îmi plăcea să colorez. Și acum coloratul e un mijloc bun de eliminare a stresului.

Întâmplarea face să mă fi aflat în ziua în care am primit emailul la un copil care vrea să devină artist. Promise niște acuarela guașă, eu le-am cercetat, iar el mi-a spus că nu sunt bune, pentru că miros a detergent...

În viața aceasta, nu muncesc până la epuizare. Observ iar tiparul femeii văduve care de abia așteaptă să își regăsească soțul mort... măcar s-a schimbat materialul, nu mai e textil, e ceramică și vopsea. "

24 februarie 2020

Episodul 10 – ERIK

Episodul spiritual nr.10 îl are ca erou pe elvețianul ERIK (600-658). El s-a născut într-o localitate de pe malul lacului Geneva, denumită astăzi Vevey. Începând cu secolul 3, pe teritoriul Elveției s-au stabilit triburile germanice ale burgunzilor și ale alamanilor.

Părinții lui ERIK erau de origine alamană. Bert, tatăl lui ERIK, avea o mică fermă unde cultiva cereale, iar marfa o schimba pe alte produse în așezările de pe malul lacului Geneva. Doamna Friede, soția lui Bert, născuse doi băieți. Primul copil a decedat la câteva ore după naștere, având malformații la organele interne.

La 4 ani după copilul pierdut, a sosit ERIK, voinic și sănătos. Știință de carte nu a primit, dar i-a plăcut să fie harnic la ferma tatălui său. Până la 14 ani, a locuit la fermă cu mama lui și numeroșii sclavi ai părinților. A învățat să cultive cereale și legume și să supravegheze munca sclavilor.

Bert și-a deschis un depozit de cereale în Vevey când ERIK avea 15 ani. Ferma a fost lăsată în grija unor rude, iar tatăl și fiul au început să facă afaceri profitabile cu negustori evrei localnici sau sosiți din țările vecine. ERIK și Bert și-au mărit gama de produse oferite vânzării. Făceau rost de postavuri, lână, sclavi, lemne, bumbac, obținând la schimb de la diverși negustori: sare, vin, fier, sclavi, grâu, condimente, obiecte de lux aduse din Orient, alaun.

La 20 de ani, negustorul ERIK era un om bogat. În vila lui cea nouă din Vevey și-a adus-o pe aleasa inimii, evreica Shelah. Fata împlinise 16 ani și

provenea dintr-o comunitate de evrei și alamanii devenită ulterior orașul Aubonne. Raanan, tatăl fetei, avea un depozit de mărfuri. Zeruah, soția lui Raanan, născuse două fete: Shelah și Meira.

La 22 de ani, Shelah l-a născut pe micuțul Gereon, unicul copil. Băiatul, semănând bine cu tatăl lui, a ales, în același timp, viața la țară și negustoria la oraș. S-a căsătorit la 20 de ani cu Johanna, o fată de 18 ani, care i-a dăruit două fiice: Jutta și Hilde.

În toamna anului 658, ERIK a pornit cu barca pe lac pentru a face comerț cu negustori francezi. Vehiculul, prea încărcat cu saci grei, s-a răsturnat, trăgându-l în adâncuri pe imprudentul negustor.

ERIK a fost un gospodar și negustor bine instruit în școala vieții. Avea un suflet generos, pe care și-l scotea la iveală numai în prezența rudelor, familiei și a celor mai buni prieteni. Firea lui era aspră, interiorizată, având mereu grijă să nu profite careva de bunele lui intenții. De la sclavi aștepta să fie supuși, să nu se revolte, bărbații să muncească oricât era necesar, iar femeile să nu îl ispitească spre a le seduce. A fost foarte mândru de nevasta, fiul și nepoatele lui. I-au plăcut băutura, petrecerile populare, călătoriile și banii de aur. A murit ca mulți negustori din acele vremuri, care străbăteau apele și cutreierau drumurile pe uscat, căutând neobosit să facă schimb de mărfuri sau să adune pungi cu bani pentru copiii și nepoții lor. A regretat că nu a avut mai mulți copii. Având în vedere viața dură a bărbaților în vremea lui, indiferent ce preocupări aveau, karma negativă adunată de ERIK este aproape neglijabilă.

13 martie 2020

COMENTARIILE CORINEI

"Viața lui Erik... le anticipează pe cele ale lui Blance și Felipe. Mă bucur că am avut un înaintaș harnic și bogat în vremuri altfel întunecate pentru Europa. Admirația pentru produse orientale... au avut-o și Blance și Rosalia. Rosalia a avut parte și de o fermă la țară, probabil și Alenka (eu nu îmi doresc neapărat. Să fiu o persoană prosperă însă, da). Observ că și Alenka și Rosalia au avut bărbați care au murit cu vaporul pe mare, pentru că au plecat în ciuda avertismentelor soțiilor - probabil că această experiență karmică se repetă într-un schimb de roluri.

Am fost în Elveția și m-a fascinat lacul Geneva, acum înțeleg de ce. Elvețienii sunt oamenii prosperi, având cu totul și cu totul altfel de mentalități decât ale noastre. Românii noștri trebuie să se educe foarte mult, să gândească altfel și să deprindă alte obiceiuri. Într-un muzeu etnografic dintr-

un orașel de țară elvețian, care încerca să reconstituie viețile oamenilor ce au trăit cu multe secole înaintea noastră, am rămas surprinsă ce viață prosperă aveau țărani, cum produceau brânză, lapte și tot felul de alte produse nu doar pentru propriul lor consum, ci pentru întreaga comunitate. Când ai ca mentalitate ideea de contribuție în comunitate, altfel te porți, altfel muncești și altfel câștigi. Românașii noștri sunt la ani-lumină, dar tot mai sunt speranțe, cu această globalizare și cu cei care au ajuns să muncească în țări civilizate, ca Elveția, Olanda, Germania, Marea Britanie, nu în cele latine, care seamănă destul cu România. Ehe, tare mult m-am desfătat să mă plimb cu vaporețul pe lacurile Elveției! Când vizitez un oraș nou, îmi place să merg cu vaporul pe râul care îl străbate. Și în Cișmigiu e o mare plăcere pentru mine să merg cu hidrobicicleta. În Herestrău nu, pentru că sunt apele mai adânci. Cu barca, nici o șansă, întra-adevăr, îmi este foarte frică.

De asemenea, se repetă tiparul copil singur la părinți, care are o singură soție și un singur copil. Am simpatie față de evrei, la mine funcționează mentalitatea de evreu bogat și inteligent.

Spre deosebire de viața săracă a Angelicăi, care cultiva și ea cereale, Erik a avut șansa să fie el negustor și de sclavi. Când am văzut anul trecut că Felipe a fost om de afaceri, mi-am închipuit că a făcut comerț cu sclavi. Iată că Erik era acela. Într-o viață, spiritul se încarnează în mama care își pierde copilul care ajunge sclav, în alta, e negustor de sclavi, în alta, ia sclavi, în alta, e el însuși sclav...

Când eram mică, îmi plăcea să merg la piață cu bunica și apoi mă jucam pe balcon de-a vânzătoarea, imaginându-mi că vând toate proviziile de pe balcon cu mărunțiș. Ba uneori, ceream și bancnotele familiei, să mă joc cu ele. Am cheltuit foarte, foarte mult timp în copilărie jucându-mă cu bani, de-a vânzătorul și clientul..."

17 martie 2020

"Ar fi bine ca românii noștri să nu mai fie așa de fataliști și să nu mai dea atât vina pe Dumnezeu, pe noroc, pe diavol sau pe farmece când lucrurile merg altfel față de cum își doresc, să se educe mai mult, să își facă planuri de viitor, să lucreze la ele, șlefându-și talentele și dobândind altele noi, în loc să trăiască de pe o zi pe alta și să tot aștepte de la unii și de la alții ceva.

Hehe, mi-ar plăcea să fiu ca Erik. Bogat la 20 ani! Elveția e altă lume, acolo și când respiri aerul, simți bogăție. Acum înțeleg de ce m-am bucurat mult în viața aceasta de o plimbare cu vaporul pe lacurile elvețiene, în mijlocul unei ierni geroase, în care am simțit că am la picioare întreaga lume. Sunt foarte

interesante aceste vieți, atât de diferite. Poate că, după întruparea lui Erik, spiritul meu a mai avut ocazia să se plimbe pe acele lacuri purtând trup doar acum, cu mine, sau poate Rosalia o fi avut acest privilegiu... Tocmai de aceea ar trebui să ne simțim foarte recunoscători pentru ceea ce avem.

M-am gândit că Erik a murit din imprudență, tot așa cum și Blance a comis o imprudență, s-a expus pericolului și a fost omorâtă pe stradă pentru bani. Și eu sunt o persoană cam imprudentă... De altfel, Blance, negustoreasă de haine și bijuterii, e prima care, după trei întrupări, ajunge să se apropie, într-o mai mică măsură, ce-i drept, în Franța secolului XII, de bunăstarea și de unele dintre obiectele de lux orientale cu ajutorul cărora a făcut avere Erik. Iar japoneza Mayko, următoarea întrupare, păstrează de la Erik hărnicia și atracția față de obiectele orientale, pe care le confecționează pentru a fi purtate în conexiune cu sacrul și nu pentru a acumula avere. Boieroaica Alenka va ajunge, intuiesc, să aibă un echilibru între bogăție și spiritual, echilibru pe care îl va transmite, cred, și înaintașilor: Felipe acumulează și el ceva avere, dar nu uită de oamenii necăjiți din acele triburi și nu face comerț cu sclavi, iar Rosalia, fiica unui bancher și soția unui industriaș de haine, are multe preocupări culturale.

Sunt tare curioasă în ceea ce privește viața luptătorului din Guatemala și celelalte vieți. Observ o legătură puternică a spiritului cu triburile acestea din America și prin Tama, și prin Felipe, oameni dedicați, în felul lor, ajutorării și protejării acestor semeni. Să fi fost oare luptătorul Tehuac asemenea luptătorului Hatim ori asemeni luptătorului îndrăgostit de vraciul Tama?"

3 aprilie 2020

"Și un gând de care mi-am dat seama, tot cugetând la Erik: mă tot întrebam de ce unele dintre predecesoare (Blance, Alenka, Rosalia) au presimțiri în legătură cu morțile pe apă care li s-ar putea întâmpla negustorilor de mărfuri. Apoi a venit episodul Tama și m-am gândit că de aici se trag calitățile premonitorii. Apoi a venit moartea lui Erik. Erik era, fără îndoială, un om util societății din care făcea parte și probabil că moartea sa imprudentă a condus la un dezechilibru. Poate că morțile lui Ghenadi și Salvatore - foarte dureroase pentru femeile în care s-a încarnat apoi spiritul meu - au compensat karmic acest dezechilibru? Sigur voi descoperi lucruri și mai interesante în viețile precedente."

6 aprilie 2020

Episodul 11 – TEHUAC

Episodul spiritual nr.11 îl are ca erou pe guatemalezul TEHUAC. Viața lui s-a desfășurat între anii 477-521 (secolele 5-6). A văzut lumina zilei pentru prima dată în casa părinților lui, situată pe teritoriul unui războinic bogat, într-un sat de mayași în care trăiau câteva zeci de familii.

Teritoriul Guatemala a reprezentat în mileniul 1 d.Hr. nucleul strălucitei civilizații precolumbiene a indienilor maya. Având o origine incertă, mayașii s-au așezat în zona Americii Centrale, unde se practica o cultură rudimentară a porumbului. Între secolele 3 și 10, mayașii au cunoscut apogeul dezvoltării orașelor-stat. Acestea nu au avut niciodată o organizare politică unitară, dar erau legate între ele prin raporturi comerciale și printr-o civilizație comună.

Susținută de o agricultură înapoiată din punct de vedere tehnic, lipsa animalelor de povară și transport, folosirea metalelor aproape inexistentă, civilizația mayașilor se baza pe o puternică solidaritate de clan și pe cultivarea în comun a terenurilor. Comerțul terestru era foarte important. Religia, predominant axată pe forțele naturii, respecta o riguroasă practică a obiceiurilor, printre care se aflau sacrificiile, chiar și umane.

Satul în care trăia TEHUAC se afla într-o zonă de dealuri împădurite, aproape de lacul Izabel. După mulți ani, acolo s-a dezvoltat orașul El Estor.

Tatăl lui TEHUAC, preotul Nohti, era și căpetenie locală. Nevasta lui Nohti, numită Xihui, era mama a trei băieți. Fiul cel mare, Ilhicam, ajuns negustor la 21 de ani, s-a căsătorit cu o fată de 15 ani din sat, care a născut trei fete și patru băieți. TEHUAC era cu 3 ani mai tânăr decât Ilhicam.

Fratele cel mic, Otli, avea cu 4 ani mai puțin decât TEHUAC. Bun gospodar în sat, Otli și-a luat de nevastă o fetiță de 13 ani. Ea a dat viață la trei fete și patru băieți.

TEHUAC a participat de mic, pe măsura puterilor lui, care creșteau an de an, la muncile agricole, vânătoare, lupte cu diverse triburi dușmănoase.

Fauna ce popula zona era bogată, cuprinzând cerbi, jaguari, porci mistreți, maimuțe, viezuri, crocodili, reptile veninoase și neveninoase. Existau și multe specii de păsări: papagali, colibri, prepelițe, potârnicși, curcani sălbatici și exoticul quetzal.

Sătenii cultivau porumb, fasole, dovlecei, roșii, cartofi dulci, tutun, bumbac. Un loc deosebit de important în viața religioasă a comunității îl aveau ceremoniile, care se desfășurau sub conducerea preotului Nohti, tatăl lui TEHUAC. Sacrificiul uman era o practică obișnuită.

TEHUAC ajunsese la vârsta adolescenței drept cel mai voinic tânăr din sat. De la 16 ani, a participat la toate luptele purtate de războinicii comunității.

S-a căsătorit la 23 de ani cu Cipaua, o fată din sat în vârstă de 16 ani. Părinții ei, Mazat (tatăl) și Noyo (mama), erau buni gospodari.

Cipaua l-a născut pe fiul lor, Matlal, la 18 ani. După 2 ani a sosit prima fetiță, Tehua. Au mai trecut 2 ani până la nașterea celei de-a doua fetițe, numite Yao. Ultimul născut, un băiat voinic, Olin, a sosit când mama lui avea 23 de ani.

Tehua a fost răpită la vârsta de 10 ani de doi luptători ai unui rege din nord.

Yao s-a căsătorit la 15 ani cu un tânăr luptător din sat. Au avut șase fețe și trei băieți.

Matlal, bun luptător, ca tatăl său, s-a căsătorit la 25 de ani cu o fată de 16 ani, care a devenit mama a trei fete și trei băieți.

Olin a fost ucis de un șarpe la vârsta de 8 ani.

Puternicul TEHUAC, luptător curajos și plin de demnitate, a decedat la vârsta de 44 de ani, în toamna anului 521. Un cutremur puternic, sosit în timpul nopții, a răsturnat bolovani de pe deal peste o parte din casele oamenilor. TEHUAC, trudind printre bărbații salvatori, a încercat să devieze un bolovan care căzuse peste o casă. Din nefericire, s-au dislocat alți bolovani, care au căzut peste el, strivindu-l.

Tehuac era un om educat în spiritul datoriei față de familie, rude și întreaga comunitate în care trăia. A ucis oameni și animale nevinovate, iar karma ucigașului se perpetuează peste veacuri, fiind greu de anihilat. O parte dintre spiritele celor uciși de Tehuac au apărut și vor mai apare în viața ta, sub forma unor ființe dornice de răzbunare. Această răzbunare este uneori animalică, fiindcă oamenii respectivi vor să îți facă necazuri în mod instinctiv, fără a avea motive reale.

Tehuac a participat la sacrificii comune, fiind nevoit să își ajute tatăl în activitatea lui încărcată de ritualuri. El i-ar fi urmat în cele două funcții căpeteniei Nohti, dacă rămânea în viață. După moartea lui, Matlal a devenit preot și căpetenie.

Tehuac a profitat de fiecare zi a vieții dăruite de părinți și zei. A agonizat înaintea morții, cu mari dureri, simțind apropierea sfârșitului cu toată ființa.

Moartea provocată de catastrofe naturale sau prin lupte cu animale feroce și dușmani războinici era ceva obișnuit în satul lui Tehuac. El a murit încercând să își salveze o parte din sat, devenind astfel un erou cântat multă vreme în baladele mayașe.

Morțile timpurii ale copiilor apar din ce în ce mai frecvent pe măsură ce ne strecurăm prin meandrele Istoriei omenirii. Femeile nășteau mulți copii și rămâneau cu puțini. Răpirile fetelor și ale băieților reprezintă o practică nemuritoare peste veacuri. Luarea de prizonieri în războaie și traficul cu ființe umane înfloresc an de an și în secolul nostru. Păcatele pământenilor amplifică zi de zi karma negativă a acestei planete.

Ca războinic, Tehuac a ucis câțiva luptători din triburile dușmane. Karma periculoasă a războinicului poate fi ameliorată prin fapte nobile, menite să ajute oamenii pentru a trăi mai mult și în condiții mai bune. Tehuac a fost un războinic dedicat ajutorării tribului său, iar Hatim a fost un mercenar devotat stăpânilor lui, dar și dornic de recompense, obținute din prăzile de război.

22 aprilie 2020

COMENTARIUL CORINEI

"Îți mulțumesc pentru acest episod, care dezvoltă o altă fațetă a spiritului meu. Pe măsură ce ne îndepărtăm în timp, sunt vieți și mai interesante!

M-am bucurat să citesc povestea lui Tehuac, cu atât mai mult cu cât pare că a fost un strămoș cu care să mă pot mândri. Am mai multe reflecții despre această viață, în corelație cu celelalte. Mi-l imaginez ca pe un uriaș blând și jovial, înconjurat de o droaie de nepoți.

Observ că acest spirit s-a desfășurat în cele mai exotice civilizații..."

30 aprilie 2020

Episodul 12 – ANGELIKI

Episodul spiritual nr.12 o are ca eroină pe grecoaica ANGELIKI. Viața ei s-a desfășurat între anii 316-364 (secolul 4). ANGELIKI s-a născut într-un sat din apropierea localității Katerini, situat în estul Greciei.

Părinții ei erau oameni liberi. Aniketos muncea ca agricultor și viticultor pe propria bucată de pământ. Doamna Evridiki, soția lui, născuse un singur copil, pe frumoasa ANGELIKI. Nimeni din familia lui Aniketos nu avea știință de carte, dar erau cu toții foarte harnici la muncă.

ANGELIKI a învățat de la mama ei să țeară pânză și covoare. Ajuta cu plăcere la lucrul din grădină și la cel de la vie. Vinul obținut de Aniketos era comercializat de marinari la Roma.

ANGELIKI avea 15 ani, când părinții i-au dat-o de nevastă marinarului Petros din Thessaloniki, un bărbat cu 7 ani mai în vârstă decât ea. După nuntă, Petros a dus-o în Thessaloniki, unde locuia în aceeași casă cu părinții lui. Sotirios, tatăl lui Petros, era negustor de vinuri. Doamna Marika născuse doi copii. Băiatul se numea Petros, iar fata, Zinovia.

Rămasă în grija socrilor după plecarea lui Petros la Roma cu o corabie ce purta vin, ulei și carne sărată, ANGELIKI s-a grăbit să își ajute soacra la treburile gospodăriei. Cumnata Zinovia era deja căsătorită și locuia aproape de casa părinților. La 18 ani, ANGELIKI a născut-o pe micuța Glykeria, unicul copil.

Tânărul Markos, un marinar prieten cu Petros, s-a îndrăgostit de ANGELIKI, cerându-i să fugă cu el la Roma. Refuzul ei categoric și respingerea iubirii lui l-a scos din minți pe trufașul Markos. După ce a jurat că se va răzbuna, a dispărut din viața ei, dar a rămas prieten cu Petros.

Glykeria împlinise 10 ani, când doi bărbați tocmiți de Markos au răpit-o din curtea casei. Transportată în secret la Roma, fata a fost vândută ca sclavă armatorului Camillus, un bărbat foarte bogat în vârstă de 51 de ani. Doamna Aemilia, soția lui Camillus, a trimis-o pe Glykeria să muncească la bucătărie. După 16 ani de muncă istovitoare, dorul de părinți a ucis-o pe sărmana sclavă grecoaică, inima ei fiind grav bolnavă.

După dispariția fiicei lui, Petros a căutat-o cu disperare. Un zvon lansat de Markos l-a îndreptat spre Veneția, unde nimeni nu auzise de Glykeria. ANGELIKI s-a îmbolnăvit de inimă din cauza disperării. Timp de 4 ani, cât a mai reușit să trăiască, și-a visat fata în multe nopți de coșmar, Glykeria cerându-i disperată să o caute prin lume. Starea sănătății bieteii mame s-a agravat în iarna anului 360, când un vis întunecat a anunțat-o că fata ei murise.

După aceea, ANGELIKI și-a pregătit moartea. În vara anului 364, a înghițit otravă, plecând din lumea celor vii după o scurtă suferință.

Despre Angeliki, Petros și Glykeria pot să îți spun că erau creștini. Sinuciderea nefericitei Angeliki a fost un act de curaj și demnitate, femeia nedorind să ajungă o povară pentru cei din jur.

Spiritul lui Markos este diferit de cele întâlnite până acum. Deocamdată, nu are intenția să îți facă vreun rău.

Angeliki a fost o martiră a acelor vremuri încărcate de violență. În privința ei, nu putem vorbi despre o karmă rea. Drama pe care a trăit-o a fost independentă de voința ei. Cinstea și corectitudinea manifestate în cadrul familiei au transformat-o într-o martiră.

Petros a mai trăit câțiva ani, înecându-și amarul în consumul zilnic de alcool.

De la Angeliki ți s-a transmis, în principal, simțul demnității în relațiile cu oamenii. Practic, nu ești omul compromisurilor. Dar, ca o reacție normală împotriva gestului final comis de Angeliki, va fi necesar ca, toată viața, să respingi ideea suicidului.

16 ianuarie 2020

COMENTARIILE CORINEI

"Mi-ar plăcea să citesc episodul referitor la Tehuac, apoi Eric, apoi Mayako, ca să văd cum a evoluat spiritul între episodul Angelika și episodul Tama. M-a frapat că e o asemănare între cele două destine: ambele refuză dragostea unui bărbat, din motive obiective, de a respecta un jurământ (căsătorie, respectiv celibat), iar acesta se răzbuna foarte rău. Tiparul acesta nu se mai regăsește apoi în viețile următoare. În schimb, tiparul cu confecționarea de textile se tot repetă de-a lungul vieților, la fel și cel al presimțirilor. De asemenea, se repetă tiparul că, după o viață pașnică de soție de marinar (Angelica, Blance), urmează una de războinic (Hatim, Tehuac)."

23 ianuarie 2020

Reflecțiile mele

În primul rând, observ cu câtă ușurință se plimbă acest spirit al meu printre cele mai diferite civilizații care au existat: o țărancă grecoaică creștină, un războinic mayaș, un negustor bogat elvețian, o artistă japoneză, o femeie vraci indiană, un preot misionar, o negustoreasă franțuzoaică, o sclavă siriană, un războinic afgan, o boieroaică rusoaică, un om de afaceri (ce frumos sună!) mexican, o profesoară italiancă...

În al doilea rând, observ că, din 12 vieți, trei au legătură directă cu triburi indiene: Tehuac, Tama și Felipe - toate cele trei personaje joacă un rol binefăcător în viața acestor comunități și își pierd viața la datorie, din cauza condițiilor ostile din acele medii. Probabil că vor mai fi vieți anterioare care vor explora această relație. Ca Tama, Tehuac e fiu de preot local și, totuși, viețile lor sunt atât de diferite. Iar Felipe are tangențe exterioare cu indienii săi, nefiind unul de-al lor - probabil spiritul și-a dorit să exploreze mai multe fațete ale acestor triburi.

Până acum, jumătate dintre cele 12 vieți se duc în Europa și sunt, în majoritatea lor, vieți frumoase și prospere, excepție făcând, desigur, viața Angelikăi.

Tripticul acesta Angeliki - Tehuac - Erik este foarte interesant. Tehuac are în comun cu Angeliki povestea tristă a răpirii fetiței de 10 ani, demnitatea și hărnicia ei, mediul sărac, o droaie de obligații și legături familiale. Mi-ar plăcea să cred că felul demn și curajos în care Angeliki și Tehuac au gestionat aceste coordonate i-au permis lui Erik să se nască într-un spațiu prosper, să ajungă om bogat și să aibă o familie de care să fie mândru.

În timpul acesta citesc o carte care se numește "Profetiile tatălui bogat" a unui milionar american. Acolo se spune că oamenii din clasa săracă investesc în a face copii așa cum oamenii din clasa de mijloc investesc în a avea o casă a lor și așa cum oamenii bogați investesc în active financiare. Tiparul fetiței de zece ani răpitate apare până acum în trei vieți, din care una îi aparține spiritului meu. Mi-ar plăcea să aflu unde își are originea.

30 aprilie 2020

Episodul 13 – EEMELI

Episodul spiritual nr.13 îl are ca erou pe finlandezul EEMELI, a cărui viață s-a desfășurat între anii 211-265 (secolul 3 d.Hr.). El s-a născut într-un sat locuit de suomi (finlandezi) și de laponi. Satul se afla în apropierea fluviului Kemijoki (Kemi), apă care se varsă în Golful Botnic, lângă localitatea portuară Kemi. În zona vechiului sat s-a dezvoltat orașul finlandez Rovaniemi.

Primii locuitori ai teritoriului finlandez au fost vânători și pescari nomazi laponi. Triburile fino-ugrice (suomii), venite din est și sud, au populat zona de sud la începutul mileniului 1 d.Hr. În secolele 1-8, finlandezii (suomii) au împins treptat spre nord populațiile lapone preexistente.

Gospodarul Eero, tatăl eroului nostru, avea un singur copil împreună cu nevasta lui, Inkeri. Înainte de sosirea lui EEMELI, decedase un băiețel la câteva zile după naștere.

Locuitorii satului creșteau reni și bovine, cultivau plante furajere destinate hranei animalelor, dar mai ales se ocupau cu exploatarea forestieră, lemnul reprezentând o necesitate vitală pentru toate familiile. Pădurile de conifere și mesteacăn ocupau suprafețe imense. Râurile și lacurile erau înțesate cu trunchiuri de copaci doborâți, care luau drumul prelucrării pe calea apelor.

Eero și alți gospodari curățau crengile și coaja de pe trunchiurile unor copaci, apoi le transportau cu plutele pe apa fluviului Kemijoki. În portul Kemi soseau marinari din alte țări, care preluau prețioasa marfă lemnoasă, oferind la schimb arme și diverse obiecte metalice necesare în gospodării.

EEMELI avea 15 ani, când a decis să rămână în Kemi, la unchiul Otso, fratele lui Eero. Dorea să se specializeze în construcția de bărci, necesare în comerț și pescuit.

La 20 de ani, s-a căsătorit cu Vappu, o fată de 17 ani din Kemi. Tatăl ei, pescarul Niilo, căsătorit cu doamna Eevi, avea un singur copil, pe frumoasa Vappu. Înainte de nunta fiului lor, Eero și Inkeri au plecat definitiv din satul lor pentru a se stabili în Kemi.

Vappu a născut un singur copil, pe micuțul Mauno, la vârsta de 21 de ani. Pasionat de meseria tatălui său și a bunicului Eero, Mauno a devenit și el constructor de bărci. S-a căsătorit la 23 de ani cu Ilta, o fată de 16 ani. Au avut împreună două fiice: Sisko și Lahja.

EEMELI a decedat la vârsta de 54 de ani, în iarna anului 265 d.Hr., din cauza agravării reumatismului și a îmbolnăvirii coloanei vertebrale. Vappu, soția lui devotată, rămasă văduvă la 51 de ani, a murit, din cauza inimii, la 2 ani după pierderea soțului.

EEMELI a fost un om dedicat familiei și muncii grele, istovitoare, necesare supraviețuirii. Karma bună acumulată în decursul vieții este prioritară în comparație cu împrejurările dificile ale existenței sale. Dacă a mai ucis câte un animal ori s-a luat la bătaie cu oameni care îl dușmăneau, spiritul său nu a fost afectat într-un mod covârșitor.

În viața actuală nu se regăsesc spiritele unor oameni apropiați lui EEMELI.

Până în apropierea morții, a zăcut câteva zile cu dureri mari, timp în care a avut puterea să își amintească tot ce făcuse în ultimii ani. A regretat că nu a ajuns suficient de prosper pentru a-și cumpăra o pădure bogată în copaci și animale sălbatice. Ar fi vrut să mai trăiască, ajutându-și fiul și nora la creșterea celor două fete. Tare mult s-ar fi bucurat la nunta lor!

29 iulie 2020

COMENTARIUL CORINEI

"Este o lună frumoasă pentru mine... cu emoții pozitive, cu plimbări, cu contemplație, cu conștientizări..."

Povestea lui Eemeli este așa de simplă... în sfârșit, un om normal în care s-a întrupat acest spirit dornic de evoluție.

Ca asemănări... iubirea pentru călătoriile pe mare, care e prezentă la mai mulți antecesorii. Și perechea iubitoare care se stinge imediat după moartea lui (tot așa cum, în alte vieți, spiritul meu a suferit după moartea partenerului)... Suferințele de la coloana vertebrală. Când eram mică, știam că Laponia e țara lui Moș Crăciun...

19 august 2020

Episodul 14 – TARISAI

Episodul spiritual nr.14 o are ca eroină pe sud-africanca TARISAI, care a trăit între anii 98-139 (secolele 1-2 î.Hr.). S-a născut într-un trib de boșimani așezat într-o zonă a podișului Marele Karroo, la sudul unui lanț muntos. Membrii tribului se hrăneau cu animale vâdate, insecte și plante comestibile.

Gospodarul Nkosa, căsătorit cu harnica Lati, a avut cinci copii: unica fată, TARISAI, și patru băieți: Akar, Azu, Isseke, Ugari.

Akar a decedat la vârsta de un an, din cauza înțepăturii unei insecte veninoase.

Azu s-a căsătorit la 19 ani cu Hada, o fetiță de 13 ani. Au avut șase copii, trei băieți și trei fete.

Isseke avea 14 ani, când a fost ucis la vânătoare de un animal rănit.

Ugari a murit la vârsta de 4 ani, după ce a fost mușcat de un șarpe veninos.

TARISAI a dovedit, începând cu vârsta de 6 ani, o preocupare deosebită pentru mitologia boșimanilor. Fata a învățat de la unchiul ei, fratele tatălui Nkosa, multe lucruri pe care nu le cunoșteau toți membrii tribului.

De la 10 ani, a început să însoțească grupurile de vânători din dorința de a picta în grote și pe pietre mari scene de vânătoare. La 11 ani, deja dansa la festivitățile tribului, fiind foarte pricepută la dansurile rituale.

S-a căsătorit la 14 ani cu vânătorul Azubu, un tânăr de 22 de ani. Tatăl lui, înțeleptul Ekwue, era șeful tribului (căpetenia). Takya, nevasta lui Ekwue, dăduse viața la patru copii. Fetele se numeau Aseme și Haiba, iar băieții, Arubu și Ayoku.

TARISAI a născut trei copii. Fetele se numeau Abebi și Nimi, iar băiatul, Chidudem.

Abebi, căsătorită cu Sizue, a născut trei fete și doi băieți.

Nimi, ajunsă nevasta lui Abimo, a devenit mama a două fete și a unui băiat.

Chidudem a avut împreună cu nevasta lui, Mandira, o fată și cinci băieți.

După căsătoria cu Azubu, TARISAI a continuat să picteze în grote și pe bolovani, iar dansurile ei rituale au devenit tot mai spectaculoase.

Boșimani, trăind din culegerea plantelor sălbatice și din vânătoare, ajunseseră la ideea unei comuniuni de viață cu plantele și animalele care le serveau drept hrană. Exista la ei un vag totemism, referitor numai la aspectul concret al ritualizării raporturilor dintre om și acea parte a plantei sau animalului bună de mâncat. Cultul morților reflecta credința în posibilitatea însuflețirii magice a obiectelor și fenomenelor naturii. Boșimani considerau că tot ce se află în natură este însuflețit și că existau spirite ale obiectelor și ale fenomenelor naturii, dar și spirite ale făpturilor vii.

Ei le atribuiau morților două forme de spirit: un spirit ce ținea de corpul celui decedat și un spirit independent de corp. Această formă de animism era mai arhaică decât animismul cunoscut la egiptenii antici, conform cărora, spiritul corporal cobora în lumea subterană a umbrelor, iar sufletul devenit extracorporal se reîncarna într-un descendent al mortului.

La boșimani, prima formă de spirit era considerată o emanație a corpului, care dispărea odată cu descompunerea materială. A doua formă de spirit era considerată drept suflet. Prin moarte, sufletul se întorcea în lumea lui Gaua, adică în paradisul din care a descins inițial. În această coborâre și reîntoarcere putem recunoaște concepția cu privire la renașterea sufletului după moarte, care, într-o formă mai evoluată, o întâlnim și la alte popoare aflate pe o treaptă de dezvoltare superioară boșimanilor.

Întrucât spiritul corpului era acela care putea face rău după moarte, boșimani se temeau de morți. Obișnuiau să îngrijească morții cu atenție până îi îngropau. După aceea, părăseau ostentativ mormântul și uitau de el. Ca să nu se provoace mânia spiritelor, bărbații erau îngropați cu armele lor de vânătoare: sulița, arcul cu săgețile, măciuca.

TARISAI, fiind femeie, a fost îngropată alături de uneltele de cules, bățul, tolba de piele și podoabele.

Au ajuns până la ființa ta:

- Dorința de a cunoaște, înainte de moartea fizică, aspecte ale vieții ființelor nevăzute care populează spațiile cosmice inaccesibile pământenilor;

- Plăcerea lui TARISAI de a picta cu vopsele din plante momente ale partidelor de vânătoare și s-a transmis pe cale karmică prin dorința de a cerceta artefacte și aspecte din viața unor civilizații din timpuri străvechi;

- Curajul de a călători în zone periculoase de pe Terra, animată de dorința cunoașterii științifice, fără a lua în seamă vietățile agresive din acele locuri. Sărmana TARISAI și-a pierdut viața din cauza unei mușcături de șarpe.

Prin talentul ei de a dansa, TARISAI participa la toate ceremoniile comunității în care trăia. Obişnuia să le învețe pe fetele tribului să danseze de cum împlineau 5 ani. În grote și peșteri, avea două activități: picta scene din viața oamenilor și diverse animale sau, acolo unde existau deja picturi, le recondiționa.

A fost ucisă de un șarpe veninos în timp ce recondiționa o pictură decolorată de trecerea anilor într-o grotă în care nu mai lucrase până atunci. Soțul ei, Azubu, a fost ales drept noul șef al tribului după moartea căpeteniei Ekwue.

Karma provenită din viața lui TARISAI este deosebită și luminoasă prin viața de familie ireproșabilă și prin activitatea de instructor al fetelor în tainele executării dansurilor rituale. În plus, TARISAI a fost un artist plastic în acele vremuri și locuri, unde oamenii duceau o viață extrem de simplă, apropiată de natură.

28 iunie 2020

COMENTARIUL CORINEI

"Așa cum episodul cu drăgălașa Blance a adus în viața mea ideea de a merge la croitorie pentru rochii, se pare că și episodul Tarisai mi-a adus în viață o experiență în care am avut posibilitatea să particip la un dans extatic și la o meditație în natură, unde am simit că sunt parte integrantă din natură! A fost o experiență foarte ciudată. Eu, cum sunt o ființă cerebrală, m-am dat greu la dânsul extatic și, oricum, nu am lăsat garda jos pe deplin niciun moment. Însă am avut un deja-vu în timpul dansului: platoul cu cireșe și roșii cherry îl mai văzusem undeva, în timp ce oamenii dansau frenetic. Și meditația din pădure a fost extraordinară. În ultimul timp, simt din ce în ce mai des nevoia de a mă conecta cu natura. Am îmbrățișat copaci, am mers cu picioarele pe iarbă.

11 iulie 2020

Se vede că spiritul a dorit să se reîncarneze și a preferat o reîncarnare mai ușoară, păstrând interesele pentru mitologie, pictură și viața de după moarte. Este o existență simplă, în care probabil spiritul a avut șansa să își reîncarce bateriile, să se reconecteze cu sursa divină... Îmi aduc aminte când am citit în

adolescență la Eliade despre aceste picturi rupestre și îmi amintesc dorința de a merge acolo și de a le vedea."

1 iulie 2020

Episodul 15 – KARBUK

Episodul spiritual nr.15 îl are ca erou pe egipteanul KARBUK. El s-a născut în orașul Alexandria. Era în vremea Egiptului elenistic, a dinastiei Lagizilor și a regelui Ptolemeu XII (80-51 î.Hr.). KARBUK a trăit între anii 80-21 î.e.n. (secolul 1, mileniul 1 î.Hr.).

În anul 116 î.Hr., Egiptul fusese împărțit în trei state: Cirenaica, Cipru și Egiptul propriu-zis. Cirenaica și Ciprul au fost anexate de Roma. Regina Cleopatra VII, energică și ambițioasă, a încercat, inițial cu sprijinul lui Caesar, apoi al lui Marcus Antonius, să oprească declinul regatului și să restabilească vechile hotare. După înfrângerea lui Marcus Antonius de către Octavian Augustus la Actium (31 î.Hr.), Cleopatra VII s-a sinucis la Alexandria (30 î.Hr.). Egiptul, ultimul stat elenistic, a devenit o provincie a Imperiului Roman.

Tatăl lui KARBUK, nobilul Maherpa, era militar de profesie. Fusese recompensat pentru serviciile aduse de către regele Ptolemeu XI (88-80 î.Hr.) prin acordarea unei moșii pe viață, spre sud de Alexandria. La data nașterii lui KARBUK, nobilul Maherpa se afla în anturajul regelui Ptolemeu XII (80-51 î.Hr.), activând în garda personală a acestuia. Nobila doamnă Sadeh, soția lui Maherpa, îl născuse doar pe KARBUK.

La vârsta de 8 ani, băiatul a fost înscris la școala de scribi din Alexandria, absolvind-o la 20 de ani. În celebra școală, băiatul a primit o instrucție sistematică și multilaterală. A învățat perfect scrierea, desenul, aritmetica, geometria, istoria, geografia, legile statului și dispozițiile în vigoare ale vizirilor. Beneficiind de sprijinul tatălui său, KARBUK a fost angajat cu funcția de scrib la reședința oficială a regelui Ptolemeu XII, în anul 59 î.Hr., după ce împlinise 21 de ani.

În anul 47 î.Hr., a devenit unul dintre secretarii reginei Cleopatra VII. În anul 44 î.Hr. a fost numit vistiernic. A avut această funcție până la moartea reginei, survenită în anul 30 î.Hr..

Temându-se de pericolul reprezentat de ocupația romană, demnitarul KARBUK s-a deghizat în negustor roman, beneficiind de cunoașterea perfectă a limbii latine. S-a îmbarcat pe o corabie care l-a transportat până la Roma. Timp

de aproape 9 ani, a lucrat în Roma ca anticar cu venituri modeste, ocupându-se în principal cu recondiționarea unor manuscrise vechi aduse de clienți, mai ales marinari, aflate într-o stare deplorabilă.

Fusese căsătorit în Alexandria de la 27 de ani, cu nobila Nofret, o fată superbă, pe care o luase din palatul părinților la 19 ani. La 22 de ani, Nofret s-a stins din viață, chinându-se să nască un băiețel mort. După pierderea soției, pe care o iubise enorm, KARBUK a închis câteva sclave într-o casă discretă de la marginea orașului Alexandria, femei frumoase, de care s-a folosit până la fuga sa din oraș.

Trăind în Roma sub aparența unui om cu știință de carte ajuns în sărăcie, KARBUK, adică negustorul Vibius, și-a scris în mare taină amintirile despre idolul vieții lui, regina Cleopatra VII. A iubit-o în secret, temându-se zi și noapte pentru viața lui. În vara anului 21 î.Hr., a fost predat autorităților din Roma de către cel mai bun prieten, negustorul de antichități Julius, care îl spionase de mai multă vreme. KARBUK a fost ucis cu pumnalul în închisoare, înainte de judecată. Pentru fapta lui, Julius a primit o mare sumă de bani. Trupul sârmanului egiptean a ajuns în apa Mării Tirenene într-o noapte zbuciumată de furtună. Toate manuscrisele găsite în locuința lui KARBUK au fost distruse de soldații care îl arestaseră.

Antecesorul egiptean nu a avut păcate grele în viața lui. Cel mai grav a fost acela de a fi plecat din țara natală drept în centrul tornadei create de conducătorii Imperiului Roman. Știa că nu va putea schimba cu nimic mentalitatea romanilor, iar riscul sau de a trăi printre ei l-a costat viața. În adâncul firii lui, Karbuk a fost un visător, nu un pragmatic.

Din multitudinea zeilor egipteni, cel mai mult l-a preocupat Osiris, zeul Nilului, al vegetației, stăpânul morții.

Ca scrib și ca vistiernic, avea acces la toate documentele secrete și oficiale existente în arhivele regale. A dispus de visteria regală mai ales în privința fondurilor necesare construcției și renovării unor monumente. Copia tot ce considera că era important: documentele necesare funcționării statului, schițe pentru construcții și lucrări de irigații, dispozițiile vizirilor, lucrări literare religioase, mitologice, norme de morală. Cel mai mult i-au plăcut Textele piramidelor.

A evitat să țeară intrigi în țara lui și la Roma. Neavând experiență în domeniul intrigilor, nu a reușit să se ferească de ele în societatea Romei. A murit fără să își regrete finalul vieții. S-a bucurat în fiecare etapă a existenței de tot ceea ce i-a fost oferit prin bunăvoința zeilor.

Karbuk a rămas, în istoria ascunsă a omenirii, un erou ce s-a vrut a fi anonim, rezultatele muncii lui ajungând în mâinile altora, care le-au distrus ori s-au priceput să și le însușească.

În timp ce Cleopatra a fost la Roma, nefericitul egiptean a suferit ca un câine credincios părăsit de stăpân. Vibius l-a cunoscut pe poetul latin Publius Ovidius Naso.

Demnitarii acelor vremuri nu pierdeau ocazia de a avea în stăpânire slave frumoase. Pe Cleopatra o diviniza, considerând-o drept o demnă urmașă a zeilor protectori ai Egiptului.

Pe Karbuk l-a atras mai mult civilizația romană decât cea greacă. Dacă ar fi fugit la Atena, poate că ar fi scăpat cu viața. A fost decizia lui, nu a spiritului său. Trauma puternică suferită de spirit, dezamăgirea lui i-au rămas în memoria astrală pentru totdeauna. S-au întâmplat multe de-a lungul secolelor următoare.

27 mai 2020

COMENTARIILE CORINEI

"Mulțumesc! De când așteptam așa ceva! În sfârșit, o viață plină de cărți, bogăție, aventuri, politică, intrigi de curte și locuri vechi și iubite! Mulțumesc, foarte frumoasă viață și destul de asemănătoare cu ce trăiesc acum... Puterea atrage mereu ca un magnet și, în preajma ei, trăsăturile umane se amplifică. Toți doresc să stea în preajma "purtătorului inelului puterii", să servească puterea și să se împărtășească cu ea. Apropierea de putere naște multă invidie și ură. Cei care se învrednicesc să trăiască în lumea cărților au, și în zilele noastre, soarta anticarului Vibius: oamenii cu știință de carte, săraci, cu venituri precare, trăiesc cu mentalul în lumi inaccesibile celorlalți, lumi iluzorii, care îi ajută să scape de viața cotidiană inspădă. Cei cărora zeii le zâmbesc, dându-le o poziție respectabilă în societate, sunt fericiți că își pot folosi învățătura și știința de carte în slujba unor idealuri sociale și politice actuale, dându-le o utilizare mai înaltă, însă au nevoie să-și cultive multe abilități ca să reziste și să prospere în acea lume dinamică, măcinată de invidii, de lupte pentru putere și ascensiune, și de o grămadă de întorsături de situație.

Pe alții, precum Karbuk, viața îi pune în ambele situații în viață. Îl simt pe Karbuk cel mai aproape de inima mea. 2009 ani a așteptat spiritul acesta împrejurările din viața mea de acum. A fi secretarul "Cleopatrei" înseamnă a o ajuta pe "Cleopatra" să creeze în realitate lumea pe care o dorește, având buzunarele pline de aur și ochii strălucind de visuri. A fi negustorul Vibius din

Roma înseamnă să trăiești cu burta goală imaginându-ți o lume care nu mai este. Evident, cei mai mulți sunt oameni mărunți și invidioși ca Julius, care, pentru o anume sumă de bani, sunt capabili să facă afacerile cele mai proaste, vânzând prietenii și cărți.

Și mai e pilda cu cei doi frați, din care unul ajunge consilierul regelui, iar celălalt, un călugăr sărac. Consilierul îi zice: Vezi, dacă nu ai învățat să trăiești la curtea regelui, acum mănânci orz și linte! Și călugărul îi răspunde: Iar tu, dacă nu ai învățat să mănânci orz și linte, acum ești sluga regelui!

Și unii, și alții știu că manuscrisele și cărțile, fiind bunuri atât de prețioase, dar atât de perisabile, trebuie transmise mai departe, sub orice formă, generațiilor și civilizațiilor următoare. Mai ales atunci când sunt martorii unei schimbări istorice de anvergură și aparțin "lumii / puterii vechi", care trebuie să piară, pentru a lăsa loc "lumii / puterii noi", care se afirmă. Probabil că și noi trăim în 2020 asemenea vremuri de zbatere pentru "crearea unei noi ordini mondiale", dar lucrurile acestea se întâmplă frecvent în istorie.

În orice alt loc din lume s-ar fi putut ascunde Karbuk pentru a duce o viață dublă și a-și scrie amirările despre Cleopatra, dar el a ales fix capitala Imperiului cuceritor!

Înțeleg mult mai bine, prin prisma acestui episod, menirea mea din viața aceasta și împrejurările care m-au condus la ea. Înțeleg totodată și piedicile pe care le am (dincolo de influențele karmice de la diverși războinici antecesori).

Am în plan ca, atunci când se va termina nebunia cu pandemia, să vizitez Egiptul, care m-a atras întotdeauna. Până acum, am vizitat foarte multe muzee din lume care păstrează artefacte egiptene, dar în Egipt încă nu am ajuns, să văd piramidele, să simt deșertul sub tălpi, să mă plimb pe Nil și să văd biblioteca Alexandriei. Bietul Karbuk, nu s-a putut bucura să fie mumificat. Poate voi mai întâlni alți antecesori egipteni, totuși, mai ales că mie îmi plac mumiile cu reprezentări hieratice, din Vechiul Regat, cele de pe vremea lui Karbuk cred că erau de genul celor din Fayoum, cu fața mortului pictată pe ele.

Nu cred că o iubea pe persoana Cleopatra, ci ce încarna ea, frumusețea, puterea, ambiția de a cuceri lumea. Lingușitor nu cred că era. Probabil a murit bucuros că și-a dat viața din cauza ei și că nu a mai fost nevoit să ducă o viață dublă. Cine l-a omorât în închisoare? Sper că, în alte încarnări, spiritul a avut ocazia să se "răzbune" pe de-alde Julius și dinăștia ca el, cozi de topor.

Cum se raporta Karbuk la puterea romană? Aprecia civilizația romană? De ce a ales până la urmă să trăiască la Roma în loc să își piardă urma altundeva?

Și fetița Glicheria e sclavă tot la Roma. Roma e un loc frumos, am petrecut luni întregi acolo, în fiecare weekend vizitam toate ruinele - majoritatea sunt din vremea lui Augustus - și mă apucă o nostalgie după o civilizație pierdută... La Roma am început să citesc cărțile dr. Newton despre reîncarnare, a fost un loc care mi-a hrănit foarte mult latura aceasta de evadare din realitatea cotidiană și o imensă nostalgie, care avea puțin de a face cu studiile mele. Roma ar fi putut fi o perioadă rodnică din viața mea, însă eu am stat în contemplație gândind, pe drept cuvânt, la nemurirea sufletului. În schimb, în Grecia mă simt tonică și plină de energie, iar vestigiile de acolo mă încarcă pozitiv. Înaintea vieții lui Karbuk, sigur au fost niște existente mai fericite în Grecia.

28 mai 2020

Și revenind la Karbuk... mi-ai scris că spiritul său nu și-a dorit să meargă la Roma, deci înseamnă că nu și-a urmat destinul în totalitate. Ce îi menise destinul, dacă nu se ducea la Roma? Care era menirea lui și unde a greșit? Poate ar fi trebuit să o apere pe Cleopatra? Probabil așa-zisa sinucidere a ei a fost o trădare din partea unor oameni de-ai ei, care erau de fapt prieteni cu romanii... Ce putea face Karbuk după moartea Cleopatrei și de ce a fugit de fapt la Roma? Era clar că ar fi trebuit să se ascundă și să ducă o viață dublă, oriunde ar fi mers. Ar fi trebuit, ca un scrib ce era, să se asigure că povestea Cleopatrei va răzbate peste veacuri? În fine, sper că de-a lungul acestor două mii de ani și 14 reîncarnări, spiritul acesta să fi învățat ceva care să îl ajute în această viață să repare greșelile lui Karbuk.

Acum înțeleg foarte multe, inclusiv de ce tocmai la Roma am citit cărțile despre reîncarnare ale doctorului Newton și mi-am dorit să îmi aflu viețile anterioare.

Te vei bucura să afli că azi am pus mici cărămizi pentru egiptologie și pentru salvarea reputației bietului Karbuk. Îți voi spune despre ce este vorba când va fi totul finalizat.

Mai am niște întrebări despre Karbuk:

În privința poetului Ovidius... ce relație au avut cei doi? Eu mi-am imaginat că l-a cunoscut, pentru că din copilărie am o fixație cu poetul ăsta. Mi-a dăruit multe acest poet. Am scris despre el și voi mai scrie - pare-se - și în subiecte care au referire la Egiptul antic. Cronologic vorbind, Vibius trebuie să-l fi cunoscut pe Ovidius pe când scria poezii de dragoste care aveau ca inspirație poezia elenistică a lui Calimah, care a fost un mare erudit al Bibliotecii din Alexandria, trăind cu vreo 300 ani înaintea protagoniștilor noștri. Mai târziu,

Ovidius a devenit poetul de curte al lui Augustus, având faimă mare, iar apoi, din cauza unor intrigi, a fost exilat de Augustus în ținuturile noastre. Deci, cumva, destinele lui Karbuk și al lui Ovidius seamănă. Știi cumva ce s-a ales de spiritul lui Ovidius? Era o vreme în care și aprindeam lumânări pentru sufletul lui.

Ce făcea Karbuk în timpul bătăliei de la Actium? Apoi, de curiozitate: fiul Cleopatrei, Cesarion, ucis de Octavian, chiar era al lui Caesar? Spiritele lui Caesar, Marcus Antonius și Cicero sunt printre noi? Cu siguranță, Karbuk i-a cunoscut pe toți. Apoi, tot mi-ar plăcea să știu de ce spiritul nostru a fost atât de supărat pe Karbuk. Dacă rămânea în Egipt sau fugea în altă parte și nu era prins, oare operele sale despre Egipt și Cleopatra ar fi avut vreo șansă să ajungă până la noi? Nu prea înțeleg ce voia spiritul de la el. Teoretic, un mic gest ar putea schimba istoria. Practic însă, oare nu îi era sortit lui Octavian Augustus să fie devină primul împărat al Romei?... Bătălia de la Actium a decis totul și Octavian a reușit să aibă în mâinile sale toată puterea. Cel mai probabil că M. Antonius și Cleopatra au fost trădați de oameni din interior, dar istoria o scriu întotdeauna învingătorii.

1 iulie 2020

Episodul 16 – NISABA

Episodul spiritual nr.16 o are ca eroină pe NISABA. Viața ei s-a desfășurat între anii 196-138 î.e.n. (secolul 2, mileniul 1 î.Hr.). NISABA s-a născut la moșia părinților ei, Samun și Ishat, teritoriu aflat în vecinătatea fluviului Tigru, la sud de Mosul.

Doamna Ishat o născuse numai pe ea. Moșierul Samun creștea cai și cămile, majoritatea animalelor fiind destinate vânzării. NISABA a fost crescută în lux și belșug alimentar, ca o prințesă în devenire, ceea ce a și ajuns.

Avea 16 ani, când tatăl ei l-a primit ca musafir pe prințul armean Koryun, bărbat de 25 de ani, ajuns în Mosul de câteva luni pentru afaceri cu mărfuri asiatice și explorarea vestigiilor vechii cetăți Ninive. Koryun spunea că sosise din orașul Artaxata (Artashat), capitala regatului Armeniei, întemeiat de regele Artaxias I (Artase I), dar nu îndrăznea să afirme că era fratele mai mic al regelui. Fugise deghizat în negustor, trecuse munți și ape, de teamă că va fi ucis de frații mai mari în lupta lor pentru putere.

Părinții NISABEI le-au organizat nunta și i-au găzduit la moșie până la finalizarea construcției unui mic palat pe terenul lui Koryun de lângă Mosul, aflat în vecinătatea celui stăpânit de socrii lui. În noua casă, NISABA a trăit ca o prințesă, așa cum o crescuseră părinții.

Prințul Koryun avea o fire discretă și o comportare modestă, fiind considerat un negustor cumsecade și harnic, mereu pregătit să câștige din afacerile comerciale. Caravana lui cu zece cămile transporta mărfuri aduse din Siria și Persia. Niciodată nu își trimitea caravana spre hotarul cu regatul Armeniei.

La 19 ani, NISABA i-a dat viață prințului Sevak, un copilaș frumos și agil. Băiatul împlinise 16 ani, când a rămas orfan de tată. La 44 de ani, Koryun a fost otrăvit de doi negustori, falși prieteni, care voiau să îi racoleze clienții.

Rămasă văduvă la 35 de ani, NISABA și-a îndemnat fiul să preia munca tatălui decedat, sub îndrumarea bunicului Samun. Până la 58 de ani, când a plecat și ea la marea odihnă, l-a ajutat pe Sevak în afaceri cu sfaturi bune, dar și în viața lui de familie. Căsătorit la 24 de ani cu Arwi, o fată de 17 ani, Sevak a avut împreună cu ea două fiice: Kamma și Taku.

NISABA s-a stins din viață la 58 de ani, în vara anului 138 î.Hr., în timp ce privea gânditoare spre plantele din grădina ei. Inima i s-a oprit după ce zărise imaginea lui Koryun, chemând-o să vină mai aproape de el.

21 august 2020

COMENTARIUL CORINEI

"Mult s-a bucurat sufletul meu de această poveste. Fără îndoială, Nisaba a fost mai iubită și a avut o viață mai liniștită decât acea Nyssa, regina Pontului, născută în același an cu ea...

Foarte interesant că apoi s-a întrupat într-un dregător credincios, care apoi a devenit fugar și a sfârșit trădat de prieteni. Adică fix cum fusese Koryun.

Ce frumos să mori în grădina ta cu gândul la bărbatul iubit! Ehee, cine știe câte suferințe o fi avut sclava din Armenia pentru ca să aibă apoi o astfel de întrupare.

Oare voi ajunge vreodată în viața aceasta la Ninive și la Mosul? Adică să nu mai fie război acolo și să se facă turism? Vestigii din Ninive... Povestiți-mi mai multe. Iubesc piesele din muzee.

Și-a dorit oare vreodată Nisaba să meargă în Armenia și să își sprijine soțul să ajungă rege? Nu cred că avea asemenea pretenții... Sper totuși că aflase până la urma cine era, de fapt, soțul ei...

E o femeie care seamăna cu Blance, cu Alenka și Rosalia. Seamăna și cu mine puțin, mă rog, adică cu viața pe care o doresc."

21 august 2020

Episodul 17 – SANG

Episodul spiritual nr.17 îl are ca erou pe coreeanul SANG. Viața lui s-a desfășurat între anii 316-281 î.e.n. (secolele 4-3, mileniul 1 î.Hr.). SANG s-a născut la moșia părinților lui, Hajun (tatăl) și Hijin (mama), teritoriu situat în estul peninsulei coreene, aproape de țărmul golfului Tongjason. Astăzi, moșia lui Hajun s-ar afla spre vest de orașul nord-coreean Hamhung.

Prima uniune de triburi din Coreea a luat naștere la sfârșitul mileniului 2 î.Hr., în partea de nord a peninsulei și în regiunile limitrofe din sudul Mancuriei, fiind constituită de către refugiații din China, așezați acolo în mare număr. Această uniune de triburi a fost denumită Choson (Ciosan). În fruntea ei a stat un luptător care trecuse din China în Coreea împreună cu întregul lui grup de triburi. Imigranții chinezi s-au contopit cu populația băștinașă. Populația locală a învățat de la imigranții chinezi creșterea viermilor de mătase și unele meșteșuguri. Din China au pătruns în Coreea culturile unor plante ca mazărea neagră, hrișca, planta gan-lian plus obiecte din bronz și fier. Coreeni creșteau deja animale și au învățat să prelucereze bronzul și fierul. Statul Choson a fost primul stat coreean. Chinezii îi spuneau "Țara dimineților liniștite". El a apărut în estul și nord-estul Coreei, prin asocierea posesiunilor Okcio.

Pe moșia lui Hajun oamenii trăiau în bordeie mari, cu intrarea pe sus. Pământul se cultiva cu ajutorul plugului, meseriașii prelucrau fierul, obținând bucăți de fier care jucau rolul de bani. Hajun avea căruțe cu roți, iar sclavele lui făceau țesături fine de în și mătase, necesare confecționării hainelor. Sclavii proveneau în mare parte din capturarea unor navigatori japonezi și a unor aventurieri din Mancuria de Sud, porniți cu toții pe jaf și distrugeri.

Moșierul Hajun avusese împreună cu soția lui, Hijin, doi băieți. SANG venise pe lume după 4 ani de la nașterea fratelui cel mare, Yejun. La 11 ani, Yejun a fost ucis la țărmul Mării Japoniei de niște hoți care voiau să îi fure hainele și brățărilor de aramă.

SANG avea 7 ani când fratele lui și-a pierdut viața. Dornic de a răzbuna moartea lui Yejun, le-a cerut părinților să îi aducă instructori de lupte, cei mai aprigi din armata personală a tatălui său. De la 8 ani, SANG a început o dură

pregătire, așa cum ceruse, împreună cu luptătorii Pyong și Jeong. La 16 ani, a intrat în armata lui Hajun, remarcându-se prin forța fizică deosebită, curajul prezent în orice situație dificilă, dorința fără margini de a proteja vasta proprietate, care urma să fie a lui după moartea tatălui. S-a întâmplat, totuși, ca zeii să aibă alt plan cu el, adică SANG să moară înaintea lui Hajun.

La 20 de ani, SANG și-a făcut un harem cu trei sclave. Minji i-a dăruit un băiat, numit Jinho. Sclava Yujin nu a născut copii. Minsun a devenit mama a două fete: Eunji și Jimin. SANG și-a învățat copiii, fiul și cele două fiice, practici dure de luptă, pregătindu-i pentru vremurile nesigure în care urmau să trăiască după moartea lui.

La 30 de ani, a vrut să și-o ia de nevastă pe chinezoaica Yan, o fată de 16 ani extrem de frumoasă. Părinții ei nu l-au vrut de ginere, cunoscându-i duritatea comportamentului față de femei. Și-au trimis fata în mare taină în Manciuria, unde aveau niște rude. După decepția cu Yan, trufașul SANG a renunțat să se mai căsătorească. I-a fost dat să moară la 35 de ani, în vara anului 281 î.Hr., ucis de aventurieri japonezi sosiți la hotarul estic al moșiei.

Din viața luptătorului SANG ți s-a transmis o karmă dificilă. Astfel:

- Ți este predestinat să lupți toată viața pentru dreptate și pentru propriile necesități;

- În luptele cu dușmanii profesionali și personali, ai nevoie de vigilență maximă, diplomație, curaj și tenacitate;

24 septembrie 2020

Episodul 18 – KOHAR

Episodul spiritual nr.18 o are ca eroină pe armeanca numită KOHAR. Viața ei s-a desfășurat între anii 398-341 î.e.n. (secolul 4, mileniul 1 î.Hr.). Armenia se afla sub dominație persană din anul 550 î.Hr..

KOHAR s-a născut într-un sat de agricultori armeni aflat spre vest de localitatea numită astăzi Nahicevan. Toți locuitorii satului erau ospitalieri cu soldații și negustorii persani.

Gospodarul Koris, tatăl lui KOHAR, căsătorit cu doamna Daruhi, avea două fiice. Arpine era cu 4 ani mai mare decât KOHAR. Căsătorită la 16 ani cu agricultorul armean Derun, un bărbat de 25 de ani, Arpine a devenit mama a doi băieți: Vanand și Kamar.

Părinții lui KOHAR erau gospodari liberi, la fel ca toți locuitorii satului. Fetele lor au învățat să țeară panză și stofă, să ajute la cultivarea legumelor, la îngrijirea animalelor din gospodărie. KOHAR se născuse cu o voce minunată și cu darul de povestitor al unor întâmplări din viața sătenilor. Cântecul interpretate de ea, învățate de la mama Daruhi și cele două bunici, îi delectau pe ascultători la toate petrecerile populare.

KOHAR avea 14 ani, când a fost răpită de trei militari persani, sosiți de curând în sat. Frumusețea fetei i-a făcut să creadă că stăpânul lor, prințul Erfan, îi va răsplăti pentru prețioasa captură. După zile și nopți petrecute călare pe drumuri de munte mergând spre sud, fata și răpitorii au ajuns în Persia, pe proprietatea prințului Erfan, un bărbat de 29 de ani. KOHAR a fost lăsată la reședința prințului de lângă lacul Urmia. Astăzi, în acea zonă se află orașul iranian Gamichi.

Palatul avea mai multe anexe unde locuiau militarii și servitorii. Prințul Erfan făcea comerț cu cai, oi, lână și piei de oaie. Doamna Mahin, soția prințului, avea doar 20 de ani și era mama lui Amir, un băiețel de 2 ani. De la început și-a luat-o camerista pe KOHAR, noua sclavă. În timpul zilei, fata de 14 ani avea voie să se joace cu micuțul Amir.

La 19 ani, stăpânii au măritat-o pe KOHAR cu războinicul Davud, un bărbat de 24 de ani, paznic și om de încredere al prințului. Cei doi soți au fost adăpostiți într-o locuință separată de cea a soldaților necăsătoriți. Acolo l-a născut KOHAR pe fiul lor, Zahir, la vârsta de 21 de ani. Micuțul nou-născut a intrat și el în proprietatea prințului. După 3 ani, când i-a murit tatăl într-o luptă, Zahir a fost luat în evidență de oamenii prințului ca viitor militar în slujba lui. De la 5 ani, băiatul a început antrenamentele de luptă, iar la 15 ani, a participat la prima acțiune de protecție a teritoriului stăpânului său.

Mama KOHAR a fost păstrată ca servitoare la palat. La 57 de ani, grav bolnavă de inimă, a încetat din viață, privindu-și cu nostalgie fiul care plângea lângă ea. Era în iarna anului 341 î.Hr..

Karma rezultată din viața lui KOHAR s-a distribuit asupra succesorilor ei spirituali. Ți-au sosit pe cale karmică:

- Dorința de libertate;
- Repulsia față de sclavia femeilor;
- Dorința de a-ți alege singură ursitul, fără a lua ceea ce îți oferă alții;
- Respingerea violenței față de femei și oameni, în general;

Kohar a fost o femeie modestă. Nu a visat la lucruri imposibile pentru ea. S-a bucurat pentru tot ceea ce i-a oferit viața, spre binele ei. Și-a iubit bărbatul,

a fost mândră de iubirea lui. Nu și-a regretat condiția de sclavă. Viața de sclavă nu a fost ușoară. Nu și-a imaginat ce se putea întâmpla cu ea dacă nu ar fi fost răpită.

22 octombrie 2020

COMENTARIUL CORINEI

"O sclavă, un luptător și o prințesă... aceste personaje au existat în viața armenei Kohar și în toate aceste personaje, unul după altul, s-a întrupat sufletul, și sunt convinsă că a învățat multe și a ars destulă karmă. Cred că spiritul slavei Kohar și-a dorit să vadă cum e să fii în pielea luptătorului care are slave (figura masculinității bărbatului și al stăpânului) și în pielea stăpânei prințese, mai ales că prințesa a fost tot în Mesopotamia.

E o tristețe care mă cuprinde și mă lasă mută și la soarta lui Sang, și la cea a lui Kohar. Bine că existențele de mai apoi au fost mai împlinite. Nu aș putea spune ce anume a făcut diferența, dar cred că avatarul Atyia a fost mai elevat decât Kohar, iar Tehuac și Hatim, mai evoluți decât Sang.

Mă așteptam karma lui Sang să fi fost înaintea lui Kohar, ar fi fost prea simplu să fie doar o răscumpărare karmică. Sufletul acesta și-a dorit să știe.

Știți... îmi plac, mă atrag, simt o mare afinitate cu viețile frumoase și împlinite, cu prințesa Nisaba, cu Blance, Tama, cu Karbuk (știam eu că nu și-a regretat acea moarte!), dar îi simt în mine pe toți ceilalți, cu toate ale lor. Știu cruzimea lui Sang (nu o manifest deloc, dar e în mine), știu curajul și sângele rece al lui Tehuac când își implanta pumnalul în jertfe (nu le manifest, nu aș omorî o insectă, dar sunt în mine)... "

27 octombrie 2020

Episodul 19 – CHUA

Episodul spiritual nr.19 îl are ca erou pe chinezul CHUA. El s-a născut în localitatea Jinan din provincia Shangdong, aflată în vecinătatea fluviului Huanghe. Viața lui CHUA s-a desfășurat între anii 492-442 (secolul 5, mileniul 1 î.Hr.).

Tatăl lui, numit Zixin, era meșter olar. Harnica Jun, soția lui Zixin, născuse doi băieți. CHUA avusese un frate mai mic cu 5 ani, numit Jie, care decedase la vârsta de 4 ani, din cauza unei boli de plămâni.

Între 9 și 15 ani, CHUA a învățat carte într-o școală din Jinan unde erau primiți băieții proveniți din familii modeste. În școală a aflat despre învățatul și profesorul Kong Zi (Confucius) care locuia în Qufu, localitate din regiunea Lu, aflată la o distanță nu foarte mare de Jinan.

La 16 ani, CHUA a devenit elevul învățatului Confucius, studiile lui având durată de 2 ani. Revenit în Jinan la 18 ani, și-a înființat propria școală de confucianism.

S-a căsătorit la 26 de ani în Jinan cu domnișoara Lian, o fată de 17 ani, care i l-a dăruit pe Kai, născut de ea la vârsta de 20 de ani. Kai a ajuns și el profesor de confucianism, demn urmaș al tatălui său. S-a căsătorit la 27 de ani cu Wei, o fată de 19 ani. Au avut două fiice: Hai și Yan.

Profesorul CHUA s-a aflat printre cei 3000 de elevi ai învățatului Confucius. Maestrul Confucius le-a prezentat elevilor săi doctrinele sale morale, politice și sociale, bazate pe studiul unor texte antice (Ching) și pe practica altruismului și a omeniei. CHUA a reușit să înțeleagă că destinul poate să conducă oamenii spre adaptarea lor la diverse împrejurări.

Confucius a fost reformatorul unei înțelepciuni străvechi, având drept scop buna funcționare a societății. Confucianismul a rămas strâns legat de Imperiul Chinez, devenind liantul său ideologic și religios. Confucius dorea dezvoltarea armonioasă a statului și a societății chineze, care era ierarhizată foarte rigid și marcată de feudalism.

Puritatea sufletului și a ideilor confucianiste ale profesorului CHUA s-au aflat în permanentă contradicție cu profundă corupție din societate. El a vrut să rămână un om cinstit și drept până la moarte.

S-a căsătorit cu Lian, o tânără provenită dintr-o familie de mici meseriași, care munceau din greu, la fel ca și părinții lui. Kai, fiul său, l-a idolatrizat și i-a călcat pe urme.

La 50 de ani, CHUA era deja obosit de viață, de lupta cu ideile nocive ale celor bogați, care erau în stare de orice ticăloșie pentru a-și mări averile. În toamna anului 442 î.Hr., inima înțeleptului CHUA și-a oprit pulsațiile. A rămas în urma sa un tezaur de știință, confucianismul, pe care l-a transmis mai departe fiul său, Kai, copiilor și nepoților, atenționându-i că, prin strădaniile lui CHUA, s-a făcut puțină lumină în conștiințele oamenilor.

26 noiembrie 2020

Episodul 20 – ITANE

A sosit rândul episodului spiritual nr.20. De data aceasta, eroina povestirii este o femeie care a trăit pe insula Creta între anii 588-554 (secolul 6, mileniul 1 î.Hr.). Ea se numea ITANE, era fiica preotului sacerdot Aruti și a nobilei Ariadh, unicul lor copil. ITANE s-a născut și a locuit în palatul părinților ei, clădire vastă, cu multe încăperi, situată în perimetrul orașului-cetate Phaistos.

La acea vreme, locuitorii orașului practicau cultul șarpelui de grotă. De la vârsta de 5 ani, ITANE a fost dusă de părinți în grotă obișnuită a ritualurilor, situată spre nord de oraș. În mod firesc, fetița și-a dorit să ajungă preoteasă. În grotă sacră se afla un altar zidit, pe care se depuneau ofrandele: vase cu mâncare și băutură, statuete reprezentând oameni, figurinele animalelor ce urmau a fi sacrificate simbolic. Nu erau sacrificate animale vii.

Ritualurile de inițiere în meseria de preoteasă aveau un caracter religios de purificare și adorație și un profund caracter instructiv-educativ. Inițierea avea sensul de renaștere, de începere a unei noi vieți. ITANE a fost obișnuită cu o viață aspră, plină de privațiuni. În adâncul întunecos al peșterii inițiatice, i se crea o ambianță de mister, de groază, fiind obligată să își stăpânească frica. Grotă avea numeroase galerii, unele dintre ele fiind populate de șerpi.

În galeriile rezervate ceremoniilor religioase, populația din împrejurimi și din Phaistos se aduna pentru a invoca ajutorul zeului șarpelui. Cu toții aduceau ofrande, ulcioare cu vin, statuete, chiar și bijuterii. Ceremonia se încheia cu un prânz, cu cântece și dansuri. În peșteră soseau în mod frecvent oameni bolnavi și femei gravide. Procesiunile religioase solemne și dansurile rituale completau variatele ceremonii religioase. Pentru a provoca stările de excitație extatică, se foloseau semințele de mac.

Ajunsă și ea preoteasă, tânăra ITANE a prezidat numeroase funcții cultice. În actele rituale, folosea purificarea prin stropirea cu apă și tămâiere. Ceremoniile erau însoțite de muzică sacră, vocală sau instrumentală, de dansuri și procesiuni solemne. Ritualul esențial era sacrificiul unor animale. În acea perioadă, pe insula Creta nu se sacrificau oameni. Preotul Aruti, tatăl preotesei ITANE, folosea ca jertfe statuete de argilă reprezentând șarpele.

"Lumea de dincolo" în care credeau cretanii era concepută ca o lume plină de frumuseți și de bucurii. Religia cretanilor era, în general, o religie optimistă. Viața îi preocupa mai mult decât moartea. Îi aduceau fiecărui defunct onorurile funebre cuvenite spre a nu-l lăsa să tulbure, ca spirit rău, pe cei vii.

Preoteasa ITANE a fost răpusă de un șarpe veninos, ascuns în apropierea ei de o femeie rea și egoistă, preoteasa Dikinah. Aceasta îi ceruse ITANEI în repetate rânduri să introducă în ritualuri uciderea unor prunci nou-născuți, prin folosirea unor șerpi veninoși. ITANE împlinise 34 de ani, tatăl ei, preotul Aruti nu mai trăia, așa că s-a văzut nevoită să decidă singură ce va face în continuare. Refuzul ei a fost categoric, interzicând uciderea pruncilor.

A plătit cu propria viață de om nevinovat pentru a salva alte vieți nevinovate. ITANE a murit castă, virgină, căsătoria fiindu-i interzisă de meseria ei. După pregătirea fizică pentru viața veșnică, fecioara-preteasă a fost depusă sub un sarcofag de argilă în adâncul unei peșteri. Pentru a-și putea continua viața și în lumea zeilor, i-au pus alături hrană, băuturi, haine de in, bijuterii, vase, un opaiț, un vas pentru încălzit cu jăratec și statuetele care îi reprezentau pe părinții ei. Sufletul ei urma să facă un drum lung peste mări, spre Soare-Apune, până în Insula Fericiților. I s-a pus alături și o mică barcă din lut.

27 decembrie 2020

COMENTARIUL CORINEI la episoadele 19 și 20

"Ultimele două episoade au fost cu adevărat deosebite și înălțătoare, în acord cu misiunea sufletului meu.

Îmi amintesc că am deschis anul 2020 cu povestea grecoaicei din Salonic, cu blânda și săraca Angeliki, căreia i se furase odorul. Acum am închis anul tot cu minunata Grecie, cu preoteasa Itane, crescută în palat. Sigur, probabil era o urmă din vechile și bogatele palate minoice... Iubirea mea și fascinația pentru civilizația grecească antică au rădăcini adânci. A fost un an neobișnuit, mai bogat în evenimente spirituale.

Când voi călători în Creta voi merge și în Phaistos neapărat.

Altfel se citesc în oglindă poveștile de viață ale lui Itane, Tehuac și Tama. Altfel se înțelege de ce Tehuac a acceptat jertfe sângeroase, luând asupra sa o karmă de care predecesoarea sa se ferise cu prețul vieții. Tama e și ea fecioara înțeleaptă, care își alege de mică vocația după cea a tatălui și își slujește comunitatea, jertfindu-și viața pentru a nu își compromite slujirea. Probabil aceste trei vieți au fost foarte importante pentru spirit, mai ales că am observat că povestești la fiecare dintre ele și ceremonialul înmormântării și impactul avut în comunitate. Cred că de la Itane am moștenit noblețea sufletească, o atitudine mai de prințesă, aplecarea către mister și misterii și frica de șerpi. Îmi amintesc un episod din copilărie când mă jucam în casa altui copil și am răcnit când am văzut, printre jucăriile lui, un șarpe.

Iar apoi vine viața lui Chua... dedicată învățaturii, luminării minților celorlalți, a îmbinării textelor vechi cu umanismul, are multe din principiile pe care azi le prețuiesc în viață. Chua a fost răsplătit pentru jertfa Itanei cu o familie frumoasă, cu tenacitatea de a lupta cu prostia și răutatea oamenilor și de a aduce o rază de lumină în mințile oamenilor. Probabil asta și-a dorit sufletul, după experiența nefericită a Itanei, să își slujească altfel comunitatea, prin educație. S-a născut într-o familie săracă și și-a depășit condiția umană, prin educație. Cel mai probabil, din această viață mi se trage convingerea profundă în valoarea educației și în capacitatea ei de șlefuire a caracterului unui om. Știu și eu, poate Chua nu trebuia să ducă atâtea lupte... poate era nevoie să accepte anumite lucruri și să nu mai fie atât de îndârjit împotriva unora și a altora...

E o viață frumoasă, în slujba Binelui, care are destule asemănări cu cea de acum și pentru care sunt recunoscătoare. Karbuk se va naște într-o familie bogată și va sluji familia imperială prin cunoașterea sa, iar mai apoi, peste multe sute de ani, boieroica Alenka își va depăși condiția socială, datorită educației primite, reușind să se mărite cu un om bogat. Pe lângă șlefuirea propriu-zisă a omului cu carte, care trăiește altfel și altfel înțelege viața. China pentru mine nu prezintă nicio atracție, nici Confucius.

Observ la Chua că dorește înadins să rămână sărac. Cred că unui om instruit că el i-ar fi fost ușor să profite de anumite avantaje corespunzătoare pregătirii sale. De ce nu a făcut-o? Treaba cu sărac și cinstit vs bogat și corupt mi se pare reducăționistă rău. Întotdeauna vor fi bogați și săraci și diferențe mari între cele două pături, asta nu înseamnă că vreunii greșesc. "

30 decembrie 2020

Episodul 21 – ERON

Episodul spiritual nr.21 îl are ca erou pe palestinianul ERON. El s-a născut în orașul Gaza și a trăit între anii 690-642 (secolul 7, mileniul 1 î.Hr.). La acea vreme, Gaza se afla în țara numită Philistia sau Țara Filistenilor.

Întemeiat pe litoralul mediteranean la începutul mileniului 2 î.Hr., într-o poziție strategică, pe drumul care lega Egiptul de Siria, Mesopotamia și Peninsula Arabia, orașul Gaza a fost controlat timp de peste trei veacuri de către egipteni. După 1200 î.Hr., Gaza a devenit cel mai important dintre cele cinci orașe care alcătuiau Liga cetăților filistene. Orașul a fost controlat de

Regatul Israel în epoca domniei regelui David (1004-965 î.Hr.), de asirieni (sec.8-7 î.Hr.) și din nou de egipteni (sec.7-6 î.Hr.).

Părinții eroului nostru, Ioadh (tatăl) și Emer (mama), erau meșteșugari. Ioadh, ca meșter olar, confecționa vase din ceramică, decorate modest, dar cu diferite forme. Emer, soția lui Ioadh, țesea stofe de lână la un război vertical.

ERON era singurul lor copil. Harnic din fire, băiatul a învățat olăritul de la tatăl lui și țesutul stofelor de la mama Emer. Prosperitatea familiei creștea pe măsură ce ERON avansa în vârstă, devenind tot mai priceput la vânzarea mărfurilor care ieșeau din mâinile lui și ale părinților. Numeroșii negustori străini, mai ales egipteni, sosiți pe mare, cumpărau la schimb cu alte mărfuri tot ce le ofereau Ioadh și fiul său.

Harnicul ERON a fost lovit, la vârsta de 14 ani, de nenorocirea vieții lui. În timp ce țesea o stofă, războiul vertical s-a desprins de perete și s-a prăbușit. Băiatul a avut timp să se ferească, dar s-a prăbușit peste lada în care ținea gHEMELE cu lâna. Lovitura primită în zona genitală a fost distrugătoare. După ce a zăcut în neștire multe zile și nopți, și-a revenit cu greu și s-a ridicat în picioare. Vrăciul care îl îngrijise i-a explicat că nu va putea face copii niciodată. Organul lui genital, strivit în timpul prăbușirii, rămăsese neputincios.

Băiatul a crescut, resemnându-se în neputința lui. Părinții l-au încurajat mereu, ajutându-l să supraviețuiască. Văzând că alți tineri se căsătoreau, iar el nu putea să fie ca ei, își chema tatăl în ajutor când era întrebat despre neputința lui.

Ajunsese la 48 de ani, muncea zi și noapte pentru a se întreține, iar părinții lui muriseră de mult. O femeie din oraș, văduva Jasel, îl iubea de când îi decedase bărbatul. I-a propus de câteva ori nefericitului ERON să se mute în casa ei. Neînțelegând de ce ERON o tot refuza pe mama lor, fiii lui Jasel, Hosma și Husan, l-au amenințat cu moartea. Inima lui, deja bolnavă de multă vreme, a cedat într-o noapte din vara anului 642 î.Hr., în timpul somnului.

31 ianuarie 2021

COMENTARIUL CORINEI la episodul 20 și la episodul 21

"M-a impresionat mult de tot povestea evreului. Cine știe ce o fi ispășit spiritul lui Eron?! Observ că se repetă în mai multe vieți meșteșugurile familiei și hărnicia și prosperitatea prin muncă. Și figura singurului copil la părinți. După Eron, apare Itane. După o viață trudnică de meșteșugar, o viață de femeie născută în palat, care nu cunoaște osteneala. Itane, dincolo de povestea ei tristă, e o făptură privilegiată, are părinți aleși și o profesie nobilă. Același celibat, dar

din alte motive însă. Dacă viața i-a oferit lui Eron rușine și neputința fizică, Itane s-a bucurat de vaza oamenilor care veneau la ei și, mai mult, a primit darul de a le vindeca bolile.

Poate că ar trebui să încetez să mai văd aceste beteșuguri trupești ca pedepse karmice pentru cine știe ce excese făcute de antecesori și să le văd că posibilități de elevare. Mă gândesc - poate greșesc - că viața Itanei i-a servit mult spiritului spre elevare sufletească.

Poate că, fără viață dureroasă a lui Eron, viața jertfelnică a Itanei nu ar fi fost posibilă și atunci viața lui Eron să fi fost o pregătire pentru cea a Itanei? Eron nu a putut concepe copii, iar Itane, deși nu a conceput nici ea copii, și-a dat viața pentru a salva viețile noilor născuți. Dacă era fanatică, sigur omora copiii, ca Tehuac. Poate că acest lucru nu ar fi fost posibil dacă nu exista experiența din viața lui Eron, cine știe... Orișicum, Eron se putea sinucide, dar nu a făcut-o. Mă rog, era evreu, a muncit pentru el și pentru părinții lui, și-a asumat soarta. În interiorul lui, cred că fost un om curajos. A fost și iubit de o femeie și s-a întreținut singur! Sper că viața lui Eric, negustorul bogat, cel cu nevasta evreică și mândru de familia lui, să îi fi șters rușinea. "

2 februarie 2021

Episodul 22 – GIOTIS

Episodul spiritual nr.22 îl are ca erou pe GIOTIS. Viața lui s-a desfășurat între anii 781-734 (secolul 8, mileniul 1 î.Hr.).

GIOTIS s-a născut în provincia Mysia, în vecinătatea țărmului vestic al Asiei Mici. Părinții lui erau traci, amândoi agricultori în micul sat din apropierea țărmului. Gospodarul Aspar, căsătorit cu frumoasa Katise, avusese doi băieți. Fiul cel mare, Tuvak, avea cu 5 ani mai mult decât fratele lui, KRAR. Tuvak a fost capturat la vârsta de 5 ani de războinici greci și transportat cu o corabie într-o direcție rămasă necunoscută părinților lui.

KRAR, fiul mai mic, a fost și el răpit la 8 ani, urcat pe puntea unei corăbii grecești, care s-a oprit la țărmul golfului Korinth. Soldați greci l-au dus pe băiat la palatul unui comandant militar grec. Proprietatea stăpânului era vastă, ocupând o parte din nordul provinciei Achaia din Pelopones. Stăpânul se numea Alkos și avea 46 de ani. Soția lui, doamna Caliope, la 35 de ani era mama a doi băieți; Otos avea 6 ani, iar Zenos, 8 ani.

Din dorința de a și-l face servitor devotat familiei lui, Alkos a poruncit să i se taie limba sârmanului Krar și să i se schimbe numele în GIOTIS.

La 10 ani, GIOTIS a devenit unul dintre servitorii personali ai stăpânului, însoțindu-l pe Alkos în misiuni de luptă în nordul Africii și în Anatolia.

GIOTIS avea 15 ani, când stăpânul Alkos a fost ucis într-o luptă din nordul Africii. Zenos, fiul de 15 ani al defunctului Alkos, a urcat servitorii rămași în viață pe corabia tatălui său, reușind să ajungă la palatul din Achaia, unde și-a luat în primire toată proprietatea. În anul următor, Zenos a plecat la lupte fără servitorul GIOTIS, acesta fiind obligat să îi asigure paza văduvei Caliope.

GIOTIS avea 26 de ani, când i-a murit stăpâna. Otos, fiul mai mic al doamnei Caliope, a rămas la palat în locul fratelui său, care devenise luptător. Ajuns servitorul lui Otos, lui GIOTIS i s-au refuzat căsătoria și viața de familie. Până la 47 de ani, când și-a pierdut viața, GIOTIS i-a fost un servitor credincios familiei stăpânului Otos, care avea cinci copii.

În vara anului 734 î.Hr., o corabie cu pirați a oprit la țărmul golfului, războinicii năvălind în palatul lui Otos. Au ucis servitorii bătrâni, cum era și GIOTIS, dar i-au luat prizonieri pe cei tineri. Otos și soția lui au fost și ei uciși.

14 martie 2021

COMENTARIUL CORINEI

"E o poveste tristă, adică așa pare. Deși eu iubesc mult, foarte mult Grecia și locurile pe care le menționezi în această scrisoare... Ahaia, Pelopones, Corint rezonază frumos în inima mea. Am avut ocazia să le vizitez.

De abia aștept să citesc și povestea femeii din India, ca să mă lămuresc de ce a avut Giotis Krar o soartă așa tristă, cu atâtea privațiuni. Observ că am avut mulți antecesorii sclavi, trebuie să mă gândesc bine, să compar și să analizez cu soarta alte personaje. E drept și că am avut mulți antecesorii bogați și stăpâni.

Mă bucur de veștile pe care mi le dai. "

14 martie 2021

"Povestea lui Krar mi-a adus aminte de un film preferat din copilărie, "Xena, prințesa războinică"... sufletul meu vibra de fiecare dată când auzea cuvintele din deschiderea serialului: "In a time of ancient gods, of warriors and kings...". După ce am citit povestea sclavului trac luptător, după mulți ani, am revăzut un episod din "Xena", care era și ea o războinică tracă în lumea greacă.

Poveștile cu zei și eroi din Grecia au fost mereu un refugiu din lumea reală și acum încep să înțeleg de ce erau atât de vii în sufletul meu. Giotis, Itani și Angeliki au iubit pământul Greciei, fără îndoială... Într-un orașel italian, parcă

Trieste, am vizitat un palat la malul mării, mi s-a părut cel mai frumos loc de pe pământ. Giotis, Itani, Kohar au trăit în palate la malul mării... iar despre fascinația mea pentru corăbii și vapoare am tot avut prilejul să vorbesc cu alte ocazii - mi se pare că am făcut-o chiar la prima viață, cea a Rosaliei. Chiar dacă e o poveste tristă și crudă, nu am simțit foarte multă repulsie... astea erau vremurile, barbare, și foarte mulți oameni au avut asemenea povești de viață.

Această lipsă însă trebuie să fi fost foarte marcantă, de vreme ce succesorul lui, Eron, căruia i se va permite o existență liniștită, va fi și el însemnat cu un beteșug marcant - lipsa organului sexual și imposibilitatea de a se bucura de o viață normală. Poate că sclavul Giotis, de dinaintea lui, fusese mult prea viril și omorâse niște oameni? Și această neputință a lui Eron de a-și exprima condiția fizică în fața oamenilor pare să fie o reminiscență a tăierii limbii lui Krar.

E foarte trist că trei predecesori consecutivi au fost celibatari și nu au avut copii - Krar, Eron, Itani... și mai sunt, de-a lungul vieților, și Tama și preotul Saveriu...

Remarc cât de mulți antecesorii mei au servit și au stat în preajma puterii deținute de mari conducători (Krar, Kohar, Karbuk, Nisaba, Mayako,... și Chua, într-un fel). Sclave au fost și Kohar, și Atyia, furate de mici din familiile lor. Nu-i bai, am avut după ele niște prințese și domnițe, ca Nisaba și Alenka. Iar luptători au fost și Hatim, Tehuac, ba chiar și Sang.

Mari asemănări dintre viața mea și viața aceasta nu văd... bine, în afară de trauma suferită de mic copil la 8 ani, asemănătoare cu cea a slavei Atyia, în afară de acest peisaj desprins parcă din "Xena, prințesa războinică", în afară de Grecia antică... probabil că am un atașament mare legat de viața aceea și de cultura ei și probabil și de un personaj sau două care se regăsesc în această viață. Sunt până acum trei vieți în Grecia și toate sunt crude, dar eu sunt tot foarte atașată de acea cultură. Remarc că după povestea Eron, care probabil că a mai ars din karma negativă de boală și de neputința de exprimare, spiritul se întoarce în Grecia și probabil că prin sacrificiul lui Itani, mai arde din karma de războinic a lui Giotis. Peste câteva vieți e povestea lui Angeliki, unde remarc un schimb de roluri - de această dată e vorba despre o femeie căreia i se răpește copila și pe care nu o mai revede niciodată.

Povestea lui Krar-Giotis vine oricum din timpurile lui Homer... iar cea a femeii din India din timpurile Mahabharatei. Să vedem acum și femeia din India... o fi oare ca Tarisai? "

22 martie 2021

Episodul 23 – SAKRA

Eroina episodului spiritual nr.23 este indianca SAKRA. Viața ei s-a desfășurat între anii 910-886 (secolele 10-9, mileniul 1 î.Hr.). SAKRA s-a născut în elegantul palat al tatălui ei, nobilul Narayan, posesor al unui mic regat în zona unde s-a dezvoltat mai târziu orașul Bangalore (Bengaluru).

Narayan aparținea casei războinicilor nobili. Se bucura de multe privilegii și nu se afla întotdeauna în termeni buni cu casta rivală, cea a brahmanilor.

SAKRA era unicul copil născut de Jivanta, prima nevastă a nobilului Narayan. Fetița avea 5 ani, când mama ei și-a pierdut viața, în urma unei comoții cerebrale, la vârsta de 24 de ani. Jivanta murise de supărare și din cauza bătăilor bărbatului, pentru că o născuse pe SAKRA infirmă. Fetița avea piciorul stâng mai scurt decât dreptul, fiind nevoită să șchiopăteze în timpul mersului.

După 2 ani de văduvie, Narayan și-a adus în palat o nouă soție. Latika avea 17 ani și nu era chiar bună la suflet. Ea a născut doi băieți: Varun și Tandu. Băieții nu o iubeau pe SAKRA. Pe măsură ce creșteau, își băteau joc de biata fată, imitând-o cum șchiopăta.

La 24 de ani, SAKRA a fost cerută în căsătorie de războinicul Amertat, un tânăr de 26 de ani, care o cunoștea din copilărie. În urmă cu un an murise fata care urma să îi devină soție: Ravati, la 18 ani, fusese răpusă de boala de inimă cu care se născuse.

SAKRA îl iubea în tăcere pe Amertat. Totuși, i-a respins cererea în căsătorie. Nu dorea ca bărbatul ei să fie ironizat de unii, fiindcă soția lui șchiopăta. Mai mult chiar, se temea că va naște copii infirmi ca ea. Amertat și-a reînnoit cererea de casătorie. Nedorind să îl jignească refuzându-l din nou, sărmana SAKRA s-a sinucis cu o otravă puternică.

Doresc să îți mai relatez câte ceva despre personalitatea SAKREI:

- Fata avea o fire timidă și introvertită.
- Se arăta rar în fața musafirilor, nedorind să aibă o prezență ridicolă.
- Presimțea că va muri de tânără.
- Nu își înțelegea bine rostul vieții.
- Se temea că va fi bătută de soț, cum se întâmplase cu mama ei.
- A părăsit palatul de puține ori și numai însoțită de tatăl ei.
- A fost obișnuită să trăiască în lux, ca o adevărată femeie ce aparținea castei nobiliare.
- Tatăl ei o iubea și îi îndeplinea toate dorințele.

- A vrut să primească educație. Narayan i-a adus, la 12 ani, un profesor care a inițiat-o timp de 2 ani în tot ce trebuia pentru a i se consacra intrarea în înalta societate.

- SAKRA se îmbrăca foarte elegant. Avea sari-uri din mătase fină, lăntișoare de aur, coliere din perle purtate în mai multe șiraguri, broșe prinse la șold, brățări pe brațe și pe antebrațe, la încheietura mâinilor, la glezne.

1 mai 2021

COMENTARIUL CORINEI

vIndia nu m-a atras niciodată, dar am respect față de casta războinicilor kșatria. Biata Sakra... reminiscențe din acea viață sunt destul de multe. Și eu am o afecțiune la picior... simt o mare compasiune față de această prințesă și sper ca, între timp, sufletul meu să fi învățat ceva. Mă bucur că prințesa mesopotamiană a reușit să trăiască fericită, să primească dragostea și să depășească obstacolele.

Observ că, după o viață de prințesă, urmează o viață de sclav. Și observ că beteșugul fizic se repetă de vreo trei vieți încoace la Sakra, Giotis și Eron. Ba chiar povestea de dragoste a lui Eron e fix la fel cu a Sakrei, ba chiar mai dificilă, din cauza handicapului fizic mult mai puternic. Și același deznodământ trist: niciunul nu reușește să depășească problema pentru a se bucura de dragoste... cred că aceeași poveste e și cu femeia vraci Tama. Teama de ce va zice comunitatea, teama de pierderea statutului social, care în vremurile acelea era mult mai important decât e acum...

Pasiunea pentru bijuterii și haine se tot repetă și în alte vieți. Și palatul, viața de lux și răsfățul... și Sakra, de bine, de rău, a iubit și a fost iubită și, până la urmă, a trăit o viață îndestulătoare. Nu știu în ce măsură a apreciat aceasta, dacă nu prea ieșea din palat, să cunoască și altă lume... "

1 mai 2021

Episodul 24 – ILDUM

Eroul episodul 24 este asirianul ILDUM. Viața lui s-a desfășurat între anii 1094-1043 (secolul 11, mileniul 2 î.Hr.). Era în perioada Regatului Asirian Mijlociu, condus de regele Tiglatpalasar I (1115-1076).

Luptătorul Namku din Assur avea împreună cu nevasta lui, Shubur, un singur copil, pe fiul lor, ILDUM.

Asirienii erau originali din dealurile și câmpiile fertile din nordul Mesopotamiei, de lângă fluviul Tigru. Începând cu secolul 14 î.Hr., micul regat a început să se extindă. Asirienii erau înconjuțați de numeroase alte state și s-au constituit în imperiu prin lupte. Și-au câștigat faimă pentru puterea lor militară, dar și pentru tratamentul brutal aplicat victimelor. Mulți dintre învinși erau capturați și obligați să contribuie la construirea uriașelor clădiri, ca sclavi. În consecință, imperiul s-a dezvoltat.

În mileniul 3, cel mai important centru comercial era Assur, situat pe malul drept al fluviului Tigru. Mai târziu, întreaga țară a primit denumirea de Assur sau Asiria, în forma greacă. La sfârșitul mileniului 3 și începutul mileniului 2 î.Hr., Assur avea o mare importanță pentru schimburile dintre comunitățile și statele din Asia Anterioară, iar acest fapt a determinat în mare măsură dezvoltarea lui.

Negustorii asirieni duceau în Asia Mică pe măgari în caravane, în special, țesături și aduceau argint, plumb, aramă, lână și piei. Acei negustori nu se ocupau cu negoțul de sclavi. La începutul mileniului 2, în plină dezvoltare a societății sclavagiste, s-a impus necesitatea întăririi puterii regelui, conducătorul suprem militar. Existau dese conflicte cu comunitățile și triburile vecine. Existau și acțiuni militare mai mari, care depășeau hotarele teritoriului situat în imediata vecinătate cu Assurul.

Conducătorii asirieni erau oameni puternici, care prețuiau autoritatea și disciplina. În societatea asiriană, femeile nu aveau un cuvânt prea greu de spus în privința treburilor importante. Ele aveau o poziție socială inferioară și mai puțină autoritate în comparație cu bărbații. Femeile din anturajul regelui aveau ceva mai multă putere, de care se foloseau din umbră.

Militarul Namku și-a învățat fiul să lupte din fragedă copilărie. El nu întrevădea altă ocupație pentru ILDUM. L-a sfătuit să nu se căsătorească, deoarece toate femeile asiriene erau inferioare bărbaților, cu excepția mamei Shubur.

La 16 ani, ILDUM a plecat la lupte împreună cu tatăl lui. A avut zeci de iubite în multe localități, peste tot pe unde a luptat. A avut iubite și în cetatea Assur, unde îl adusese pe lume mama lui. Unele dintre iubitele lui au născut copii, dar nu i-au spus că sunt ai lui, de teamă ca trufașul ILDUM să nu și-i facă sclavi. Le dădea iubitelor lui bijuterii scumpe și mult aur. Își alegea iubitele dintre femeile văduve sau cele necăsătorite, sărace, care nu aveau cu cine să se mărite.

Fusese educat de tatăl lui să se poarte ca un robot-luptător. Prin urmare, în lupte nu avea suflet și își considera dușmanii drept obiecte care trebuiau distruse. În lupte îl interesa doar victoria, pentru a-și mulțumi stăpânul. Când lua prizonieri, prefera să îi ucidă, fiindu-i oarecum milă de ei, ca să nu ajungă cei mai oproșiți sclavi sau chiar ofrande zeilor. Singurii oameni pe care îi iubea cu adevărat erau părinții lui.

ILDUM a fost ucis într-o luptă purtată pentru apărarea reședinței regelui Eriba-Adad II. Era în vara anului 1043. Tocmai împlinise 51 de ani.

31 mai 2021

COMENTARIUL CORINEI

"Pentru că prințesa Sakra a refuzat căsătoria și viața de familie, viața i-a refuzat același lucru sclavului Giotis, care nu a avut de ales. Povestea Sakrei s-a repetat cam întocmai cu Eron și Jasel. Și pentru că și Eron a refuzat căsătoria de voie, de nevoie, și nu a putut face copii, aceeași karmă i s-a transmis și Itanei mai apoi. Dar pentru că Itane și-a sacrificat viața pentru a nu sacrifica vieți de copii, probabil a restabilit balanța și atunci Chua a putut fi ce a fost și s-a putut bucura și de familie. Episodul sclavei Kohar poate a fost o lecție restantă pentru spiritul prințesei Sakra: sclava Kohar nu a avut luxul prințesei de a-și putea alege bărbatul iubit. Imediat apoi, viața lui Sang demonstrează că nu întotdeauna poți avea persoana pe care o iubești. Cercul sper că se încheie cu întruparea în prințesa Nisaba, care e fericită cu prințul ei armean, deși rămâne de tânără văduvă. Așa văd eu evoluția karmelor 16-23. Bine, examene se mai dau. Și povestea dintre Tama și luptător a fost o variațiune pe aceeași temă. "

6 mai 2021

"Pentru că Ildum le-a dăruit iubitelor sale aur și haine scumpe, sufletul său le-a găsit pe lumea cealaltă, în India, la Sakkra. Dar și la Blance. Pentru că Ildum a murit apărând reședința unui rege, Sakkra s-a născut într-un palat. Poate că raționamentele nu sunt foarte exacte, mai ales că am avut de a face până acum cu câteva încarnări ale spiritului meu în prințese și în luptători, care mor pentru a apăra reședințele stăpânilor. Probabil că această loialitate le-a fost răsplătită în alte vieți prin posibilitatea unei vieți ca a stăpânilor a căror vieți le apăraseră altădată (așa nu ar fi de mirare că spiritul meu a avut destule vieți de prințesă și nobilă în niște timpuri în care, statistic vorbind, posibilitatea de a te naște în această condiție era foarte mică).

Mă înșelasem, crezând că sclavul Giotis a trăit imediat după Arissa. Nu, după nobila inteligentă feniciană avem un luptător asirian misogin și crud.

Observ, în mai multe cazuri, că după o femeie, se naște un bărbat războinic. Așa țin minte că a fost cazul și după Tama și după Blance.

Am observat că ai scris că acei negustori nu se ocupau cu comerțul de sclavi. Iar după experiența traumatizantă din viață trecută cu revolta sclavilor care a dus la moartea fiului Arissiei, văd că Ildum îi omoară pe oameni, de mila să nu ajungă sclavi, că iubitele lui se tem ca nu cumva el să își facă sclavi copiii... cred că e o viață care seamănă mult cu cea a trufașului coreean Sang. Cu toate acestea, cred că aventurierul Ildum a avut o viață mult mai bună decât a lui Sang. Pentru că inima mea rezonază mult mai bine la Asiria decât la Coreea de Sud. Îmi doresc să vizitez acele pământuri din Mesopotamia, când și dacă vor fi mai pașnice. Și Asiria are o conotație pozitivă în inima mea. "

31 iulie 2021

Episodul 25 – ARISSA

Episodul spiritual nr.25 o are ca eroină pe feniciană ARISSA. Ea s-a născut în vestitul oraș-cetate Tyr și a trăit între anii 1176-1135 (secolul 12, mileniul 2 î.Hr.).

Întemeiat la sfârșitul mileniului 3 pe o insulă stâncoasă din fața litoralului, Tyr s-a impus după anul 1200 î.Hr. drept cel mai important și strălucit oraș fenician. A devenit vestit prin produsele sale de purpură și din metal, prin îndrăzneala navigatorilor săi, care străbăteau întreaga Mediterana, aventurându-se până în Oceanul Atlantic, și prin cele mai numeroase și importante colonii fondate de o metropolă feniciană. Tyr era cel mai de sud dintre orașele feniciene. Format din două părți, avea o așezare pe continent și alta pe o insulă despărțită de continent printr-o strâmtoare îngustă. În caz de invazie dușmană, atunci când partea continentală a așezării nu putea fi salvată de la distrugere, toți locuitorii orașului se mutau pe insulă. Astfel, Tyrul era inaccesibil pentru orice armată inamică lipsită de o flotă puternică.

Nobilul Kammi din Tyr, căsătorit cu doamna Tanit, avea un singur copil, pe frumoasa ARISSA. Kammi era armator, proprietar a patru nave comerciale, care străbăteau Mediterana în lung și în lat. Crescută de mică în mare lux și belșug, ARISSA a devenit dornică de călătorii navale împreună cu părinții și de cunoașterea altor popoare care locuiau în apropierea Mării Mediterane. De la 6 ani, tatăl ei a luat-o pe corabia condusă de el, învățând-o tainele navigației pe înțelesul ei. ARISSA a văzut cum citeau marinarii în stele când navigau noaptea.

Mintea ei scilpitoare o ajuta să ghicească drumul cel mai scurt spre diverse porturi și să afle informații despre viitor.

La 17 ani, părinții i-au dat-o de nevastă prințului Himil, un bărbat de 26 de ani, care își comanda propria corabie. Viața lor de familie a început în micul lui palat din Tyr. Himil aducea în Tyr: în din Egipt, cereale din sudul Canaanului, argint și fier din vestul Mediteranei, pietre semiprețioase din Arabia, aur și fildeș din Africa. De obicei, își plătea mărfurile cu faimoasa vopsea purpurie, care valora mai mult decât propria greutate în aur. Alături de soțul ei, ARISSA a învățat să comande mersul navei. Himil i-a adus hărți și însemnări de călătorie ale unor navigatori fenicieni.

La 21 de ani, l-a născut pe fiul lor, Kiaton. Băiatul a învățat navigația pe corabia tatălui. Cu ajutorul primit de la Himil, și-a construit două corăbii. Era pasionat de comerț, în general, dar mai ales de comerțul cu sclavi. Nu se înțelegea bine cu mama lui și nu credea în prezicerile ei.

În vara anului 1135 î.Hr., după ce împlinise 20 de ani, Kiaton a plecat pe mare, deși ARISSA îl avertizase că va fi o călătorie periculoasă. Înainte de a ajunge pe țărmul egiptean, Kiaton a fost ucis pe punte, în plină revoltă a sclavilor de pe corabie. După aflarea veștii despre uciderea fiului ei, ARISSA a mai trăit câteva săptămâni. S-a stins de supărare în toamna aceluiași an, la doar 41 de ani.

Din direcția antecesoarei feniciene și s-au transmis pe cale karmică:

- Curajul de a pleca la drum lung;
- Chemarea depărtărilor, plăcerea de a face numeroase călătorii;
- Dorința de a cunoaște alte țări și popoare;
- Capacitatea de previziune a unor fapte și evenimente viitoare. Această aptitudine psihică deosebită necesită perfecționare de-a lungul întregii vieți.

24 iunie 2021

COMENTARIUL CORINEI

"Aceasta a fost o viață frumoasă care a rămas în sufletul meu. Din copilărie, cuvintele Tir, Fenicia și purpură au o rezonanță specială în sufletul meu de fiecare dată când le aud. Deci prințesa Arissa era și ghicitoare în stele - de aceea îmi plăcea mie în copilărie legenda magilor cititori în stele. Și acum îmi place să mă uit la stele în puținele ocazii când le și pot vedea. Sper să ajung vreodată și în vechiul Tir...

E o viață asemănătoare cu cea a prințesei Nissaba, cu cea a negustoresei Blanche, cu cea a rusoaicei și chiar și a Rosaliei, inclusiv la capitolul preziceri

ale morții celor apropiați.. iată că munca trudnică a lui Kraspar a dat roade în belșugul acestei femei inteligente și născute sub o stea norocoasă. Nimeni nu a mai condus după ea un vapor! Așa mult mi-aș dori să fac o croazieră pe Mediterana... timpul și banii sunt resurse atât de importante și să scăpăm cu toții de acest virus!

Nissaba îmi aduc aminte că a avut o relație bună cu fiul ei. Blanche nu a dorit să meargă în țara fiului ei și a murit jefuită... "

31 iulie 2021

Episodul 26 – KRASPAR

Episodul spiritual nr.26 îl are ca erou pe KRASPAR. Viața lui s-a desfășurat între anii 1288-1224 (secolul 13, mileniul 2 î.Hr.). KRASPAR s-a născut într-un sat ai cărui locuitori erau iliri. În zona vechii așezări s-a construit mai târziu localitatea Baja din Ungaria, în vecinătatea fluviului Dunărea.

Populația satului ajunsese în epoca de bronz, la fel ca toate triburile de iliri din regiunea Dunării și nordul Italiei. Grupul iliric era o populație indo-europeană din Europa străveche. Acest grup ocupa teritoriul dintre Valea Padului și cursul superior al Dunării, precum și partea de vest a peninsulei balcanice.

Satul în care locuia eroul nostru avea colibe de lemn construite pe podele susținute pe piloni, înconjurate cu valuri de pământ și șanțuri. Părinții lui KRASPAR, Bicen (tatăl) și Darda (mama), avuseseră cinci copii. Cele patru fete decedaseră la vârste mici, suferind de boli grave. Doar băiatul, KRASPAR, a supraviețuit.

Meșterul Bicen era făurar în bronz. Știa să confecționeze spade, topoare de luptă, podoabe, unelte frumos decorate, pumnale, securi de luptă. Cultivarea pământului de lângă casă îi revenea gospodinei Darda. Ea lucra pământul cu plugul tras de un cal. Cel de-al doilea cal era folosit de Bicen la transportul unor produse și la plimbări călare. O unealtă importantă la strânsul recoltei era secera de bronz, confecționată cu migală de meșterul Bicen.

KRASPAR, ca unic fiu, a crescut în umbra tatălui său. A ajuns și el meșter făurar în aramă și crescător de animale. De multe ori, și-a ajutat mama la lucrările agricole.

La 25 de ani și-a luat-o de nevastă pe Jovia, o consăteană în vârstă de 17 ani. Tatăl ei, Etu, era agricultor. Mama ei, Daesi, născuse trei copii. Băiatul se numea Uratur, iar fetele, Auda și Jovia.

La 20 de ani, Jovia l-a născut pe Bence, iar la 23 de ani, pe Sani. Femeia a încetat din viața la 31 de ani, în urma pierderii unei sarcini. KRASPAR a rămas văduv la 39 de ani, având în grijă doi copii orfani de mamă. Bence împlinise 11 ani, iar Sani, 8 ani.

La 42 de ani, KRASPAR și-a adus-o în casă pe Nios, o femeie văduvă, cu 6 ani mai tânără decât el. Nios, noua nevastă, nu a născut copii. A pierdut trei sarcini, care i-au pus viața în pericol. Văzând că și-a adus în casă o femeie gospodină și o bună mamă pentru copiii lui, KRASPAR s-a apucat de comerț cu negustorii sosiți pe Dunăre. A călătorit și el pe renumitul fluviu pentru a-și vinde obiectele din bronz, ajungând astfel până la Marea Neagră.

Băieții lui au rămas gospodari în sat.

Bence, la 22 de ani, și-a luat-o de nevastă pe Vike, o fată de 16 ani. Au avut trei băieți: Ertok, Odo și Fero.

Sani, la 20 de ani, a ales-o pe Ozi, o fată de 17 ani. Au avut o fiică, Agi, și doi fii: Ator și Gasi.

KRASPAR a decedat la vârsta de 64 de ani, în geroasa iarnă a anului 1224 î.Hr., din cauza ficatului bolnav de prea mult alcool. Licoarea ucigașă îi calma bolnavului durerile provocate de reumatismul cronic.

Văduva Nios, rămasă fără bărbat la 58 de ani, îl regreta cumplit pe KRASPAR, pe care l-a considerat drept cel mai cinstit și drept dintre toți negustorii cunoscuți de ea. KRASPAR călătorise mult prin ținuturile ilirilor, revenind acasă la fel de bun și iubitor cum fusese întotdeauna. Curajos din fire, știa să lupte cu hoții apăruiți în cale, folosindu-și cu succes armele din bronz. Era înzestrat cu darul presimțirii apropierei unor pericole. Călătorea pe calul lui favorit, alături de căruța trasă de doi cai, plină cu mărfuri.

Cu toate că își refăcuse viața de familie cu Nios, pe Jovia a regretat-o până la sfârșitul vieții. De nenumărate ori, a visat-o noaptea, tânără și frumoasă cum fusese în timpul vieții.

23 iulie 2021

COMENTARIUL CORINEI

"Aceasta este o viață frumoasă și liniștită, tihnită. Mereu mi-a plăcut Ungaria și am avut ocazia să petrec acolo câteva luni bune și tihnite. Când am deschis acest mail m-am mai convins încă o dată că e adevărat ce scrii.

Călătoriile cu vaporul pe Dunăre erau preferatele mele. Am fost și în Serbia cu vaporul pe Dunăre și am văzut locuințele lacustre, sprijinite pe piloni. Se vede că mulți antecesorii de-ai mei au mers cu vapoarele pe fluvii și mări.

Destul de puține vieți atât de simple în aparență, care nu au nimic eroic în ele, dar pline de truda zilnică și de rutină pentru a asigura familiei cele necesare vieții... mai este și cea a finlandezului parcă. Kraspar a fost un bărbat binecuvântat. Chiar dacă i-a murit soția în tinerețe (așa cum i s-a întâmplat și lui Karbuk), a avut parte de o femeie bună la suflet, care i-a crescut copiii. Observ că, la fel ca în multe vieți, și acest antecesor se atașează mult de perechea care moare. Mă bucur că a fost un om cinstit și drept, asemenea tuturor negustorilor în care s-a încarnat acest spirit. "

31 iulie 2021

Episodul 27 – OKA

Episodul spiritual nr.27 îl are ca erou pe egipteanul OKA. El a trăit între anii 1392-1366 (secolul 14, mileniul 2 î.Hr.). În timpul vieții eroului nostru, Egiptul se afla în perioada Regatului Nou, pe tron aflându-se doi regi ai Dinastiei 18: Amenophis III – Nebmare (1417-1379 î.Hr.) și Amenophis IV – Akhenaton (1379-1362 î.Hr.).

OKA s-a născut într-un sat cu țărani liberi din Delta Nilului. Tatăl lui se numea Rui, iar mama, Na. Aceasta dăduse viață la doi băieți: Hon și OKA. Hon, ajuns și el un bun agricultor, s-a căsătorit la 20 de ani cu Opei, o fetiță de 16 ani. Au avut două fiice: Tase și Amas. OKA a început să muncească alături de părinți de la vârsta de 5 ani.

Tot pământul Egiptului aparținea de drept regelui. Acesta dăruia suprafețe mari templelor, membrilor familiei sale sau, în beneficiu, funcționarilor superiori ai statului și soldaților cu merite deosebite. Pământurile erau lucrate de sclavi sau de țărani liberi (salariați sau cu dijmă). Țăranii puteau avea și ei mici suprafețe de pământ. Părinții lui OKA plăteau anual o dijmă către administrația regală.

Nilul era un stăpân exigent, tiranic și capricios. Revărsarea insuficientă provoca ani grei de secetă. Marile inundații distrugeau și ele recoltele pe suprafețe întinse. Mai erau și alte calamități naturale: șoarecii de câmp, vrăbiile, norii de lăcuste, antilopa africană, turmele de hipopotami.

Agricultorii satului în care se născuse OKA obișnuiau să cultive cereale, in, zarzavaturi, linte, fasole, mazăre, ceapă, usturoi, pepeni, dovleci. Aveau și pomi fructiferi: smochini, curmali, rodii, cocotieri. Cultivau viță de vie, măslini, plante ornamentale și medicinale.

OKA se născuse cu darul de a prevesti vremea privind apa Nilului.

Băiatul s-a căsătorit la 21 de ani cu Repe, o fată din sat, în vârstă de 17 ani. Tatăl ei, Zakhi, era și crescător de animale. Vacile, oile, caii, boii se aflau în proprietatea comună a sătenilor, fiind îngrijiți de bărbați. Vacile cu lapte și păsările de curte intrau în grija femeilor. Gospodina Sabu, nevasta lui Zakhi, născuse două fete: Repe și Sosa.

La 19 ani, Repe l-a născut pe Apat. Băiatul avea 3 ani, iar mama lui, 22 de ani, când l-au pierdut pe OKA. În toamna anului 1366 î.Hr., OKA avea 26 de ani. Într-o zi blestemată, a sosit în sat scribul regal, însoțit de șase soldați și zece căruțe, având drept misiune achiziționarea dijmei în produse agricole. Anul fiind secetos, recolta slabă nu le-a fost suficientă țăranilor și pentru plata dijmei. Pe părinții lui OKA i-au biciuit, dar pe el l-au iertat de pedeapsa corporală, confiscându-i nevasta și copilul. OKA s-a luptat cu soldații, fiind învins și ucis. Repe și Apat au devenit sclavii unui nobil bogat, dăruiți acestuia de scribul regelui Akhenaton.

Repe și copilul (Apat) au fost duși în alt sat, ca agricultori-sclavi pe un teren regal. Acolo au primit o locuință modestă. Apat s-a căsătorit cu o sclavă din sat. Au avut cinci copii, trei fete și doi băieți. Oka era mulțumit cu viața de agricultor. S-a revoltat numai atunci când s-au repezit să îi ia soția și copilul. Avea o fire pașnică, nu suporta violența, pentru că la părinții lui văzuse o înțelegere perfectă. El credea numai în existența zeilor protectori ai recoltelor. Darul prevestirii îl aveau mulți egipteni, mai ales cei care locuiau în apropierea Nilului.

După cum vedem, a apărut și în această viață a spiritului tău laitmotivul sclaviei. Au fost sute, mii și milioane de ani în lunga istorie a omenirii când sclavii au existat, așa cum există și în acest secol. Au fost și sclavi tratați omeneste de stăpâni, dar și sclavi exploatați crunt, molestați, violați, chiar uciși ca ofrande în ritualuri religioase. Pe măsură ce ne încumetăm să călătorim în adâncul istoriei omenirii, vom da mereu peste sclavi.

25 august 2021

COMENTARIUL CORINEI

"Acum înțeleg eu de ce, după mai multe vieți, spiritul tânărului agricultor Oka a ajuns să se întrupeze în dregătorul și scribul regal Karbuk... Ca o compensație, poate, pentru suferințele trăite în acea viață și, poate, ca o lecție, căci nici soarta bietului Karbuk, care a trăit totuși mult mai mult, nu a fost una prea bună, deși a avut tot ce i-a lipsit lui Oka. Spiritul lui Oka va fi înțeles că și viața de scrib regal e una supusă vicisitudinilor și a schimbărilor sortii.

Cred că lui Oka i-a fost dragă viața. Și mie îmi e atât de drag Egiptul... Îmi amintesc că am vizitat muzeul egiptean din Berlin. M-a fascinat o încăpere dedicată lui Akenathon și noului său cult religios, în care rula pe o bandă o rugăciune (cred) în egipteană, legată de noul cult. Acolo am aflat povestea acestui faraon atipic, a tatălui sau și a soției sale, Nefertiti. Acum înțeleg fascinația mea extraordinară. De asemenea, am o fascinație și pentru povestea biblică a lui Iosif, cel ajuns în Egipt ministrul faraonului - și aceasta e legată într-un fel de capriciile Nilului, care dă ani de secetă și ani de rodnicie.

Observ și că Oka s-a născut cu darul prevestirii vremii.

Da, sclavia e o constantă, cu toate acestea, mi se pare că mai mult sărăcia e constantă, deși în ultima vreme sărăcia a fost destul de mult eradicată. Mulți sclavi o duceau mai bine decât alții care nu aveau nici după ce bea apă. Trăim niște vremuri bune și înfloritoare din punct de vedere material și suntem mult mai bogați decât am crede. Să fim recunoscători pentru toate lucrurile bune din lumea aceasta, pentru ploaie, soare, vânt!

Cred că vor mai veni și alte vieți din Egiptul antic. "

26 august 2021

Episodul 28 – TUSTA

Episodul spiritual nr.28 o are ca eroină pe hitita numită TUSTA. Viața ei s-a desfășurat între anii 1481-1438 (secolul 15, mileniul 2 î.Hr.). Era în perioada Regatului Hitit Mijlociu.

Hitiții au invadat Anatolia prin nord-vestul Mesopotamiei (actuala Turcie) în jurul anului 2000 î.Hr.. Au construit un regat, iar peste aproximativ 400 de ani, un rege hitit a coborât pe Eufrat în Babilon și l-a înfrânt pe regele amorit al acestuia. Hitiții s-au întors curând în propria capitală, Hattusa. Erau un popor războinic. Începând cu secolul 15 î.Hr., au construit un imperiu, cucerind orașele și orașele-stat mesopotamiene.

TUSTA s-a născut într-un sat din apropierea Hattusei, aflat pe moșia prințesei Rusem. Părinții TUSTEI, Neral (tatăl) și Nisun (mama), fuseseră luați ca pradă de război din Mesopotamia și dăruți ca sclavi de un comandant de armată prințesei Rusem. Amândoi lucrau pe ogorul prințesei. Nu aveau bunuri materiale. Nisun dăduse viață la patru copii. Băiatul și două fetețe muriseră de mici, din cauza unor boli grave.

La vârsta de 6 ani, TUSTA a fost luată de la părinți și transportată în Hattusa, la palatul prințesei Itusa, o tânără de 18 ani, fiica prințesei Rusem. A primit rangul de slujitoare-cameristă printre servitorii prințesei.

La 16 ani, a fost cumpărată de moșierul Pinus, un bărbat de 26 de ani, în vederea căsătoriei. Pinus îi dăduse prințesei doi cai, 50 de oi și 3 catâri în schimbul sărmanei sclave. Moșia lui Pinus se afla aproape de satul unde locuiau părinții TUSTEI. După nuntă, Pinus i-a răscumpărat părinții, refăcând astfel familia TUSTEI.

La 18 ani, TUSTA l-a născut pe Maradu, iar la 21 de ani, a sosit și Dalis. Cei doi frați au ajuns militari în corpul de pază al tatălui lor, îndeplinind și misiuni de luptă în favoarea regelui.

Maradu a fost ucis în Mesopotamia, la 21 de ani. Nu era căsătorit și nu avea copii.

Dalis s-a căsătorit la 25 de ani cu o fată născută din părinți liberi. Aria era cu 15 ani mai tânără decât soțul ei. A devenit mama a trei băieți: Tuzil, Narad și Itas.

TUSTA avea 39 de ani, când i-a fost ucis fiul cel mare. A mai trăit 4 ani cu jalea în suflet și teama de moarte. Inima i s-a oprit în iarna anului 1438 î.Hr., după ce împlinise 43 de ani.

Femeie deosebit de frumoasă, înzestrată cu o inteligență deosebită, rar întâlnită la sclavele acelor vremuri, TUSTA și-a păstrat modestia și bunul-simț moștenite de la părinții ei. Și-a divinizat soțul, bunul și iubitorul Pinus, purtându-se ca o sclavă total supusă voinței lui, deși el o eliberase din sclavie. Cu toate că devenise o femeie bogată, a preferat să poarte îmbrăcăminte sobră. Pe fiii ei i-a învățat să fie supuși voinței tatălui lor și mult-slăvitului rege.

23 septembrie 2021

COMENTARIUL CORINEI

"Este o viață frumoasă și admirabilă... Acum înțeleg eu de unde vine și fascinația mea față de hitiți. Iată că acest spirit al meu a trăit multe vieți în

Mesopotamia. Pe care am îndrăgit-o din momentul în care i-am auzit numele în clasa a cincea la istorie.

Ce om bun, Pinus! Și prințesa din Mesopotamia mi se pare că a avut cam aceeași soartă... "

24 octombrie 2021

Episodul 29 – XIME

Episodul spiritual nr.29 o are ca eroină pe iberica numită XIME. Viața ei s-a desfășurat între anii 1598-1560 î.e.n. (secolul 16, mileniul 2 î.Hr.). XIME s-a născut într-un trib format din iberi, așezat în sudul Peninsulei Iberice, în zona localității numite astăzi Almeria.

Triburile din zona de sud a peninsulei se aflau în epoca bronzului, trăiau la nivelul comunei primitive și erau supuse statului sclavagist numit Tartessos. În mileniul 2 î.Hr., luase ființă originala cultura numită El Argar. O particularitate a acestei culturi era mineritul, extracția cuprului și prelucrarea lui de către turnătorii în bronz. Triburile culturii El Argar aveau legături comerciale cu celelalte triburi din Peninsula Iberică, dar și cu triburile din îndepărtatele Insule Britanice. Acest lucru era determinat de nevoia de a obține cositorul necesar producerii bronzului.

În satul unde locuia eroina noastră existau câteva ateliere de turnat bronzul. Produsele lor din bronz ajungeau, prin negustori, dincolo de hotarele Peninsulei Iberice. În sudul Franței și în nordul Italiei se exportau vase și arme din bronz, dar și vase negre lustruite. Consătenii lui XIME se mai ocupau cu agricultura, creșterea animalelor, pomicultura. Muncile cele mai grele erau făcute de sclavi, majoritatea dintre ei fiind prizonieri de război.

Tatăl lui XIME, numit Blas, era meseriaș turnător în bronz. Nevasta lui Blas, numită Freia, născuse o fată, XIME, și un băiat, care a murit la câteva ore după naștere.

XIME a învățat de la mama ei să lustruiească vasele din bronz confecționate de Blas. Îi plăcea să lucreze în grădina cu legume și zarzavaturi, să culeagă fructele, să îngrijească animalele mici de pe lângă casă. Pentru muncile cele mai grele, familia folosea truda a patru sclavi bărbați.

XIME avea 16 ani, când tatăl ei a cumpărat un sclav necesar lucrărilor de pe lângă casă. Blas era un meseriaș înstărit, ca majoritatea celor din sat. Casa

lui avea mai multe încăperi. La parter locuiau sclavii, iar la etaj, stăpânul cu familia lui.

Noul sclav cumpărat de Blas a primit numele de Keme și avea 19 ani. În decurs de un an, între XIME și Keme s-a înfiripat o iubire puternică. El fiind sclav, stăpânul Blas le-a îngăduit să trăiască împreună, dar ritualul căsătoriei nu a fost cu putință, din cauza prejudecăților existente în comunitatea lor.

Keme s-a dovedit a fi de folos familiei ca negustor la distanță, reușind să schimbe vasele și armele făcute de Blas cu alte produse necesare în gospodărie.

XIME a născut trei fete. Ceir a sosit la 18 ani, Zia la 20 de ani, iar Osa la 23 de ani. Toate s-au căsătorit cu sclavi din gospodărie. Au avut în total 11 copii.

La 38 de ani, XIME se simțea bătrână și bolnavă. Praful de bronz, inhalat ani de zile în timp ce lustruia vasele și armele, i se așezase în plămâni. Și-a presimțit moartea cu câteva zile înaintea sosirii ei. L-a chemat pe Blas aproape de ea și l-a implorat ca, după moartea ei, să îi elibereze din sclavie toată familia: soțul, fiicele și bărbații lor, dar și copiii acestora. S-a stins din viață în zorii unei zile de toamnă, în anul 1560 î.Hr.. În ziua următoare, familia a devenit liberă.

30 octombrie 2021

COMENTARIUL CORINEI

"Recitind povestea Ximei, se înțeleg destul de ușor binecuvântările primite de Tusta. De asemenea, se înțelege și de ce acest spirit al meu a avut atâtea încarnări de prințese, aristocrați, oameni cu stare. Pinus a făcut într-o altă viață și în alt context ce a făcut Xime pentru familia ei.

Am citit despre cultura El Argar și despre faptul că descoperirile arheologice arată o segregare puternică între sclavi și oamenii liberi... Orânduirea aceasta le-a permis oamenilor să supraviețuiască, iar unora să și prospere. Și totuși, Blas s-a dovedit un om foarte cumsecade. Și-a lăsat fiica să trăiască împreună cu sclavul în casa lui și nu a măritat-o cu cineva de condiția ei. Iar după ce ea a murit, i-a eliberat pe toți..."

6 noiembrie 2021

Episodul 30 – ALIK

Episodul spiritual nr.30 îl are ca erou pe ALIK. Viața lui s-a desfășurat între anii 1689-1646 î.e.n. (secolul 17, mileniul 2 î.Hr.). ALIK s-a născut într-un

sat mare, așezat în Podișul Volgăi, în apropierea marelui fluviu. Ulterior, acolo s-a construit orașul Saratov, aflat pe teritoriul Rusiei.

Comunitatea satului forma un trib sedentar, cu o aristocrație tribală, economia dezvoltată de săteni fiind complexă. Tatăl lui ALIK, meșterul în bronz numit Dis, făcea parte din aristocrația tribului. Prin munca lui de făurar în bronz, Dis acumulasese o avere mai mare decât a majorității localnicilor. Kara, nevasta lui Dis, născuse patru copii. Două fetițe și un băiat au murit la câteva luni după naștere. Doar ALIK a supraviețuit.

De mic, și-a propus să ajungă un bun gospodar și făurar în bronz, ca tatăl lui. S-a ocupat de caii familiei, necesari pentru carne și căratul produselor grele. Și-a ajutat mama la cultivarea legumelor necesare hranei. Aveau și vite care dădeau lapte, chiar și păsări domestice.

De la 16 ani, ALIK s-a simțit în stare să lucreze în propriul atelier, unde făcea obiecte din bronz: topoare, pumnale, vârfuri de lănci și de săgeți, lingouri și podoabe precum cercei, brățări, plăcuțe de metal care se coseau pe haine. ALIK a mai învățat de la tatăl lui cum să facă schimb de mărfuri cu alte triburi.

La 22 de ani, și-a luat-o de nevastă pe Itka, o fată de 18 ani. Ea l-a născut pe Edik la 21 de ani. Itka știa să facă țesături de lână și căciuli de blană, cosea haine din blană și din piei de animale. Încălțăminte pentru familie și rude o făcea tatăl ei, Moke. Mama ei, Bolka, decora vase de ceramică. Itka avea o soră mai mică, numită Dera.

Edik, fiul soților ALIK și Itka, a ajuns și el meșteșugar în bronz. I-a plăcut să practice comerțul la distanță, călătorind anual de-a lungul Volgăi. La 19 ani, și-a luat-o de nevastă pe frumoasa Bede, o fată de 16 ani. Au avut două fiice: Daz și Iakun.

Meșterul ALIK a încetat din viață la 43 de ani, în iarna anului 1646 î.Hr., fiind bolnav de plămâni. Din cauza prafului de bronz inspirat din copilărie, ajunsese că abia își mai ducea zilele. Edik, fiul său, ajutat de săteni, i-a săpat un mormânt pe care l-a căptușit cu bârne, așa cum era obiceiul în cazul oamenilor bogați plecați dintre cei vii.

21 noiembrie 2021

Episodul 31 – ASKUK

Eroul episodului nr.31 este ASKUK. Viața lui s-a desfășurat între anii 1773-1734 (secolul 18, mileniul 2 î.Hr.). ASKUK s-a născut într-un trib de indieni

nord-americani porecliți *Blackfoot* (Picior Negru). Denumirea lor provine de la mocasinii negri, făcuți din piei de animale, pe care îi purtau în picioare. Satul indian se afla într-o zonă împădurită, la vest de lacul Devils (denumire actuală). Astăzi, acolo se află statul american Dakota de Nord.

Tatăl lui ASKUK, numit Chogan, avusese șapte copii împreună cu femeia lui, Nijlon. Trei băieți au murit la naștere. Trei fetițe au fost ucise de reptile și insecte, nereușind să trăiască mai mult de 2 ani.

ASKUK, supraviețuitorul, semăna cu tatăl lui, voinic la trup și ager la minte. De la 5 ani, Chogan l-a luat la pescuit în apa lacului din apropiere. De la 7 ani, băiatul a avut voie să meargă la pescuit. În timp ce bărbații își așteptau peștele să se lase prins, dar mai ales la petrecerile sătenilor, după sosirea bărbaților cu trofee de vânătoare, ASKUK le povestea tuturor legendele străvechi ale neamului său, aflate de la bunicul Ahanu, tatăl mamei Nijlon. ASKUK avea o memorie uimitoare: memora tot ce auzea de la oameni. Îl interesau mai ales ființele care trăiau deasupra norilor. Membrii tribului său îl numeau pe Dumnezeu drept “Marele Spirit Alb”. Ei credeau că fiecare stea fusese cândva o ființă umană, ajunsă în lumea extraterestrilor.

ASKUK spunea deseori legenda celor șapte surori din Cer. Cea de-a șasea fată se îndrăgostise de un tânăr muritor. Îndurerată de moartea acestuia, și-a acoperit fața cu un văl, astfel că pe Cer au rămas vizibile doar șase stele, așezate într-un buchet numit Pleiade. Spiritele Cerului coborau deseori pe Pământ, ajutând vânătorii să găsească bizonii, foarte importanți pentru hrana întregului trib.

ASKUK povestea și atunci când confecționa mocasinii negri. Îi plăcea să îi dăruiască tuturor celor care aveau nevoie de ei. Mai știa o legendă frumoasă. Era vorba despre fecioara numită “Femeia Fulg”, care întâlnise pe malul unui râu un tânăr blond. El i-a spus că era Steaua Dimineții și venise din Cer pentru a ajuta oamenii. Tânărul i-a dat fetei o pană într-o mână și o ramură de ienupăr în cealaltă. Fata a închis ochii, emoționată. Când i-a deschis, s-a văzut în Ceruri, însoțită de tânăr. Acolo au trăit fericiți și au avut un fiu. Fiindu-i dor de părinți, fata a plecat împreună cu fiul ei, călătorind spre Pământ ca o stea căzătoare. După o vreme, i s-a făcut dor de soțul ei din Ceruri. Nu a mai reușit să ajungă acolo și a murit. A sperat până în ultima clipă a vieții că soțul ei va reveni pe Pământ. Fiul ei, poreclit “Omul cu cicatrice” a reușit să ajungă înapoi în Ceruri, la Steaua Dimineții, tatăl său.

La 29 de ani, ASKUK și-a luat-o de nevastă pe Kanti, o fată de 17 ani. Tatăl ei, Matwan, era shaman. Mama ei, Wapun, născuse doi băieți, Achak și Rotag, plus o fată, Kanti.

La rândul ei, Kanti a născut cinci copii. Fetele se numeau Kimi și Alsum, iar băieții, Apisi, Nutau și Hassun. Toți cei cinci copii au fost răpiți și uciși de tribul dușman Cree. Ultimul copil, Nutau, avea 3 ani, când a fost răpit. După dispariția ultimului sau copil, ASKUK și-a pierdut mințile. Abia împlinise 36 de ani.

În următorii 3 ani, a vrut nespuse de mult să ajungă în Cer la copiii lui. Văzând că zeii nu se grăbeau să îl ia în lumea lor, ASKUK a plecat în pădure, singur, pe un ger cumplit, mergând cu disperare până când animalele flămânde l-au ucis. Era în iarna anului 1734 î.Hr.. Tocmai împlinise 39 de ani.

17 decembrie 2021

Episodul 32 – AULANI

Iată că am ajuns și la episodul 32. Eroina povestirii este AULANI. Viața ei s-a desfășurat între anii 1896-1861 (secolul 19, mileniul 2 î.Hr.). AULANI s-a născut într-un sat așezat în apropierea țărmului estic al Insulei de Nord, teritoriu ce aparține Noii Zeelande.

Polinezia, una dintre regiunile insulare ale Oceaniei, este alcătuită dintr-un mare număr de insule situate în partea centrală a Oceanului Pacific. Polinezia are forma unui triunghi, alcătuit din insulele Noii Zeelande la sud, urmând apoi spre nord linia insulelor Kermadec, Tonga, Samoa, Tokelau, Hawaii, de unde înspre sud-est, trecând prin Insulele Marquise, se ajunge la capătul răsăritean al lumii polineziene, Insula Paștelui. De acolo, prin insulele Rapa și Chatham, din nou în Noua Zeelandă.

Tatăl lui AULANI, meșterul Kahoku, era constructor de canoe. Navigatorii din satul său foloseau canoe înguste, scobite din trunchiuri de copaci, impregnate cu rășină obținută din anumite nuci specifice zonei. Călătoriile pe apa oceanului se făceau în grupuri, ceea ce permitea acordarea ajutorului pentru cei care naufragiau pe parcurs. Mulți mureau în timpul călătoriilor. Acei oameni nu erau aventurieri, ci navigatori preocupați de a face schimb de produse cu locuitorii altor insule. Apa oceanului le asigura localnicilor hrana de bază. Pescuitul se făcea cu plase, coșuri-capcană și harpoane.

Frumoasa Hali, nevasta lui Kahoku, născuse trei fete. Kaloe avea cu 2 ani mai mult decât AULANI, iar aceasta era cu 4 ani mai în vârstă decât sora mai mică, Merahi. Kaloe și Merahi au rămas în sat, s-au căsătorit și au avut în total nouă copii.

AULANI a moștenit de la mama ei darul cântecului și al povestirii. La 15 ani a fost luată în căsătorie de meșterul în tatuaje Nahele, un flăcău de 20 de ani.

În comunitatea lor, se tatuau mai mult bărbații. Tatuajele reprezentau o formă de exprimare artistică. Ele acopereau suprafețe mari ale pielii. Cele mai frecvente reprezentări erau cele ale păsărilor. Acestea simbolizau sufletele morților, care trebuiau îmbunate permanent pentru a goni ghinionul.

AULANI a dat viață la patru copii. Cei doi băieți au murit la naștere. Fetele, Kalei și Hekili, au rămas în viață. Kalei a supraviețuit doar 4 ani, murind înecată în apa oceanului. Hekili s-a căsătorit la 13 ani cu Tararo, un flăcău de 19 ani. Nu au avut copii.

AULANI s-a dovedit a fi un interpret și creator popular. Era urmașa unor creatori populari polinezieni care dezvoltaseră interpretarea cântecelor, a poeziilor, legendelor, miturilor, basmelor, proverbelor și zicătorilor care circulau prin viu grai de la o generație la alta. O temă importantă a acelor creații era dragostea. Întrebarea “E aka-aroa mai Kouton?” însemna “Mă iubești?”.

AULANI avea o voce suavă, destul de puternică, pornită din sufletul ei delicat. Fata știa să povestească frumos, să facă descântece pentru cei bolnavi, să interpreteze cu multă sensibilitate melodii de dragoste. Avea o inteligență creativă. obișnuia să picteze pe stânci personaje din cântecele ei.

Iubea nespus copiii. Când îi vedea prin sat, îi mângâia pe cap și le oferea fructe. Avea o ură nepotolită pentru apa oceanului, care înghițise numeroși locuitori de pe insulă. A iubit un singur bărbat, pe soțul ei. Credea cu tărie în puterea stelelor de pe Cer, care vegheau noaptea somnul celor de pe insulă și drumul celor aflați pe apă.

AULANI le-a transmis urmașilor ei spirituali o karmă frumoasă, care îndeamnă oamenii spre visare, iubire sinceră, armonie, aprecierea creației populare orale. A încetat din viață la 35 de ani, în vara anului 1861 î.Hr., din cauza unei pierderi de sarcină.

24 ianuarie 2022

Episodul 33 – GYALPO

Eroul episodului spiritual nr.33 este tibetanul GYALPO, care a trăit între anii 1988-1946 (secolul 20, mileniul 2 î.Hr.). S-a născut într-un sat de munte situat spre nord de modesta localitate ce urma să devină orașul Lhasa.

La mică distanță de sat, exista un schit adăpostit într-o peșteră unde trăiau și se rugau câțiva călugări. Călugărul numit Geshe a primit-o de câteva ori în vizită pe tânăra Garma, o fată de 20 de ani. Din iubirea lor, ascunsă cu multă grijă de ochii vizitatorilor, a rezultat un fiu. Garma și-a născut fiul, pe GYALPO, în casa părinților ei, refuzând să le spună sătenilor cine era tatăl copilului. La rugămintea ei, secretul paternității lui GYALPO era știut numai de părinții Garmei și de frații acesteia, Ralpa și Doriji.

GYALPO avea 12 ani, când mama lui s-a îmbolnăvit grav de plămâni, fără a avea speranțe de vindecare. La insistențele ei, Ralpa și Doriji l-au dus pe băiat la tatăl lui. Geshe l-a primit și l-a luat în grija sa.

Călugărul Geshe era un om înzestrat cu o inteligență deosebită, formată prin nenumărate meditații și rugăciuni, la care se adăuga studierea îndelungată a documentelor sacre ascunse în lăzi vechi de nu li se mai știa originea. GYALPO, dornic de cunoaștere spirituală, a învățat cu seriozitate tot ce i-a permis tatăl lui.

A cercetat texte străvechi, a memorat povestiri uluitoare, printre care aceea referitoare la formarea podișului Tibet și altele despre civilizațiile tibetane dispărute de mult. A citit și despre blonzii uriași cu ochii albaștri, veniți de pe planeta Venus. Aceștia le-au vorbit tibetanilor despre un corp ceresc uriaș care urma să lovească Pământul. I-au îndemnat să își sape galerii în munți, unde să își aducă provizii și materialele necesare pentru cei care se vor adăposti în ele. Căderea asteroidului s-a produs, într-adevăr, în emisfera nordică. Axa de rotație a Pământului s-a deplasat, înclinându-se și orbita de rotație în jurul Soarelui. Oamenii refugiați în adâncul peșterilor și al tunelurilor au supraviețuit. Ieșind la suprafață, au observat că totul era distrus. Pe locul vechilor lacuri se ridicaseră munți, iar în locul vechilor munți, apăruseră întinderi mari de apă. După ce apele s-au stabilizat în noile maluri, oamenii au văzut că Tibetul devenise un platou uriaș, înconjurat de munți înalți.

Călugărul GYALPO, bun povestitor, le istorisea celor din apropierea lui, călugări și vizitatori, multe fapte și situații aflate din prețioasele manuscrise ascunse în adâncul peșterii. Pentru el, călugărul Geshe devenise un adevărat

zeu: îl primise lângă el, îl instruisă cu dragoste părintească, îl ajutase să devină un adevărat călugăr, demn de renumitul schit în care trăiau.

La 78 de ani, Geshe a încetat din viață. Neputând concepe viața fără tatăl lui, GYALPO și-a oprit bătăile inimii la câteva clipe după decesul tatălui. Afară se iveau zorii unei zile geroase din iarna anului 1946 î.Hr.. GYALPO s-a stins din viață la 42 de ani.

25 martie 2022

COMENTARIUL CORINEI la episoadele 31, 32, 33

"Gyalpo, Aulani și Askuk au în comun o viață spirituală dezvoltată, perpetuarea poveștilor și a străvechii înțelepciuni, precum și o nefericire familială... Probabil spiritul, în aceste trei vieți, a căpătat o mare învățătură și cunoaștere.... Simt că toți trei trăiesc în mine într-un fel și cumva fiecare își cere partea...

Gyalpo e prima încarnare din Tibet și prima la care găsesc practica budistă a meditației, cu care încep să iau contact și în viața aceasta. Multe vieți se vor mai scurge până la încarnarea discipolului lui Confucius, care va fi însă om de lume și om de carte... Gyalpo e om de rugăciune și de carte și mă bucur foarte mult când recunosc câte un personaj care primește în grijă secretele civilizațiilor vechi, pe care să le dea mai departe. Se pare însă că Gyalpo nu era un om desăvârșit spiritual, dacă a permis ca moartea lui Geshe să fie și moartea sa.

Oare i s-a socotit păcat lui Gyalpo faptul că și-a oprit bătăile inimii când a murit tatăl său? Și oare lui Askuk i s-a socotit păcat că s-a dus în pădure și și-a încheiat viața? Sigur spiritul a învățat foarte multe în viața lui Gyalpo, dar oare nu ar fi fost mai bine că Gyalpo să își fi continuat existența și după moartea tatălui și să fie de folos lumii și discipolilor săi? Ar fi fost un act superior acesta sau tot devotamentul față de părintele său a fost mai bine primit? Pentru că și Askuk se confruntă cam cu aceeași dilemă, după ce își pierde toată familia și practic se sinucide...

Pe de altă parte, și Geshe îi putea destăinui lui Gyalpo taina paternității sale și atunci lucrurile poate ar fi fost altfel. Poate nu l-ar mai fi idolatrizat și ar fi avut o cu totul altă înțelegere asupra lucrurilor și asupra lumii. Până la urmă, Geshe nu făcuse altceva decât să își asume responsabilitatea pentru acel copil.

Probabil că părinții lui Gyalpo s-au iubit cu adevărat. E o întreagă taină această relație de familie atât de complicată, iar bietul Gyalpo, într-un fel,

a trăit și el într-o poveste, neștiind adevărul despre sine... și și-a folosit darul înțelepciunii pentru a-și pune capăt vieții...

Viața frumoasă a lui Aulani compensează aceste suferințe și duce mai departe talentul de povestitor și aduce alinare multor vieți. E o viață armonioasă, la fel, în beneficiul comunității, iar faptul că Aulani a murit în urma unei nașteri, deși era un lucru frecvent în acea vreme, poate că e vreo ispășire din viața trecută sau un tipar care se repetă...

Și apoi vine bietul Askuk... la care am plâns, mai ales că mi-am adus aminte de o poveste preferată din copilărie, *Zâna țesătoare*, care coboară pe pământ și se însoțește cu un muritor, are copii cu el și apoi se urcă iar la cer, se coboară pe pământ câteva zile... La fel ca Gyalpo, poate că bietul Askuk ar fi trebuit să trăiască pentru talentul lui, pe care să îl pună din nou în slujba comunității. Aici mi s-a întâmplat un lucru ciudat, am simțit cum bietul Askuk înnebunise și trăia cu mințile în poveștile lui, în care credea atât de tare....cumva, am luat-o ca pe o înfrângere a spiritului... Poate că nu e așa și aceste încercări l-au făcut mai evoluat.

În lumina acestor vieți, altfel se citește viața meșteșugarului Alik, care, deși nu are dramatismul și noblețea acestor trei personaje, e un personaj responsabil, care a murit la datorie în munca lui și și-a lăsat familia în ordine. Ceea ce va face și Xime. "

10 aprilie 2022

"Văd că este un tipar care se repetă în următoarele vieți, referitor la pierderea unui copil sau a unei sarcini, la Aulani și la bietul Askuk... E o durere care nu a putut fi depășită (dincolo de recurența istorică a mortalității infantile). Plus faptul că și Luo e crescută de bunicii ei.

Îmi place să cred că soarta mai ilustră a lui Gyalpo a venit în compensație la viața sârmanei Luo și că a fost ca o pregătire pentru viața discipolului lui Confucius. "

19 mai 2022

Episodul 34 - LUO

Episodul 34 o are ca eroină pe chinezoaica LUO, care a trăit între anii 2070-2034 (secolul 21, mileniul 3 î.Hr.). Ea s-a născut în nord-estul Mancuiriei, într-un trib aflat între munții Hanganul Mic și fluviul Amur.

Locuitorii vechii comunități se ocupau cu agricultura, olăritul, vânătoarea, pescuitul plantelor comestibile. Trăiau în bordeie pe jumătate săpate în pământ. Foloseau uneltele specifice perioadei neolitice. Încă nu cunoșteau arama.

Sătenii trăiau în comunitatea gentilică. Gospodăriile erau în comun și respectau tradițiile ginei matriliare. Conducătorii militari aveau parte de înmormântări bogate pe vârfuri de dealuri. Oamenii de rând erau înmormântați în grote.

Meșteșugarii șlefuiau piatra și o prelucrau prin cioplire. Făceau și vase de lut. Nu aveau animale domestice. Din oasele animalelor sălbatice confecționau obiecte ascuțite și podoade. Inelele plate din piatră și scoicile aveau o importanță religioasă simbolică. În sat se mai confecționau vase din ceramică pictate sau nepictate. Unele dintre ele erau pictate cu negru pe fond roșu. Vasele puteau avea formă de ulcior cu toarte laterale, altele aveau trei picioare.

Părinții lui LUO erau buni gospodari. Total ei se numea Su. Mama, Ia, o născuse doar pe LUO. Când fetița avea 5 ani, Su și Ia au decedat, din cauza unei infecții digestive. Mai departe s-au ocupat de ea bunicii din partea mamei: Iun (bunicul) și Ai (bunica). De la bunicul Iun, LUO a învățat să picteze oalele din ceramică făcute de el.

La 16 ani, LUO a fost luată în căsătorie de vânătorul Chan, un tânăr de 22 de ani. Pe lângă agricultură, vânătoare și pescuit, Chan se mai ocupa și cu obținerea unor obiecte ascuțite din oasele unor animale sălbatice. Astfel de obiecte erau folosite în gospodărie, la pescuit și vânătoare.

LUO a dat viață la doi băieți. Micul Tin a sosit când ea avea 19 ani, iar Giu, fratele lui Tin, peste încă 4 ani. Tin avea 19 ani, când s-a înecat în apa fluviului Amur, dorind să prindă mult pește pentru hrana întregului sat.

Giu a învățat să facă vase din ceramică. La 21 de ani și-a luat de nevastă o fată de 17 ani, numită Gu. Au avut două fiice: Ru și Lim.

La 36 de ani, LUO era din nou însărcinată. În iarna anului 2034 î.Hr., pe un ger cumplit, a născut cu greu un copil diform. S-a stins din viață la câteva ore după naștere, strigând că vrea copilul lângă ea. Văzuse că soțul ei dusese copilul afară, fără să îi spună ce va face cu el. Chan îi zdrobise capul și îl aruncase în afara satului, ca să îl mănânce animalele sălbatice.

25 aprilie 2022

Episodul 35 – ETARA

Eroul episodului spiritual 35 este elamitul ETARA. El a trăit între anii 2186-2155 (secolul 22, mileniul 3 î.Hr.). ETARA s-a născut într-un sat aflat spre est de cetatea Susa. Țara lui ETARA, Elamul, a fost denumită de sumerieni Nim și de akkadieni Elamtu. Elamul se întindea la est de Sumer, pe un teritoriu muntos. În munți se practica numai creșterea vitelor. Existau și văi fertile de-a lungul celor două mari râuri, Hoasp (Kerkha) și Euleea (Karun).

Pe țărmul estic al râului Hoasp, acolo unde acesta se apropia de râul Euleea, se găsea marea cetate Susa. Locuitorii din Susa aveau cultul morților, pe care îi îngropau în cimitire. În secolul 23, Susa a fost inclusă în statul Akkad. Monumentele din zona localității Susa cuprindeau statui și inscripții pe care se scrisese în limba elamă, cu hieroglife elamite. Mai târziu, a apărut și scrierea în cuneiforme, în limba semită a Akkadului. Cea mai importantă realizare a culturii Elamului a fost crearea unei scrieri proprii, ale cărei semne își aveau originea în modelele pictografice. Dezvoltându-se, aceste semne s-au transformat în combinații de linii, scrierea primind astfel un caracter liniar specific. Treptat, pe monumentele scrise, limba elamită a fost înlocuită prin limba semită a Akkadului.

Preoțimea din temple includea în Pantheonul său pe unii dintre zeii Elamului. Marele zeu al Pantheonului era In-Șușinak. Existau și divinități corespunzătoare cultului sumeriano-semit: Baal, Șamaș, Sin, Ininna, Iștar etc.

Artistul Narub, tatăl lui ETARA, era sculptor de statui și de inscripții pe monumente în limba elamită. Nurat, nevasta lui Narub, născuse patru copii. După ce i-au murit doi băieți și o fetiță, din cauza unor boli digestive, curajoasa Nurat l-a născut pe ETARA, care a avut zile să trăiască mai mult.

Băiatul a fost pasionat încă de mic de felul cum Narub sculpta diferite semne în piatră. De la 6 ani, ETARA și-a început delicata muncă alături de tatăl lui. Pasionat de meseria lui, nu s-a gândit să își ia o nevastă. Nici copii nu a avut.

La 30 de ani, a început să studieze limba semită din Akkad. La 31 de ani, s-a prezentat la cel mai apropiat monument, arătându-le preoților două plăci din piatră pe care scrisese impresii despre zeii elamiți în limba semită din Akkad. Preoții, revoltați, l-au acuzat de blasfemie asupra limbii străvechi a poporului elamit. L-au alungat din sat, iar el, sârmanul, s-a refugiat în munți, temându-se că va fi ucis. A murit de mizerie, foame și însingurare în iarna anului 2155 î.Hr..

26 mai 2022

COMENTARIUL CORINEI

"Ești ca o Șeherezada cu aceste scrisori, care îmi încântă sufletul și mă fac de fiecare dată să mă întreb ce episod va urma, ca să îmi explic de ce arată așa existența pe care tocmai mi-ai povestit-o. Nu neg că mintea mea câteodată se îndoiește de toate câte povestești, dar sufletul meu știe... De mic copil am fost fascinată de civilizațiile vechi. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, în copilărie citeam din *Vechiul Testament* ca dintr-o carte de istorie pentru a afla despre aceste popoare vechi, cu limbile lor moarte și sunt foarte atrasă de pietrele cu inscripții, precum și de vestigiile din cele mai îndepărtate perioade... Îmi doresc foarte mult să pot vizita în timpul acestei vieți toate aceste țări pline de istorie prin care s-a plimbat spiritul meu. Deși povestea acestui Etara poate părea tristă, ea pentru mine este plină de sens. Spiritul meu pare să îl cunoască pe acest excentric Etara, care a plătit așa de scump curajul de a-și urma pasiunea și de a o arăta celorlalți. Deși e relatată succint și are final trist, intuiesc că spiritul a avansat mult în această viață. Este o poveste despre studiu, limbi vechi, curaj, spirit liber și conflictul dintre religia instituțională și indivizii care se afirmă într-o altă limbă... E un privilegiu ca, după 35 de vieți, să mă întâlnesc din nou, în cărți și în marile muzee ale lumii, cu urme din ceea ce povestești tu aici...

De câteva zile tot ascult un cântec, care se intitulează "Limba noastră...". "

26 mai 2022

Episodul 36 – LIKKI

Eroina povestirii este LIKKI. Ea a trăit între anii 2298-2261 (secolul 23, mileniul 3 î.Hr.). LIKKI s-a născut într-un trib din apropierea fluviului Amur, lângă țărmul golfului Amur. Astăzi, zona respectivă se găsește în estul Rusiei.

Era în perioada comunei primitive, epoca neolitică. Triburile de vânători și pescari făcuseră progrese mari în domeniul tehnicii, contribuind la îmbunătățirea condițiilor de viață. Extremitatea de nord-est a continentului asiatic avea o populație destul de deasă. Oamenii știau să șlefuiască piatra, foloseau arcul și săgețile. Olăritul se răspândise pe o scară largă. Nouă ramură a economiei, pescuitul, devenise baza vieții și a culturii tuturor triburilor. În plus, oamenii culegeau plante comestibile.

Pescarii și vânătorii așezărilor de pe litoral se deplasau cu bărcile lor primitive, făcute cu ajutorul topoarelor de piatră, dintr-un golf în altul,

ajungând și pe insulele vecine. Dezvoltarea pescuitului, a culesului și a vânătorii de animale marine a schimbat complet viața locuitorilor din regiunea Amurului. Așezările erau mari, formând adevărate sate neolitice. Marile cantități de peste conservat le ofereau localnicilor posibilitatea să trăiască tot anul fără grija permanentă a hranei. Casele erau pe jumătate săpate în pământ. Aveau și magazine, uscătorii de pește, vetre și ateliere unde se lucrau unelte de piatră. Din piatră se făceau vârfuri ascuțite de silex pentru săgeți, cuțite, răzuitoare, tesle, topoare șlefuite.

Relațiile sociale se bazau pe legăturile de sânge și pe economia colectivă. Ginta matrilineară era predominantă. Femeile aveau un rol important în viața societății. Arta se dezvoltase cu deosebire în domeniul confecționării obiectelor necesare traiului. Vasele din ceramică prezentau motive spiralice incizate și pictate sau rețele compuse din benzi late cu romburi. Ceramica din regiunea Amurului semăna cu ceramica japoneză și cea chineză.

Tatăl eroinei noastre se numea Urie. Era un bun pescar și vânător. Nevasta lui, Desa, născuse trei fetițe. LIKKI a reușit să supraviețuiască. Surorile ei mai mici, Eta și Iaku, au murit bolnave de plămâni înainte să fi împlinit 2 ani. LIKKI era înaltă, voinică, rezistentă la frig, având forța musculară comparabilă cu cea a băieților de vârsta ei. De la 8 ani, a început să meargă la vânătoare și pescuit împreună cu Urie. A învățat să confecționeze unelte de pescuit și să conducă barca pe apa Amurului.

S-a căsătorit la 19 ani cu pescarul Illi, un tânăr de 22 de ani. La 21 de ani, l-a născut pe Iv, iar la 23 de ani, a sosit și Zir, fratele lui Iv. Iv a rămas gospodar în sat. S-a căsătorit la 23 de ani cu Aja, o fată de 17 ani. Au avut trei fii: Adik, Zaka și Iego.

Zir și-a ales ocupația de negustor, ajungând până în ținuturile locuite de chinezi și japonezi. S-a căsătorit la 24 de ani cu Alek, o fetiță de 15 ani. Au avut două fiice: Bogla și Gila.

LIKKI a încetat din viața la 37 de ani, în iarna anului 2261 î.Hr.. Dorind să pescuiască la copcă împreună cu soțul ei, s-a rupt gheața, cei doi fiind înghițiți de apa fluviului Amur.

13 iunie 2022

Episodul 37 – ATANA

Am ajuns la episodul spiritual nr.37. Eroina povestirii este prințesa ATANA. Ea s-a născut în orașul-stat Mari, situat în vestul Mesopotamiei, pe malul apusean al Eufratului Mijlociu. Ruinele marelui palat regal se găsesc în zona localității Tell Hariri din Siria. Viața ATANEI s-a desfășurat între anii 1892-1864 (secolul 19, mileniul 2 î.Hr.).

Mari reprezenta o importantă stație pe drumul caravanelor ce lega Marea Mediterană de Golful Persic. Devenise un înfloritor centru comercial din Orientul Apropiat. Imensul palat regal, compus din peste 300 de încăperi, înalt de două etaje, era una dintre cele mai luxoase reședințe de pe malurile Eufratului. În palatul regal se găsea centrul administrativ și cel religios. Uriașa clădire era decorată cu bogate picturi murale și nenumărate statui. Arhiva palatului cuprindea numeroase rapoarte către Curtea regală, precum și corespondența diplomatică întreținută cu alte regate din regiune.

ATANA era fiica și unicul copil al prințului Ultar, fiul cel mare al regelui. Mama ei, superba Naia, devenise cea de-a doua nevastă a prințului. Ultar era un erudit, înzestrat cu o bogată cultură acumulată de-a lungul vieții. La palat își alegea o interesantă, dar obositoare ocupație, pe placul său: îngrijea arhiva regală. Avea responsabilitatea păstrării în cele mai bune condiții a celor peste zece mii de tăblițe de lut.

ATANA moștenise de la tatăl ei fizicul atrăgător, firea orgolioasă și mintea visătoare. Tatăl ei o atrăgea ca un magnet. A trăit toată viața în umbra prințului Ultar. De mică, se obișnuise să viziteze arhiva, să ajute sclavele pentru a face ordine și curățenie. Tatăl ei a învățat-o să descifreze textele din arhivă. Pe străvechi tăblițe de lut găsisse indicații pentru practici oculte. A atras-o cel mai mult felul de a ghici în aburii unor plante miraculoase, stimulente pentru cuget și imaginație.

Fata împlinise 28 de ani, când a refuzat cea de-a patra cerere în căsătorie a unui demnitar. Militarul Ziar, un bărbat de 31 de ani, a suportat refuzul cu demnitate, apoi s-a căsătorit cu cea mai bună prietenă a ATANEI, Eltis, care împlinise 22 de ani. Umilința acestui afront i-a provocat ATANEI o puternică depresie. Un atac de cord fatal i-a oprit cursul vieții în toamna anului 1864 î.Hr., în timp ce privea răsăritul soarelui.

5 august 2022

Episodul 38 – NAMLA

Eroina povestirii nr.38 este o fată din Tibet numită NAMLA. Ea a trăit între anii 1994-1951 (secolul 20, mileniul 2 î.Hr.). Părinții și strămoșii ei erau de origine indo-europeană. Străbunicii ei migraseră din sudul stepei ruse, călare pe cai puternici, așezându-se în satele din zona vestitei localități Lhasa.

Tatăl NAMLEI, războinicul Tering, fusese ucis într-o luptă dusă pentru apărarea satului, pe când fetița avea 10 ani. Mama NAMLEI, Pema, o născuse la 19 ani. Alți copii nu mai aduseseră pe lume. Bunicii din partea mamei Pema o ajutaseră să crească armonios. Bunicul Manasa era și el luptător. Pema era singurul copil născut de bunica Kapso.

NAMLA a devenit războinică la 15 ani, dorind să răzbune moartea tatălui ei. Nu voia să se căsătorească. Mama ei, Pema, a dus-o la cea mai apropiată mănăstire pentru a se ruga pentru binele satului, după ce a împlinit 20 de ani. Acolo l-a cunoscut pe băiatul de 14 ani, viitorul călugăr Gyalpo. Fără să vrea, cei doi tineri s-au îndrăgostit unul de celălalt. NAMLA a fost în vizită la acea mănăstire de șapte ori în scurta ei viață. La 43 de ani, în iarna anului 1951 î.Hr., NAMLA a simțit nevoia să îl mai vadă o dată pe idolul vieții ei, călugărul Gyalpo. Pe drumul greu de munte, a fost recunoscută de doi dușmani și ucisă, apoi aruncată într-o prăpastie.

Viața NAMLEI a fost paralelă cu cea a lui Gyalpo în perioada 1988-1951 î.Hr., timp de 37 de ani. În anul morții NAMLEI (1951 î.Hr.), Gyalpo avea 37 de ani. Spiritele lor aveau aceeași tulpină, aceasta fiind chiar spiritul tău. Cele două ființe, NAMLA și Gyalpo, comunicau prin telepatie atunci când se aflau departe una de cealaltă. Gyalpo ar fi vrut să se apropie mai mult de NAMLA, dar jurământul de castitate preoțească i-a interzis acest lucru. Atunci când ea sosea la mănăstire, el îi dădea curajul de a trăi și de a lupta împotriva dușmanilor satului și ai mănăstirii.

21 septembrie 2022

COMENTARIUL CORINEI

"Frumoasă poveste! Iată deci ceea ce se numește suflete pereche! Știi ce cred eu că s-a întâmplat între aceste spirite? Gyalpo, copilul din flori al tinerei îndrăgostite de un călugăr, poate că avea destinul de a crește în sat și de a-și ajuta localnicii să lupte. Cumva, atunci când mama lui a hotărât să fie adus la mănăstire pentru a fi crescut de tatăl său, i-a schimbat destinul. Normal că e un destin mai frumos și poate mai evolutiv să fii călugăr în Tibet și să ai o viață

îndelungată și stimată, decât să te lupți mereu cu arma la picior. Destinul pe care l-a pierdut Gyalpo, acela de luptător în satul său, l-a luat asupra sa Namla, care a rămas și ea orfană de mică. Cumva, cele două suflete pereche s-au întâlnit și s-au îndrăgostit unul de celălalt, Gyalpo era cât pe ce să retrăiască povestea tatălui său, Geshe, și să își rupă jurământul de castitate... Dacă ar fi știut că era copilul lui cu adevărat, poate că nu și-ar fi luat viața. "

21 septembrie 2022

Episodul 39 – ILUMA

Eroul povestirii nr.34 este un bărbat din Mesopotamia numit ILUMA. El a trăit între anii 2055-2007 (secolul 21, mileniul 3 î.Hr.). S-a născut într-un sat din nordul Mesopotamiei așezat în apropierea fluviului Tigru.

Tatăl lui, Namar, era constructor de bărci rotunde. După un an de la căsătoria cu Arvia, bărbatul a rămas văduv. Arvia decedase la nașterea unui băiețel, mort și el din cauza infecției.

ILUMA i-a fost dăruit lui Namar de iubita lui, Munavi. Alt copil nu a mai avut. Băiatul a muncit de mic alături de tatăl său, învățând să construiască bărci rotunde.

Bărcile rotunde, ușoare și lesne de manevrat, străbăteau apa Tigrului în ambele sensuri. Se numeau *guffa*. Namar le construia dintr-un schelet din stuf împletit sau din nuiele de salcie, peste care întindea piei de animale. Pentru a nu permite infiltrarea apei, Namar ungea pereții bărcilor cu smoală. Bărcile rotunde au fost folosite timp de mai multe milenii. Tractarea bărcilor de pe mal, în susul fluviului, era făcută cu oameni sau animale. Traficul ambarcațiunilor pe apa Tigrului era deosebit de aglomerat. Mai ales în aval, spre sud, se transportau hrană, vase și materiale de construcții.

ILUMA și-a început comerțul în aval pe Tigru împreună cu tatăl său la 13 ani, în bărcuța construită de ei.

S-a căsătorit la 22 de ani cu Nisar, o fetiță de 17 ani, fiica agricultorilor Sansu (tatăl) și Habana (mama). Nisar a născut un singur copil, pe fiul lor, Namu, la vârsta de 20 de ani. Băiatul a devenit constructor de bărci și negustor pe Tigru, la fel ca ILUMA. S-a căsătorit la 20 de ani cu Itta, o fetiță de 15 ani. Ea a născut-o pe Henu.

ILUMA a încetat din viața la 48 de ani, în toamna anului 2007 î.Hr., din cauza unei infecții la palma dreaptă.

După cum observăm, ILUMA a avut o perioadă de viață de 21 de ani trăită în paralel cu chinezoaica Luo. Ea a trăit între anii 2070-2034 î.Hr. și a fost eroina episodului spiritual nr.34. ILUMA s-a născut în anul 2055, când Luo avea 15 ani. Ea a murit în 2034, când ILUMA încă mai trăia.

Spiritele lor au provenit din aceeași tulpină (spiritul tău). Cei doi eroi nu s-au cunoscut ca oameni, dar putem găsi în viețile lor elemente comune. Spre exemplu, amândoi au fost meșteșugari: ILUMA construia bărci, iar Luo confecționa obiecte de podoabă. Încă un element comun îl reprezentau oalele de lut. ILUMA le vindea, iar Luo le picta.

24 octombrie 2022

Episodul 40 – UGIA

Eroina povestirii nr.40 este amerindianca UGIA, care a trăit între anii 2184-2140 (secolul 22, mileniul 3 î.Hr.). S-a născut în localitatea Aspero din Anzii Centrali. Astăzi, acea zonă aparține țării numite Peru.

Aspero era un mic oraș, construit pe platforme înalte de până la zece metri, pe care se aflau locuințele oamenilor. Pe platforma cea mai înaltă erau amenajate curți și culoare construite din piatră sau din cărămizi uscate la soare. Într-un sanctuar format din nișe ascunse erau stivuite ofrande din lut, lemn și bumbac. Aceste obiecte se foloseau la obținerea bunăvoinței zeilor protectori ai localității și tuturor locuitorilor. Localnicii se ocupau în general cu vânătoria, culesul plantelor folositoare, agricultura și comerțul.

Gospodarul Iatis, tatăl UGIEI, era olar și tâmplar. Geina, soția lui Iatis, născuse două fete. UGIA avea o soră mai mică, numia Kulu. Căsătorită la 13 ani cu agricultorul Apiu, un tânăr de 22 de ani, Kulu a devenit mama a doi băieți: Anitin și Kasacin.

UGIA văzuse pe la 6 ani câteva păpuși la femeia-vraci, pe care aceasta le folosea la descântece, când trata oamenii bolnavi. Fetița și-a rugat tatăl să îi confecționeze capete de păpuși din lemn. Cu ajutorul mamei Geina, le-a făcut trupuri din paie și fire de bumbac. Deși nu avea priceperea de a trata oameni bolnavi, UGIA începu să vorbească în gând cu păpușile ei, așteptând ca ele să îi răspundă cumva.

Pe la 8 ani, UGIA a perceput telepatric glasurile unor zei binevoitori. În anii următori, aceștia i-au oferit informații despre viitor: cum va fi vremea de-a lungul anului, când va sosi un potop distrugător, când îi va zgudui un mare

cutremur. I s-a mai spus că îi vor muri trei bărbați și toți copiii pe care îi va naște. Aceste informații nu s-au adevărat.

UGIA s-a căsătorit la 14 ani cu agricultorul Sahvu, un tânăr de 21 de ani. Părinții lui și cei doi frați muriseră într-un mare cutremur. Rămas orfan la 9 ani, Sahvu fusese crescut de rudele tatălui său.

UGIA a dat viață la patru copii. Pe Uki a născut-o la 18 ani, iar pe sora ei, Gikal, la 24 de ani. Primul băiat, Iken, a sosit la 16 ani, iar al doilea, Kinni, la 17 ani.

Micuța Uki a murit la naștere. Gikal s-a căsătorit la 15 ani cu olarul Avgik, un bărbat de 23 de ani. Au avut trei băieți: Ayauk, Toro și Kanki.

Iken, devenit agricultor, s-a căsătorit la 26 de ani cu Iagi, o fetiță de 15 ani. Nu au avut copii.

Kinni și-a ales ocupația de negustor. Căsătorit la 25 de ani cu Iamka, o fetiță de 14 ani, a avut cu această două fiice: Iskala și Kimay.

După căsătorie, UGIA se obișnuise să se roage la zei și să ghicească în sanctuarul plin cu ofrande. Acolo își așezase zecile de păpuși care îi foloseau la modesta ocupație spirituală.

Avea 38 de ani, când a prezis sosirea unui cutremur. După câteva zile, acesta s-a și manifestat, fără a face victime umane. Femeia împlinise 44 de ani, când i-a sosit informația despre un cutremur distrugător, care se apropia vertiginos. Abia avusese timp să alerteze locuitorii, că nenorocirea s-a și întâmplat. Unii au crezut-o și au plecat în fugă departe de casele lor. Printre aceștia s-au aflat și copiii și nepoții ei. Ea a rămas acasă, împreună cu soțul ei. Împreună au și murit, acoperiți de bolovani și pietriș. Era în toamna anului 2140 î.Hr..

Așa cum ți-am spus anterior, spiritele pot avea, simultan, două sau trei întrupări umane. Nucleul central energetic al spiritului rămâne intact, dar aura lui se distribuie cât este necesar în trupuri omenești. Apar astfel de cazuri la gemenii care nu pot trăi departe unul de celălalt sau la oamenii care nu se pot despărți, considerând că au suflete-pereche.

21 august 2022

Episodul 41 – LIMET

Episodul nr. 41 îl are ca erou pe LIMET. El a trăit între anii 2371-2319 (secolul 24, mileniul 3 î.Hr.). S-a născut în orașul mesopotamian Lagaș, provenind din părinți sclavi.

Orașul-stat Lagaș era situat în Mesopotamia meridională, fiind așezat pe un curs de apă ce lega Tigrul de Eufrat. Era cunoscut ca una dintre metropolele civilizației sumeriene.

Crizele interne sociale și politice au slăbit Lagașul. S-a ivit necesitatea protecției văduvelor și a orfanilor de abuzurile celor bogați și puternici. Exploatarea celor săraci și slabi a declanșat revolte aprige în oraș.

Lagașul a cunoscut o remarcabilă afirmare politică, înflorire economică și culturală în timpul dinastiei fondate de Ur-Nanșe (2500-2350 î.Hr.). Urukagina (conducător al Lagașului în perioada 2370-2360 î.Hr.), a inițiat o serie de reforme pentru a îngrădi puterea aristocrației sacerdotale, înscriindu-și numele ca unul dintre primii reformatori sociali cunoscuți în istorie.

Părinții eroului nostru, Kashid și Ubure, aparțineau ca sclavi nobilului Niurta. Kashid era meșter olar. Ubure îl născuse pe LIMET fără să fi fost nevasta lui Kashid. Sclavii lui Niurta nu aveau voie să se căsătorească. LIMET a devenit sclav de cum a văzut lumina zilei.

Părinții lui locuiau separat: Kashid trăia într-o cocioabă împreună cu alți sclavi bărbați, iar Ubure avea un adăpost mizer în bordeiul sclavelor. Până la vârsta de 6 ani, LIMET s-a aflat în grija mamei lui. După aceea, la porunca lui Niurta, a fost dus la tatăl lui. Kashid primise porunca de a-l învăța să facă oale de lut.

LIMET s-a dovedit a fi talentat în practica de modelare a oalelor și la decorarea lor cu vopsele. Își imagina deseori figuri stilizate de păsări și flori. Îl fascina soarele. Dorea să călătorească până la soare, unde credea că va fi liber. Nu știa cum să facă pentru a ajunge pe astrul îndepărtat. La fel ca tatăl lui, nu a avut voie să se căsătorească.

La 20 de ani, era îndrăgostit de sclava Shangha, o fată de 16 ani. La 17 ani, ea a născut-o pe Manum. Stăpânul Humusi, fiul defunctului Niurta, a vândut-o pe Manum la un nobil bogat. Fetița abia împlinise un an de viață.

LIMET avea 22 de ani când i-a fost răpită fiica. Timp de câțiva ani și-a format un grup de nouă sclavi bărbați, revoltați cu toții de abuzurile stăpânului Humusi. Abia la 30 de ani, LIMET s-a ridicat la luptă împotriva lui Humusi,

dându-i foc la grajduri și la magaziiile cu provizii. A scăpat cu viață doar fugind spre sud. Camarazii lui de luptă au fost uciși cu toții.

După zile și nopți de pribegie prin zone pustii, s-a oprit într-un sat izolat, locuit de agricultori săraci. Deși devenise liber, nu s-a căsătorit și nu a avut copii. A încetat din viață la 52 de ani, în anul 2319 î.Hr.. Era vară, cald, iar lepra care îl chinase multă vreme i-a oprit cursul vieții.

20 noiembrie 2022

Episodul 42 – BENEK

Eroul povestirii nr.42 este egipteanul BENEK. El s-a născut într-un sat din apropierea țărmului Mării Roșii, lângă Capul Banas. A trăit între anii 2488-2456 (secolul 25, mileniul 3 î.Hr.).

Tatăl lui, meșterul Kasut, era constructor de bărci. Tanut, nevasta lui Kasut, născuse trei copii. Primii născuți, două fete, au decedat la scurtă vreme după naștere. Băiatul, BENEK, a avut zile să trăiască. A învățat de mic să își ajute tatăl la confecționarea bărcilor necesare la pescuit și la comerțul pe apă.

Visul lor era să ajungă în Țara Punt, de unde se puteau aduce rășini, tămâie, lemn de esențe nobile și aur. Țara Punt era foarte bogată și reprezenta un partener comercial de nădejde al Egiptului. Din păcate, era accesibilă numai pe uscat.

BENEK avea 30 de ani, când a pornit pe mare împreună cu tatăl său, călătorind cu barca făcută de ei. Reușiseră să o construiască din tulpini de papirus, legând-o cu sfori de jur-împrejur, pentru a fi mai rezistentă. Au pornit pe Marea Roșie, au trecut prin strâmtoarea Bab El-Mandeb, au intrat în Golful Aden, apoi au debarcat în Somalia. Au lăsat barca în grija unor pescari, apoi au pornit pe uscat cu o caravană, îndreptându-se spre vest.

După ce au străbătut Somalia, au intrat în Țara Punt. BENEK împlinise 32 de ani când au pornit pe drumul de întoarcere. Purtau cu ei prețioasele mărfuri mult-dorite: rășini, aur, tămâie și ceva lemn prețios. Ajunși la țărmul mării, nu și-au mai găsit barca. Au fost nevoiți să cumpere alta de la localnici, mult mai subredă decât prima. La scurtă vreme după intrarea în apă, barca s-a dezmembrat. Patru localnici dubioși s-au repezit la ei, le-au luat marfa în barca lor, i-au ucis și i-au lăsat să se scufunde împreună cu resturile bărcii.

BENEK și-a sacrificat viața pentru a-și îndeplini un vis greu de realizat: să ajungă în Țara Punt și să facă avere din comerț. Nu apucase să se căsătorească și nici să aibă copii.

19 decembrie 2022

COMENTARIUL CORINEI

"Mulțumesc mult pentru toate aceste informații. M-a înduioșat soarta egipteanului. Până la urmă, și-a îndeplinit visul, deși nu a mai apucat să se bucure de el. "

6 ianuarie 2023

Episodul 43 – FOUZ

Eroina povestirii nr.43 este sirianca FOUZ. Ea s-a născut în cetatea Ebla și a trăit între anii 2594-2545 (secolul 26, mileniul 3 î.Hr.).

Metropola Ebla, unul dintre cele mai vechi orașe siriene, era centrul și capitala statului cu același nume. A fost înființată în mileniul 4 î.Hr. și se afla într-un punct nodal al vechiului drum comercial care ducea din Mesopotamia în Egipt. Orașul se întindea pe aproximativ 55 de hectare și era înconjurat cu un zid masiv. Pe dealul central se afla citadela.

O mică parte din oraș, cuprinzând palatul de vest și un templu, a fost dezgropată după mulți ani. Încăperea arhivelor palatului regal conținea peste 15000 de tăblițe de lut cu scriere cuneiformă, întocmite de învățații orașului. Acestea cuprindeau date economice și elemente din știința acelor vremuri. Unele texte conțineau și nume de persoane. Textele cu caracter economic proslăveau bogăția regelui.

Din alte scrieri rezultă că meșteșugurile și artizanatul jucau un rol important în economia siriană. Listele de plată a salariilor ofereau informații importante despre realitățile sociale. Textele erau redactate în sumeriană și în limba locală, care era un dialect semitic. Idiomul respectiv a fost numit ulterior de către oamenii de știință limba eblaică. Biblioteca regală din Ebla era cea mai veche din lume.

Nobilul Ikkal, tatăl lui FOUZ, avea funcția de vistiernic la palatul regelui. Nevasta lui, Haira, o născuse numai pe FOUZ. Împreună cu fratele ei, Hesam, mama Haira făcea tăblițe din lut, muncă la care a participat și FOUZ după ce a împlinit 8 ani.

Fata avea 16 ani, când părinții i-au dat-o de nevastă scriitorului de tăblițe numit Jiril, un tânăr de 25 de ani. Tatăl lui, Abdur, era negustor de alimente. Nevasta lui Abdur, numită Neza, născuse trei băieți: Suhil, ajuns negustor de obiecte din ceramică, avea cu 2 ani mai mult decât Jiril. Fiul cel mic, numit Khalid, devenit militar, era cu 5 ani mai tânăr decât Jiril.

FOUZ l-a născut pe Jaudat la 19 ani. Băiatul a decedat la vârsta de 8 ani, din cauza unei boli de plămâni. Essa, fratele lui Jaudat, mai tânăr decât el cu 4 ani, a fost ucis la vârsta de 10 ani de câțiva aventurieri, după ce ieșise în afara cetății pentru a se plimba cu un prieten. După pierderea celor doi fii, FOUZ a căzut într-o depresie gravă, pe care a suportat-o până la moarte.

Își petrecea multe ore din zi retușând cuneiformele cu o dălțiță pentru ca scrierile soțului ei să fie cât mai frumoase. Tăblițele ajungeau în biblioteca palatului regal. De multe ori, își însoțea soțul când ducea tăblițe la palat. Acolo se împrietenise cu prințesa Walya, una dintre nepoatele regelui. Aceasta îi făcea cadouri scumpe: mătăsuri, uleiuri aromate, bijuterii. FOUZ ajunsese să fie îmbrăcată elegant ca doamnele din palat. În discuțiile cu femeile din jur, ea dovedea multă diplomație. Era discretă, nu puneă întrebări și ascultă cu răbdare mărturisirile tuturor.

FOUZ nu reușise să își facă dușmani. Avea propriile tăblițe pe care își scria gândurile. După moartea ei, soțul Jiril le-a distrus pe toate. S-a stins din viață la 49 de ani, la mijlocul anului 2545 î.Hr., în urma unui atac de cord.

18 ianuarie 2023

Episodul 44 – ARDUN

Eroul povestirii nr.44 este ARDUN. El a trăit între anii 2684-2663 (secolul 27, mileniul 3 î.Hr.). ARDUN s-a născut într-un sat de coloniști proveniți din ținuturile Armeniei.

Cultura lor aparținea celei transcaucaziene timpurii. Știau să confecționeze obiecte ceramice excepționale, întreținând legături comerciale cu negustorii din Akkad și Sumer. Satul era așezat pe dealul Godin din actuala provincie iraniană Lorestan. Vetrele locuințelor erau decorate cu basoreliefuli executate artistic. Arta de la Godin semăna cu cea a huriților.

Luptătorul Bastur, tatăl lui ARDUN, era și meșter ceramist. Adeh, nevasta lui Bastur, născuse doi băieți. Fiul cel mare, Sohra, avea cu 3 ani mai mult decât

ARDUN. Devenit luptător ca tatăl lui, Sohra a fost ucis la 17 ani împreună cu Bastur, în timp ce se chinuiau să-și apere sătul de năvălitori.

ARDUN a rămas fără tată și frate la 14 ani. A continuat să confecționeze și să vândă obiecte ceramice. Dar nu a vrut să devină luptător. Ura violența, fiindcă văzuse prea multă în scurta lui viață. Nu suportă să vadă oameni răniți și nici cadavre.

La 21 de ani, s-a îndrăgostit de frumoasa Fari, o fată de 16 ani, fiica unui luptător din sat, Sagar, și a gospodinei Argav. Părinții fetei voiau să i-o dea de nevastă. Totuși, pe Fari o mai iubea și luptătorul Miad, un bărbat de 28 de ani. I-a cerut lui ARDUN să renunțe la Fari, dar el a refuzat. Înaintea nunții, a fost ucis de Miad prin strangulare. Nu știuse nici măcar să se apere, fiindcă ura violența. După moartea lui, survenită la vârsta de 21 de ani, în iarna anului 2663 î.Hr., luptătorul Miad a fost alungat din sat.

24 februarie 2023

Episodul 45 – EKADANTA

Eroul povestirii nr.45 este indianul EKADANTA. El a trăit între anii 2792-2751 (secolul 28, mileniul 3 î.Hr.). S-a născut într-un sat din nordul Indiei, în provincia Punjab.

Tatăl lui, agricultor sărac, se numea Gajra. Soția lui Gajra, frumoasa și harnica Saura, născuse cinci copii. Cele patru fetițe au decedat la scurtă vreme după naștere. A supraviețuit doar băiatul, EKADANTA.

Învățat de mic cu munca în gospodărie, el și-a dorit foarte mult să ajungă călugăr. Avea 10 ani, când Gajra l-a lăsat într-o mănăstire situată spre nord de satul lor. Ajuns călugăr, EKADANTA a studiat tot ce i-a fost oferit în sfântul lăcaș, cu deosebire, științele străvechi cunoscute de călugării mai bătrâni. A citit manuscrisele ascunse în lăzi, descoperind cu mult entuziasm cifrele de la 1 la 9. A învățat să facă diverse calcule cu aceste cifre. Când medita fără gânduri, vedea un gol imens, ca o prăpastie. A reflectat îndelung, descoperind o cifră ce corespundea omului lipsit de gânduri. Era convins că această cifră se află în stăpânirea zeilor. Avea 40 de ani, când șeful suprem al mănăstirii i-a permis să divulge existența numărului zero unui învățat vestit în regiunea lor, cu rugămintea de a-l dărui lumii din afara mănăstirii.

Făcuse deja numeroase calcule, dorind să descopere legăturile dintre numere și configurația corpurilor cerești. Stătea noaptea afară, în frig, pentru a

studia poziția stelelor pe cer. Bolnav de plămâni, învățatul EKADANTA a decedat la 41 de ani, în iarna anului 2751 î.Hr..

După dispariția lui pământeană, diverși învățați din nordul Indiei au acceptat folosirea unui nou simbol pentru nul, zeroul, alături de cifrele deja cunoscute. Pentru început, zeroul era considerat doar un înlocuitor, evitând a fi folosit în calcule. Cauzele apariției, în India, a sistemului de cifre de la 0 la 9 au fost, probabil, de natură religioasă. În India existau deja acele tradiții drevidiene pe care s-a bazat mai târziu cea mai mare parte a hinduismului. Nimicul (zero) reprezenta originea și sfârșitul întregii existențe. El nu constituia un tabu, ceva inimaginabil, fiind o componentă centrală a gândirii religioase. În secolele care au urmat, India a jucat un rol de precursor în dezvoltarea sistemului matematic. După răspândirea islamului, acest rol a fost preluat de arabi.

31 martie 2023

Episodul 46 – MALIN

Eroina povestirii nr.46 este MALIN. Ea s-a născut în sudul Suediei și a trăit între anii 2870-2834 (secolul 20, mileniul 3 î.Hr.).

Tribul în care s-a născut aparținea unei societăți cu specific patriarhal. Era în epoca Neoliticului, a cărei cultură se caracteriza prin ceramica decorată cu linii, puternic legată de ritualurile și conceptele religioase. Morții erau îngropați în poziție fetală, bărbații culcați pe partea dreaptă, iar femeile, pe partea stângă. Printre ofrandele funerare ieșea în evidență toporișca de luptă, aceasta fiind un simbol clasic al societății patriarhale.

Ceramica avea un inventar redus de forme, lucrate în filigran. Modelele liniare erau aplicate cu ajutorul unor șnururi împletite, apăsate pe lutul încă moale. Decorarea cu șnur avea o funcție practică, deoarece înfășurarea vasului în șnururi oferea lutului o mai mare rezistență. Podoabele purtate de oameni erau confecționate din scoici, oase și dinți de câine perforați.

Meșterul Höög, tatăl lui MALIN, era decorator de vase din lut. Gospodina Tonje, nevasta lui Höög, născuse două fete. MALIN avea cu 5 ani mai mult decât sora ei, Kajsa. Căsătorită la 14 ani cu negustorul Bror, un tânăr de 21 de ani, ea a dat viață la doi băieți: Uno și Rune.

MALIN s-a obișnuit de mică să decoreze vasele din ceramică. S-a căsătorit la 17 ani cu ceramistul Claes, un bărbat de 23 de ani. Tatăl acestuia, Folke, era agricultor. Nevasta lui Folke, Gota, născuse trei băieți: Claes, Kjell și Lasse.

MALIN a născut-o pe Siv la 19 ani. Fata s-a căsătorit la 16 ani cu luptătorul Thure, care avea 25 de ani. Au avut două fiice: Ronja și Nettie.

MALIN obișnuia să stea afară la lucru, decorând cu multe linii vasele de ceramică, chiar și pe vreme friguroasă. La 36 de ani, în iarna anului 2834 î.Hr., a răcit puternic și a murit.

18 aprilie 2023

Episodul 47 – AXION

Eroul episodului nr.47 este un bărbat din Troia, care se numea AXION. El a trăit în perioada anilor 2996-2954 (secolul 30, mileniul 3 î.Hr.). S-a născut într-un sat de pe țărmul Strâmtorii Dardanele.

Tatăl lui, agricultorul Mentos, căsătorit cu gospodina Tisipha, îl avea numai pe el. Satul lor, denumit de istorici Troia I, era format dintr-un șir de case lungi, împrejmuite cu un zid de piatră brută. Zidul avea bastioane dreptunghiulare și o poartă principală. Sătenii trăiau din agricultură, creșterea animalelor și pescuit. Obișnuiau să plece cu bărcile pentru schimb de produse spre localitățile de pe țărmul Mării Egee și al Mării Marmara.

AXION a învățat de mic să pescuiască, să cultive plantele și să îngrijească animalele de pe lângă casă. La 15 ani, și-a început călătoriile pe apă pentru a face comerț împreună cu Menes, tatăl lui.

La 20 de ani, și-a adus viitoarea nevastă dintr-un sat învecinat. Frumoasa Heca avea doar 14 ani. La 17 ani, ea l-a născut pe Meges, iar la 20 de ani, a sosit și Pylon. Amândoi băieții au devenit buni agricultori și negustori.

Meges s-a căsătorit la 23 de ani cu Lemusa, o fată de 17 ani. Au avut trei fiice: Cresa, Etra și Teano. Pylon a luat-o de nevastă pe Cledice, după ce împlinise 26 de ani, ea fiind cu 10 ani mai tânără. Au avut un fiu, numit Pharis.

AXION avea darul de a vedea în viitor. Multe dintre visele lui se confirmau la scurtă vreme după trezire. Îi apăreau în vise tot felul de personaje bizare, care îi spuneau ce i se va mai întâmpla. Adeseori, aspectul lor era înspăimântător. Bietul AXION ajunsese să creadă numai ce îi spunea Zeul Apelor, un personaj frumos la înfățișare, ce părea a fi foarte amabil. Acesta i-a arătat de mai multe ori un bărbat ajuns pe fundul apei din Strâmtoarea Dardanele. AXION nu

înțelegea cine era acel bărbat. A trecut un an până când, în sfârșit, a înțeles, dar era prea târziu să se mai poată salva. Plecat la pescuit, modesta barcă i s-a spart, s-a umplut cu apă, iar AXION a ajuns în adâncuri. Avea doar 42 de ani.

23 mai 2023

Episodul 48 – HAKA

Eroul povestirii nr.48 este HAKA, un bărbat din Nubia, care a trăit între anii 3085-3044 (secolul 31, mileniul 4 î.Hr.). S-a născut într-un sat de lângă Nil, dezvoltat ulterior cu denumirea de Karmah. Localitatea se găsea la extremitatea vestică a deșertului Nubiei. Astăzi, acolo se afla țara numită Sudan.

La acea vreme, aurul necesar Egiptului se importa din Nubia. În Egipt nu existau zăcăminte proprii, iar industria meșteșugărească se baza pe importuri. Aurul, denumit în limba egipteană “nub”, sosea mai ales din Nubia. O legendă spunea că zeul Osiris ar fi descoperit acest metal prețios în deșertul Nubian.

HAKA provenea dintr-o familie foarte săracă, viața tuturor bazându-se pe minerit. Aseka, tatăl lui HAKA, trudea la o mină din deșert. Sakor, nevasta lui, născuse doi băieți. Uru avea cu 2 ani mai mult decât HAKA. Ajuns și el miner, Uru s-a căsătorit la 26 de ani cu Antar, o fetiță de 15 ani. Au avut doi băieți, Bener și Dunse, plus o fată, Rashia.

Aseka și-a luat fiii la mină când Uru avea 14 ani, iar HAKA, 12 ani. Majoritatea minerilor erau sclavi. Toți truditarii, sclavi sau oameni liberi, erau puși să sape coridoare cu unelte simple, ciocan și daltă, urmând filoanele de aur. Aurul era închis deseori în zăcăminte de cuarț. Munca grea de scoatere la suprafață a rocii era efectuată de bărbați tineri.

Următoarea etapă de prelucrare consta în mărunțirea rocii cu ajutorul unor mortare speciale, iar această rocă mărunțită era apoi măcinată de către muncitori până obțineau un praf. Spălau acest praf pe mese din lemn cu apă, care clătea nisipul fin. În urmă rămânea nisipul greu, plin de aur. Acesta era topit împreună cu plumbul, iar aurul se separa de rocă.

După aceste proceduri, urma a doua fază de topire cu durata de 5 zile, prin care se eliminau impuritățile, prin adăugarea de plumb și sare. La urmă, rămânea aurul curat.

La 16 ani, HAKA s-a rănit la piciorul drept. Transportat acasă, a fost tratat de o vrăjitoare. După un an, a revenit la mină.

La 22 de ani, s-a căsătorit cu Hemra, o fetiță de 14 ani. Ea l-a născut pe Nitor, la 17 ani, iar după aceea a murit de inimă. Băiatul a decedat la vârsta de 3 ani, din cauza unei infecții digestive. HAKA nu și-a mai luat altă nevastă.

Avea 38 de ani, când s-a rănit grav la mâna stângă. După ce a fost tratat de un vraci din sat, a rămas cu mâna aproape paralizată. Fratele Uru l-a ajutat în muncă pentru a nu fi dat afară de la mină. HAKA dorea să muncească pentru a nu ajunge o povară pe spatele mamei și fratelui său. Era încă voinic la trup și avea o voință puternică. Credea în puterea zeilor. Privea spre cer, se ruga la zei și căpăta putere. Avea convingerea că zeii l-au blestemat să rămână infirm, fără soție și fiu.

Iubea viața, așa nenorocită cum era. Bolnav de malarie, a rezistat timp de 2 ani cu leacuri de la vraci și vrăjitoare. Putea să vadă în viitor, dar nu credea în prevestirile rele. Credea că numai în lumea zeilor existau fericirea deplină, belșugul și iubirea adevărată.

S-a stins din viață la vârsta de 41 de ani, în vara anului 3044 î.Hr., grav bolnav de malarie.

23 iunie 2023

COMENTARIUL CORINEI

"Observ că oamenii aceștia iubeau foarte, foarte mult viața. Observ și tiparul de malarie și fidelitatea aceasta inconștientă față de pereche, care se tot repetă în multe vieți, și abilitatea de a vedea viitorul și de a se conecta cu zeii. Și soarele cald al Egiptului..."

6 iulie 2023

Episodul 49 – ADEEN

Eroina povestirii este irlandeza numită ADEEN. Viața ei s-a desfășurat între anii 3198-3165 (secolul 32, mileniul 4 î.Hr.). S-a născut într-un sat din apropierea râului Boyne (astăzi, în vecinătatea acelei localități, se află orașul Dublin).

Tatăl ei, preotul Tait, ținea slujbe la uriașul mormânt megalitic numit astăzi tumulul de la Newgrange. Acest tumul (mormânt) are un diametru de 82 de metri. Mormântul propriu-zis este relativ mic, dar dealul din piatră care îl înconjoară este înalt de 11 metri. Un coridor lung de 19 metri duce în interiorul mormântului, unde se găsește o încăpere principală și două încăperi laterale.

Ofrandele funerare din încăperi sunt decorate, la fel ca pietrele laterale, cu spirale și motive cu ochi, tipice pentru mormintele irlandeze cu coridor. Construcția mormântului servea unor scopuri calendaristice: printr-o deschizătură din apropierea intrării, lumina soarelui pătrunde în mormânt o singură dată pe an, la răsărit, pe 21 decembrie, la solstițiul de iarnă, timp de 17 minute.

Nevasta preotului Tait, gospodina Bree, născuse două fete. ADEEN avusese o soră mai tânără cu 5 ani, care murise la vârsta de 3 ani, din cauza unei răceli la plămâni. Tait făcea ritualuri la uriașul mormânt pentru a îmbuna zeii Cerului.

ADEEN, fată frumoasă și inteligentă, discuta mental cu zeii, rugându-i să ajute populația satului. Zeii apăreau în imaginația ei ca ființe făcute din nori albi și negri. Îi plăcea să se roage la mormânt alături de tatăl ei. La 15 ani, ADEEN cunoștea toate ritualurile, dar numai bărbații aveau voie să le practicee.

La 16 ani, părinții au măritat-o cu luptătorul Niall, care avea 23 de ani. El avea misiunea de a apăra satul și mormântul sfânt de aventurierii sălbatici porniți pe jaf și distrugere. Părinții lui Niall, gospodarul Kye și soția lui, Aine, îl aveau numai pe el.

ADEEN a născut trei copii morți, între 18 și 25 de ani. Tatăl ei a ajuns la convingerea că era blestemată de zei, pentru că asista la ritualuri. I-a interzis să se mai arate în preajma lui când își făcea ritualurile. ADEEN, nevoită să stea acasă, asculta ce îi povestea soțul, chiar și felul în care erau sacrificați oameni și animale. În noaptea următoare, îi visa pe cei sacrificați cum o blestemau pentru că tatăl ei îi ucisese.

ADEEN a încetat din viață la vârsta de 33 de ani, în vara anului 3165 î.Hr., înecată în apa râului Boyne, în care se aruncase. În disperarea ei, dorise să ajungă lângă cei uciși de tatăl ei și să le ceară iertare.

17 iulie 2023

COMENTARIUL CORINEI

"Povestea aceasta ajunge la țanc și explică multe, ba chiar activează niște puteri ascunse... Fascinația pe care am avut-o, în special luna trecută, pentru solstițiul de vară, practicile pe care am început să le învăț în iunie (sau să le învăț din nou în viața aceasta), temerile pe care le-am avut când am început să le practic... Oricum, karma acestei irlandeze sper că s-a echilibrat odată cu sacrificiul Itanei, care a fost preoteasă și și-a dat viața pentru a nu sacrifica

bebeluși. Și îmi amintesc și de vajnicul luptător care a murit în cutremur, fiul căpeteniei preotului și de femeia vraci omorâtă de iubitul ei, luptătorul. Îmi plac aceste episoade din vieți păgâne.... O să le reiau ca să văd ce a mai învățat sufletul din ele, adică spiritul, cum î zici tu, un spirit atât de conectat cu zeii și cu puterile lor. Oricum se pare că mare parte din karmă a fost preluată de următorul predecesor, care și el a murit în apă.

S-a sinucis, să înțeleg? Ea nu avea nicio vină. Și nici nu era destul de puternică să schimbe rânduiala. Și bineînțeles, îmi aduc aminte de călugărul tibetan, copilul din flori al mentorului său, care și-a oprit respirațiile inimii prin tehnica sa, neputând să treacă peste atașamentul față de cel care fusese nu doar tatăl spiritual, dar și biologic.

Pe măsură ce avansăm prin viață, mai învățăm și evoluăm. Mulțumesc. "

17 iulie 2023

Episodul 50 – ANATU

Am ajuns la episodul spiritual nr.50. Eroina povestirii este sumerianca ANATU. Ea a trăit în perioada dintre anii 3278-3229 (secolul 33, mileniul 4 î.Hr.). S-a născut în palatul tatălui său, nobilul bogat Gulbada. Mama ei, nobila Shure, o născuse numai pe ea. Palatul, înconjurat de o grădină imensă, se afla spre sud de cetatea Ur.

Nobilul Gulbada avea importante relații comerciale cu negustorii sosiți din Egipt. Calcularea prețurilor devenise din ce în ce mai dificilă, în special la cantitățile mari de mărfuri. Pentru această muncă laborioasă, Gulbada îl ținea în palat pe învățatul sumerian Vassuni. ANATU, pasionată de ocupația zilnică a lui Vassuni, a învățat până la 13 ani metodele calculării prețurilor.

Sistemul matematic al sumerienilor se baza pe numărul 60. Din acest sistem derivă până astăzi împărțirea orei în 60 de minute și a minutelor în 60 de secunde. Sumerienii cunoșteau simbolurile cifrelor de la unu la zece. Aveau și patru semne pentru valorile sistemului lor: 60, 600, 3600, 36000. Întâmpinau dificultăți la calculele cu cifre care aveau valori mari. La fel ca egiptenii, puteau exprima sume mai mari prin juxtapunerea unui număr corespunzător de cifre cunoscute de ei. Spre exemplu, numărul 8565 îl scriau ca pe o sumă a unor numere înmulțite: $2 \times 3600 + 2 \times 600 + 2 \times 60 + 2 \times 10 + 5 \times 5$.

ANATU a fost dată spre căsătorie la 15 ani nobilului negustor bogat numit Amash, un bărbat în vârstă de 27 de ani. El rămăsese orfan de ambii părinți,

secerați de o molimă cumplită, pe când avea 5 ani. L-a luat spre îngrijire unchiul Uagan, om bogat, care i-a lăsat întreaga avere, neavând, la rândul său, copii.

ANATU a născut-o pe Eletum la 18 ani, iar la 22 de ani a sosit și Dukura, sora lui Eletum. Fata cea mare, Eletum, a moștenit pasiunea mamei pentru calculele comerciale. S-a căsătorit la 17 ani cu negustorul Shalir, un bărbat de 26 de ani. Nu au avut copii.

Dukura s-a căsătorit la 18 ani cu vistiernicul regelui din Ur, numit Hutupu, bărbat în vârstă de 30 de ani. Au avut doi băieți: Navir și Larusa.

ANATU s-a ocupat cu matematica pentru comerțul soțului ei până la moarte. În vara anului 3229 î.Hr., la vârsta de 49 de ani, a încetat din viață. Se afla în curte, concentrată la calculele comerciale, nebăgând de seamă șarpele veninos care s-a apropiat și a mușcat-o de piciorul drept. Prin urmare, la rândul tău, este foarte important să te ferești de zonele populate de șerpi veninoși.

24 august 2023

COMENTARIUL CORINEI

"Mult m-a bucurat să citesc acest episod și sufletul meu cred că a recunoscut această viață frumoasă și împlinită. Pot spune că personajul meu s-a bucurat mult de căsătoria fetei sale. Mereu am fost fascinată de mică de civilizația sumeriană. În muzee mă uit foarte atent după piese din Sumer, Mesopotamia și îmi plac și tăblițele comerciale. Nu e primul personaj care moare ucis de șerpi. Când eram mică, îmi era tare frică de șerpi. "

25 august 2023

Episodul 51 – ARRO

Eroul povestirii 51 este un bărbat din Italia numit ARRO. Viața lui, cu aproximație, poate fi cuprinsă între anii 3320-3360 (secolul 34, mileniul 4 î.Hr.). S-a născut într-un trib de vânători așezat pe valea râului Adige, în nordul Italiei.

ARRO s-a născut fără a i se cunoaște tatăl. Mama lui, Ofe, fusese violată de doi vânători sosiți din alt sat. Crescut cu ajutorul rudelor mamei, ARRO a ajuns un bun vânător. Durerea de oase cu care se născuse l-a apropiat de vraciul satului, Zerho. Băiatul a dorit să îi învețe meseria pentru a se trata singur, și a reușit. După ce a împlinit 10 ani, a devenit ajutorul vraciului Zerho.

Avea 16 ani, când vraciul a decedat, iar el a rămas unicul vindecător din satul său. Având o inimă iubitoare de oameni, i se întâmpla uneori să se îndrăgostească de femeile tinere pe care le trata. Astfel, și-a făcut dușmani printre rudele acestora. Avea 40 de ani, când a violat-o pe Alda, fiica șefului de trib. Din porunca lui, a fost alungat din sat.

A călătorit în valea Ötz din munții Alpi, în Tirolul de Sud. Era îmbrăcat gros și elegant pentru acele vremuri. Avea cizme de piele, pantaloni groși, un șorț, căciulă și manta. Îmbrăcămintea era confecționată din blănuri și piei ce proveneau de la diverse animale: urs, capra, cerb și vite. La brâu purta o toporișcă din cupru. În tolbă avea un cuțit, o daltă, lame, un colț din corn, un ac din os. Purta un arc lung din lemn de tisă, 14 vergele de săgeată, două vârfuri de săgeată făcute din piatră, o suliță. Mai avea unelte pentru aprins focul și o ciupercă de copac cu proprietăți vindecătoare, pentru calmarea durerilor de oase.

Ajuns pe ghețarul Similaung, la o altitudine de 3200 metri, a fost atacat de doi negustori rătăciți pe acolo. S-a apărat, i-a alungat, dar s-a ales cu o săgeată înfiptă în umăr, cu tăieturi pe mâini, o fractură la unul din șolduri și două coaste fracturate. Tatuajele de pe picioare și șolduri nu i-au purtat suficient noroc. Grav rănit, s-a refugiat sub o stâncă, unde a adormit și a înghețat.

Mumia lui ARRO a fost descoperită în anul 1991 de către doi turiști care urcaseră pe munte. Necunoscutul apărut din ghețuri a fost numit Ötzi. Mumia lui, aflată în bună stare, e datată din Epoca Bronzului. Omul a trăit în vremuri tulburi, încărcate de violență, când prea multă iubire și grijă pentru binele celor din jur riscau să devină periculoase pentru propria existență.

18 septembrie 2023

COMENTARIUL CORINEI

"Wow... Acum înțeleg de ce îmi plăcea așa mult filmul "Hibernatus" când eram mică... Și îmi place mult și epoca de piatră... Mă bucur că mumia acestui strămoș al meu servește cercetării istoriei... M-am bucurat mult citind că a fost vraci și s-a vindecat singur de durerile de oase... Și că a fost un om bun. "

18 septembrie 2023

Episodul 52 – GUZEPI

Am ajuns la episodul nr.52. Eroul povestirii este maltezul numit GUZEPI. El s-a născut pe insula Gozo și a trăit în prima jumătate a secolului 35 î.Hr..

Tatăl lui, preotul Censu, slujea în templul cel mare de la Ggantija, situat pe insula Gozo. GUZEPI se născuse din relația secretă a preotului cu frumoasa Edmea. Căsătoria lor nu era permisă din punctul de vedere al religiei pe care o slujea onorabilul Censu.

Templul era dedicat fiicei Familiei divine. Alături se afla și un templu mai mic, dedicat surorii primei Zeițe. Templul mic era orientat spre est, iar celălalt, spre vest. În religia malteză, estul reprezenta tinerețea și începutul vieții, iar vestul, moartea și reînnoirea vieții. În templul vestic se găseau mai multe obiecte de cult decât în cel estic. În concepțiile religioase ale primilor maltezi, ceremoniile dedicate morții și reînnoirii vieții aveau un rol deosebit de important.

Cele două temple erau înconjurate de un zid exterior înalt de până la șase metri, făcut din blocuri de calcar și coral. Unele dintre ele cântăreau 50 de tone. Pereții interiori și intrările în temple erau din calcar. Altarul principal era făcut din plăci de coral cioplit.

Încă de mic, GUZEPI a primit multă educație de la tatăl lui. Venerabilul Censu și-a pregătit temeinic fiul pentru a-i fi un demn urmaș ca slujitor al templului. Băiatul avea 29 de ani când i-a murit tatăl, în urma unei crize de inimă. Printr-o ceremonie complicată și de lungă durată, GUZEPI a fost numit preot al templului mare, în locul tatălui său. Nu s-a căsătorit și nu a avut copii.

Personalitatea lui deosebită l-a determinat să se comporte, deseori, în mod diferit față de regretatul preot Censu. De la început, a interzis ceremoniile de sacrificare a oamenilor. Mai mult chiar, nu privea cum erau ucise animalele sacrificate. Pentru că îi era foarte milă de animale, nu reușea să consume carne.

Uneori avea viziuni, mai ales când se apropiau de insulă aventurieri sosiți pe mare. De multe ori, a alertat cu folos gărzile de coastă.

La 38 de ani o iubea pe Minka, o fată de 16 ani. Și ea îl iubea, ferindu-se de toată lumea. În anul următor, au decis împreună să se sinucidă cu o otravă extrasă dintr-o plantă foarte toxică. Voiau ca iubirea lor să fie eternă, considerând-o mai puternică decât viața.

12 octombrie 2023

COMENTARIUL CORINEI

Am fost în Malta. Nu îmi amintesc să fi ajuns în Gozo, deși mi-am dorit foarte mult, dar îmi amintesc că anul acesta, de solstițiu, un prieten a fost în Malta și eu am început să îi povestesc să se ducă la templele megalitice, să vadă solstițiul de acolo, eram foarte fascinată de acest aspect.

Povestea preotului Guzepi seamănă cu cea a călugărului tibetan, tot rodul unei iubiri interzise și neștiute și tot sfârșită printr-o sinucidere... Și tatăl lui Guzepi, și tatăl călugărului tibetan au fost mai evoluți în acest aspect decât fiul lor, dându-și voie să iubească în secret și să se bucure și de funcție, și de iubire, deși acestea păreau incompatibile în ochii societății. A mai fost apoi și povestea femeii vraci, care îl iubea și era iubită de războinic și care a sfârșit ucisă... Văd că între timp spiritul a mai evoluat.

Am citit săptămâna aceasta, într-o noapte, romanul rusesc Laur, care are o intrigă asemănătoare: un vraci iubește în ascuns o femeie, care moare dând naștere unui copil mort, din cauză că el nu vrea să cheme moașa pentru a nu fi descoperită relația, iar personajul e chinuit toată viața de remușcare, până când, la bătrânețe, ajuns călugăr, o femeie îl învinovățește că a rămas gravidă cu el, iar el își asumă paternitatea copilului care nu era al lui și dizgrația comunității - viața pe care o dusesse până atunci îi oferise destulă evoluție pentru a face asta. Am plâns mult la acel roman. Este nevoie de multă evoluție pentru ca oamenii să își dea voie să fie și fericiți și nu doar să slujească niște interdicții făcute de oameni.

M-am bucurat că preotul Saveriu (parcă tot din Malta) și-a dat voie să iubească femeii în ascuns.

Și preoteasa din Creta era împotriva sacrificiilor umane.

Altfel se înțelege apoi viața omului ghețurilor, care s-a născut pe lângă râul Adige, care trece prin Verona, orașul care va fi peste mii de ani al lui Romeo și al Julietei... Mult mi-a plăcut Adige.

Dacă Guzepi a avut parte de un tată ilustru, bietul Ötzi nici nu l-a cunoscut, a iubit femeii, a violat-o pe una, așa cum făcuse și tatăl lui, dar tot din cauza unei iubiri a murit și el. S-a mai disipat puțin din karma lui.

13 octombrie 2023

Episodul 53 – HARASU

Eroina povestirii este egipteanca HARASU. Ea a trăit în prima jumătate a secolului 36 (mileniul 4 î.Hr.). S-a născut într-un sat de pe malul Nilului aflat la mică distanță de vechiul templu din Kalabsha. Tatăl ei, meșterul Bekten, se ocupa cu cioplirea și șlefuirea obiectelor din piatră necesare la micul templu. Nitore, soția lui Bekten, dăduse viață la două fete. HARASU avea o soră mai tânără cu 4 ani, numită Rena. Aceasta s-a căsătorit la 15 ani cu negustorul Hire, un tânăr de 22 de ani. Au avut trei fii: Riz, Surek și Rakab.

Pe la 8 ani, HARASU a început să își ajute tatăl la munca lui de confecționare a unor obiecte din piatră, ocupându-se mai mult cu șlefuirea. Îi plăcea să se joace cu bile din piatră, la fel ca toți copiii din sat. Le șlefua și le vopsea după ce Bekten i le oferea în dar. Fata învățase de la mama ei să fiarbă anumite plante ale căror soluții aveau darul de a colora bilele din piatră. HARASU își așeza seara în fața casei câteva bile, imitând poziția stelelor pe cer. Astfel reușea să afle câte ceva din viitorul ei și al celor apropiați.

La 16 ani, părinții i-au dat-o de soție sculptorului în piatră Bakar, un bărbat de 24 de ani. La 19 ani, l-a născut pe Sendes, iar la 23 de ani, pe Konoh.

Ajuns agricultor, Sendes s-a căsătorit la 23 de ani cu Ahuri, o fată de 18 ani. Ea a născut două fete: Krel și Nata.

Devenit sculptor, Konoh și-a întemeiat o familie la 25 de ani împreună cu Hature, care avea 17 ani. Au avut trei fii: Utin, Shara și Nokte.

HARASU și-a continuat pasiunea vieții, făcând bile colorate pentru copiii și nepoții ei. Și-a păstrat pentru ea câteva zeci de bile. La 40 de ani, era deja bolnavă cu plămânii, din cauza vopselelor toxice și a prafului de piatră inhalat aproape zilnic. S-a stins din viață la 41 de ani, cu plămânii grav afectați de boală. În mormânt, lângă trupul fără viață, i-au pus toate bilele colorate pe care le mai avea în casă. Conform concepției egiptenilor, oamenii trebuiau îngropați împreună cu obiecte care îi ajutau să ducă în regatul morților o viață asemănătoare celei de pe pământ.

21 noiembrie 2023

Episodul 54 – SANJIV

Eroul episodului 54 este indianul numit SANJIV. El a trăit în perioada de mijloc a secolului 37, mileniul 4 î.Hr.. S-a născut într-un sat de munte aproape

de râul Zabul și de fluviul Indus, în regiunea numită Belucistan. Ulterior, Belucistanul a fost inclus în Pakistan.

SANJIV a trăit în epoca metalelor. Casele sătenilor erau zidite din cărămizi nearse, cu temelia din piatră. Locuitorii satului se ocupau cu olăritul, metalurgia în aramă, creșterea animalelor domestice, schimbul de produse și agricultura.

Tatăl lui SANJIV, zidarul Tandu, contribuia la ridicarea unor case din sat. Divia, nevasta lui Tandu, născuse doi băieți. SANJIV avea un frate mai tânăr cu 5 ani, numit Arpana. Acesta a învățat meseria de olar. S-a căsătorit la 19 ani cu Tapati, o fetiță de 15 ani. Au avut trei copii. Fetele se numeau Shila și Zahra, iar băiatul purta numele de Gajra.

SANJIV a învățat toate meseriile cunoscute de săteni: zidărie, olărit, creșterea vitelor, agricultură, comerț prin schimb de mărfuri. Familia lui Tandu era prosperă. Aveau o casă mare, un mic teren agricol, o bucată de pădure, cai, măgari, oi, vaci, păsări de curte. Tandu își folosea caii și măgarii pentru a-și transporta surplusul de produse spre alte sate.

Îndrăgostit la 18 ani de Kala, fata șefului de trib Gulab, SANJIV a avut de întâmpinat refuzul acestuia de a-i da fata de nevastă. Frumoasa Kala, având doar 16 ani, a suferit ceva timp, dar la 17 ani și-a ascultat părinții, măritându-se cu negustorul bogat Tausiq.

SANJIV a reușit să se căsătorească la 20 de ani cu Apala, o fetiță de 15 ani. La 17 ani, ea l-a născut pe Skanda, iar la scurtă vreme după naștere a murit. SANJIV a considerat că nu are norc în iubire și nu s-a recăsătorit.

La 26 de ani era deja bolnav de inimă. A continuat să confecționeze oale de lut, vase și pumnale din aramă, reușind să facă schimb de produse cu alți negustori. S-a stins din viața la 31 de ani, fiind ucis de hoți pe un drum de munte. Era o vreme umedă de toamnă.

Skanda, rămas orfan de tată, a învățat meseriile acestuia, fiind ajutat de unchiul Arpana. S-a căsătorit la 22 de ani cu Jamuna, o fetiță de 14 ani. Au avut trei fiice: Bharati, Malini și Ananta. Skanda a avut o familie fericită, așa cum își dorise în zadar nefericitul său tată. Le-a transmis o karmă pozitivă unora dintre urmașii săi spirituali.

14 decembrie 2023

Episodul 55 – UNKA

Eroina povestirii nr.55 este UNKA. Ea a trăit la sfârșitul secolului 38 (mileniul 4 î.Hr.). S-a născut într-o comunitate de oameni simpli, ce poate fi localizată astăzi la 40 km spre nord de Moscova, în apropierea râului Kleazma și a actualei localități Lialova.

Acolo exista un mare lac cu apă dulce, legat de râu prin canale. De jur împrejur, creșteau trestia și rogozul, iar în apropiere se aflau păduri de foioase. Localnicii foloseau unelte din piatră cioplite în mod grosolan în formă de săpăligi, cuțite mari și topoare pentru spart. Cu astfel de unelte se săpa pământul, se tăiau copaci, se spărgeau oasele animalelor. Erau folosite la munci care necesitau un tăiș ascuțit și masiv.

Unii dintre localnici făceau vase din ceramică. Ornamentele lor originale erau compuse din gropițe simple, rotunde, care alternau cu benzi zimțate, făcute prin apăsarea unui pieptene cu dinți mici și deși.

Bărbații din sat vânau elani și alte animale de pădure, păsări de pădure și acvatic. Prindeau cu succes pește în lacul din apropiere și în bazinele învecinate. Unealta principală pentru pescuit era harponul, făcut din corn. O mare importanță pentru hrana locuitorilor o aveau moluștele, ale căror cochilii se găseau în număr mare.

Vânătorul Nika, tatăl eroinei noastre, era și un foarte bun pescar. Nevasta lui, Tulna, dăduse naștere la două fete. Fiva, născută cu 2 ani înaintea UNKĂI, a murit la vârsta de 10 ani, din cauza unei răceli la plămâni.

UNKA s-a arătat de mică pasionată de pescuit. La 5 ani, deja pescuia cu tatăl ei în apa râului și a lacului. Îl ajuta pe Nika să confecționeze harpoane din lemn de corn. Îi plăceau moluștele, să le mănânce și să își facă șiraguri din cochiliile lor.

La 17 ani, i-a murit viitorul soț, înecat în lac. Sărmanul Kluk se prăpădise la 19 ani. UNKA s-a dus la o femeie șaman pentru ghicit. Aceasta i-a spus să se ferească de apă. UNKA nu a ascultat-o și s-a dus în continuare la pescuit.

Împlinise 21 de ani, când a căzut în lac, fiind salvată de tatăl ei. După acest incident au început presimțirile sumbre. Vedea cum din apa lacului ieșeau aburi ce semănau cu siluete de femei, care o speriau până când se îndepărta de lac. A înțeles mesajul lor după ce trecuse de 25 de ani, dar la pescuit tot nu a renunțat. Lacul o atrăgea ca un magnet.

Nu s-a căsătorit. La 28 de ani, avea un iubit pescar. Kulig era cu 2 ani mai tânăr decât ea. Într-o dimineață de primăvară, pescuiau din barcă printre

sloiuri de gheață. Barca s-a lovit de o bucată mare de gheață. S-a spart și s-a scufundat cu ei cu tot. Au murit imediat în apa rece care i-a cuprins.

10 ianuarie 2024

Episodul 56 – IGONE

Eroul povestirii nr.56 este ibericul numit IGONE. A trăit la mijlocul secolului 39, mileniul 4 î.Hr., într-o așezare de metalurgiști. Astăzi, vechiul sat poate fi localizat în sudul Spaniei, între Almeria și Cartagena.

Tatăl lui, numit Alvin, era metalurgist. Nevasta lui Alvin, harnica Digna, dăduse viață la doi băieți. Fiul cel mare, IGONE, avea un frate mai mic cu 2 ani, numit Cid. Ajuns marinar, Cid s-a căsătorit la 29 de ani cu Luvia, o fată de 19 ani. Ea a născut două fete: Maite și Freira.

IGONE a învățat de mic modul de preparare al aramei din minereul de cupru, plus știința confecționării vaselor și lingourilor de aramă.

În epoca eneolitică, Peninsula Iberică era cel mai important centru al producției de minereu de cupru din Europa apuseană. Între Almeria și Cartagena se afla o serie întreagă de așezări ale metalurgiștilor. În fiecare colibă se găseau minereu de cupru, creuzete de lut pentru topit aramă, lingouri de aramă pregătite pentru schimbul de mărfuri. Producția de aramă depășea nevoile locale. Surplusul de aramă lua drumul Franței, al Europei de Nord, al Italiei și Greciei. Negustorii din sudul și estul Spaniei vindeau și vase din ceramică roșie, unele având formă de clopot.

De la 16 ani, Cid, fratele lui IGONE, și-a început călătoriile spre sudul Franței pentru a comercializa vase și lingouri de aramă confecționate de Alvin și IGONE.

Căsătorit la 25 de ani cu Kita, o fată de 16 ani, IGONE a avut împreună cu ea trei băieți: Velo, Orin și Piro. Cu toții au devenit metalurgiști în aramă și negustori ambulanți.

La 44 de ani, IGONE a suferit un grav accident: un vas greu de aramă i-a căzut pe piciorul stâng. Oasele i-au fost zdrobite, iar rana deschisă s-a infectat. A murit în chinuri mari la câteva zile după accident.

20 februarie 2024

Episodul 57 – ANGASU

Eroul episodului spiritual nr.57 este mesopotamianul ANGASU. Viața lui s-a desfășurat la începutul secolului 40, mileniul 4 î.Hr. A trăit 34 de ani. S-a născut și a locuit într-o mică localitate portuară așezată în vecinătatea fluviului Shatt-al-Arab, în zona actualului oraș Basra.

Zamun, tatăl lui ANGASU, era agricultor și negustor de cereale. Gospodina Kamina, soția lui Zamun, născuse trei copii. ANGASU avea două surori mai în vârstă decât el, numite Kani și Naktum. Ele s-au căsătorit înainte de a împlini 20 de ani, cu agricultori din sat. În total, au avut unsprezece copii.

Localnicii negustori făceau comerț cu grâu, lemn și bucăți de piatră. Aveau propria organizație. Își transportau mărfurile cu bărcile lor pe apa fluviului Shatt-al-Arab, până la Golful Persic, unde erau achiziționate de marinarii care le transportau la mari distanțe.

Valoarea mărfurilor era apreciată în funcție de bunurile agricole. Aveau un sistem de măsură numit “șekel”. Unui șekel îi corespundeau 180 de boabe de grâu. Un număr de 60 de șekeli forma o “mină”. Un “talant” era format din 60 de mine. Sistemul comercial nu se baza pe bani.

ANGASU a devenit un bun agricultor, lucrând pământul împreună cu părinții lui. Bunicul Garil, tatăl lui Zamun, l-a învățat să confecționeze statuete din lemn care reprezentau capete de zei. La 17 ani, ANGASU a plecat pe apa fluviului în barca unchiului Varsin, fratele mamei Kamina, pentru a duce mărfuri la țărmul Golfului Persic.

La 26 de ani s-a căsătorit cu Lamasi, o fată de 17 ani din satul lui. Părinții ei, Tarbat și Sumira, erau agricultori. Le muriseră doi băieți și o fetiță, din cauza unor infecții. A supraviețuit doar Lamasi.

Ea a născut-o pe Simiti la 21 de ani, iar pe Kamma la 24 de ani. Fetițele erau mici când au rămas fără tată. ANGASU și-a pierdut viața la 34 de ani, din cauza unei intoxicații cu pește crud.

Lamasi s-a recăsătorit la 30 de ani cu văduvul Mustal, care avea 45 de ani. Încă mai lucra ca negustor. Nu au avut copii împreună. Din prima căsătorie, Mustal nu avea niciun copil.

Având în vedere cauza morții timpurii a antecesorului ANGASU, sfatul meu este să fii atentă la calitatea produselor din pește și, mai ales, să nu consumi pește crud.

24 martie 2024

Episodul 58 – TAHA

Eroina povestirii nr.58 este o femeie din Egipt care se numea TAHA. S-a născut în localitatea denumită astăzi Matruh, port la Marea Mediterană, în nordul țării, în secolul 41 î.e.n..

Tatăl ei, Meritrah, era negustor și pescar pe Marea Mediterană. Mehe, soția lui Meritrah, născuse trei copii. TAHA a supraviețuit, dar un băiat și o fetiță au decedat la vârste mici, din cauza unor infecții digestive. TAHA a moștenit de la tatăl ei pasiunea pentru pescuitul în apa Mării Mediterane. Gătea peștele cu multă pricepere.

La 18 ani, părinții i-au dat-o drept soție marinarului negustor Paraka, un bărbat în vârstă de 27 de ani. Tatăl lui, numit Neku, era pescar. Emut, nevasta lui Neku, dăduse viață la doi băieți. Paraka avea un frate mai mic cu 2 ani, numit Nenef.

TAHA nu a născut niciun copil. Ea împlinise 26 de ani când Paraka a plecat pe mare cu o navă pe care se afla un număr mare de bărbați, dorind cu toții să ajungă în Cipru.

În acea perioadă istorică, neoliticul, comerțul și transportul necesitau o folosire intensă a cursurilor de apă. Pe Nil și pe Mediterana, egiptenii puteau străbate distanțe mari. Construcția de pirogi, plute și bărci era intensă. Vasele egiptenilor aveau mai multe rânduri de vâsle și erau ghidate cu o cârmă. Vâslele aveau mânere din lemn lungi, rotunde, la capătul cărora erau fixate palete. Egiptenii puteau naviga chiar și pe Mediterana, reușind să ajungă până pe insula Creta, în estul Africii și în Fenicia. Bărcile folosite în acest scop erau deosebit de solide și capabile să străbată distanțe mari.

Paraka, soțul TAHĂI, nu s-a mai întors din călătoria lui pe Mediterana. Dorind să afle dacă el mai trăiește sau a murit, TAHA și-a încordat mintea, până când a început să “vadă” cu ochii închiși ce se întâmplase cu Paraka. Treptat, a înțeles tristul adevăr: el trăia, locuia pe insula Cipru, unde își luase o nevastă localnică, iar aceea născuse deja doi copii.

Presimțind că Paraka nu va reveni lângă ea, TAHA a luat decizia de a pleca în căutarea lui. Avea 32 de ani când a pornit pe mare, călătorind pe o navă plină cu negustori. În apropiere de Cipru, s-a pornit o furtună care i-a aruncat pe toți în apă. Nu a supraviețuit niciunul. TAHA a sfârșit în adâncul apei, la fel ca toți ceilalți.

Observăm că sârmana TAHA a fost o victimă a mării și a trădării bărbatului ei. De karma negativă, nici vorbă. Ți s-au transmis de la ea, pe cale

spirituală, firea tenace, curajoasă și plăcerea de a călători pe mare. Spre norocul tău, ai șansa de a călători cu vapoare moderne, prea puțin expuse la naufragii.

27 aprilie 2024

Episodul 59 – AKER

Eroul povestirii nr.59 este britanicul numit AKER. El a trăit la începutul secolului 42, mileniul 5 î.Hr.. S-a născut într-un sat de agricultori și mineri aflat în actuala regiune Norfolk, ce aparține Angliei. Vechiul sat se afla în apropierea sitului arheologic Grime's Graves (denumire actuală). La mică depărtare se găsește localitatea Brandon.

Bark, tatăl lui AKER, lucra la mina de cremene din apropierea satului. Cory, nevasta lui Bark, născuse doi băieți. Den, cu 5 ani mai mic decât AKER, a murit în mină la vârsta de 20 de ani.

În căutarea prețioaselor pietre de cremene, oamenii pătrundeau tot mai adânc în pământ, străduindu-se să dezvolte noi tehnici de minerit. Cei care lucrau la Grime's Graves aveau cunoștințe avansate de minerit subteran. Puțurile, adânci de până la 15 metri săpate în pământ, erau accesibile cu ajutorul unor trepte făcute în perete și al unor scări din lemn. În puțurile golite, minerii neolitici lăsau obiecte de cult. În Grime's Graves, arheologii au găsit un idol feminin lângă un falus din calcar. Astfel de ofrande arătau mulțumirea minerilor pentru obținerea prețioaselor pietre de cremene.

AKER aflase despre moartea unor bărbați din sat care trudeau în mână. Nu și-ar fi dorit să muncească și el acolo. Avea 15 ani când Bark l-a obligat să intre în mină, fiindcă așa era tradiția neamului său. Astfel, AKER a devenit și el miner.

La 23 de ani s-a îndrăgostit de Maby, o fată de 16 ani din același sat cu el. Tatăl ei, Chet, și mama ei, Kere, o aveau numai pe ea. Chet era agricultor și nu ar fi intrat în mină, de frica morții cumplite a unor mineri. Nu a vrut să i-o dea pe Maby de nevastă minerului AKER. De supărare, AKER s-a ascuns în adâncul minei, într-o zonă periculoasă unde nu intra nimeni. Colegii de muncă nu l-au găsit, iar el nu a mai ieșit din ascunzătoarea lui, îndurând foame și frig și chinuri mari. Într-un târziu, zcii minei s-au îndurat de el și i-au luat viața.

Sacrificiul său suprem în numele iubirii a fost evitat de mulți dintre urmașii săi pe linie de spirit, ei găsind alte modalități de a renunța la iubirea interzisă.

26 mai 2024

Episodul 60 – CHIA

Eroina povestirii nr.60 este o femeie din China care a trăit la mijlocul mileniului 5 î.Hr. (secolul 43 î.e.n.). S-a numit CHIA. S-a născut într-un sat apropiat de Fluviul Galben, cu peste 100 de locuitori. În acea zonă se găsește astăzi satul numit Panp'o.

Întreaga localitate și terenurile agricole din jurul ei erau stăpânite de boierul Luo. Plantația de mei ocupa o mare parte din suprafața agricolă. Malurile Fluviului Galben, bogate în loess, erau foarte potrivite pentru creșterea plantelor comestibile. Pământul moale putea fi lucrat chiar și cu unelte simple. Prin cultivarea eficientă a meiului, în China neolitică putea fi hrănit un număr mare de oameni.

Agricultorul Jiao, tatăl CHIEI, căsătorit cu gospodina Dajing, avea două fiice. CHIA s-a dovedit a fi fără noroc în viață. Sora mai mare, Ao, s-a căsătorit la 17 ani cu agricultorul Huan, care avea 24 de ani. Băieții lor s-au numit Jiayi și Ru.

Jiao, tatăl fetelor, muncea la plantația de mei a boierului. Majoritatea agricultorilor erau datori lui Luo, nereușind să își achite impozitele anuale în produse din gospodăriile lor. Ca să scape de cumplitele pedepse corporale, unii alegeau sclavia, iar alții își donau copii spre folosul boierului.

CHIA a fost donată boierului la vârsta de 9 ani. Fetița a ajuns, la început, slujnică la stăpâna Chun, soția lui Luo. Cele două fetițe ale stăpânei aveau voie să se joace cu CHIA.

La 14 ani, CHIA a fost luată de la stăpână și dusă în casa cu slave-amante. La 18 ani l-a născut pe Kuo, iar la 20 de ani a sosit și He, surioara lui Kuo. Cei doi copii s-au născut ca sclavi ai boierului. Kuo a ajuns îngrijitor la vite, iar He, servitoare la bucătărie. Nu au avut voie să se căsătorească.

Mama lor, CHIA, a murit la vârsta de 28 de ani, într-o iarnă geroasă, din cauza unei răceli la plămâni. Munca ei fusese afară, la îngrijirea păsărilor.

30 iunie 2024

Episodul 61 – AMIL

Episodul 61 o are ca eroina pe AMIL, care a trăit la începutul secolului 44, mileniul 5 î.Hr.. Ea s-a născut într-un sat neolitic din nordul Scoției, așezat pe una dintre insulele Orkney. Astăzi, acolo se afla satul Skara Brae.

Tatăl lui AMIL, numit Sim, ajuta la construcția caselor din piatră și a bărcilor simple necesare la pescuit. Nevasta lui Sim cultiva secară și creștea vite și oi, iar el pescuia pește în marea Nordului.

AMIL era pasionată de tot ce se putea pescui și construi. Peigi mai născuse o fetiță, pe Mairi, care a murit de frig la vârsta de un an.

Casa lui Sim fusese construită într-o groapă, având pereții din pietre suprapuse. Casele din sat comunicau prin tuneluri. În toate se găseau paturi acoperite cu paie. Într-o grotă, lângă casă, Sim avea un atelier cu unelte din cremene.

AMIL a fost luată de nevestă la 18 ani de constructorul de bărci numit Maol. Bărbatul avea 25 de ani.

AMIL a născut-o pe Morag la 21 de ani. Fata a fost luată de nevestă la 15 ani de gospodarul Seoc. El avea 22 de ani. Morag nu a născut niciun copil.

După nașterea lui Morag, AMIL nu a mai rămas însărcinată, până la 31 de ani. Visa noaptea că va avea un băiat. L-a născut într-o iarnă, pierzându-și viața din cauza durerilor. Abia împlinise 31 de ani. Ca prin minune, băiatul a supraviețuit. A fost luat spre îngrijire de sora lui, Morag.

24 iulie 2024

Episodul 62 – AKIF

Am ajuns la povestirea nr.62, al cărei erou este un bărbat numit AKIF. S-a născut într-un sat aflat lângă râul Khabur din Siria (în Turcia se numește Habur). A trăit în secolul 45 î.e.n. (mileniul 5 î.Hr.).

Tatăl lui, Esan, era agricultor. Mama lui, Neha, născuse trei copii. Cele două surori ale lui AKIF au murit la scurtă vreme după naștere. AKIF a dorit să ajungă olar, reușind să învețe arta ceramicii împreună cu meșterul Hayd, unul din verii lui Esan.

El a trăit în perioada numită astăzi „cultura Tell Halaf”. Aceasta a generat o nouă etapă a evoluției civilizației mesopotamiene. Dealul Tell Halaf se află pe teritoriul actual al Siriei, pe cursul superior al râului Khabur. La mijlocul mileniului 5 î.Hr. s-a dezvoltat în acea zonă un nou stil artistic, pus în evidență mai ales prin obiecte ceramice. La acea vreme, roata olarului încă nu era cunoscută.

Totuși, meșteșugarii ajunseseră la un nivel artistic foarte ridicat. Aveau cunoștințele tehnice necesare pentru a crea statuete deosebite și vase cu pereți

foarte subțiri. Suprafețele obiectelor de ceramică aveau modele rafinate și un joc cromatic deosebit de viu, obținut prin aplicarea mai mult sau mai puțin intensă a culorilor. Oamenii culturii Tell Halaf foloseau un dispozitiv simplu, reușind să rotească încet cu mâna obiectul din ceramică. Inventaseră și cuptoarele reglabile. Cu ajutorul lor, lutul putea căpăta culori de la roșu până la negru.

AKIF dovedea un talent deosebit la confecționarea statuetelor și vaselor din ceramică.

La 24 de ani și-a luat-o de nevastă pe Tuka, o fată de 17 ani. Ea l-a născut pe Abul la 19 ani. Băiatul a devenit și el ceramist. Împreună cu nevasta lui, numită Nerin, a avut două fiice: Hajra și Shuma.

AKIF a încetat din viață la vârsta de 39 de ani, pe vreme de vară. Se tăiase la mâna stângă cu un ciob din ceramică. Rana s-a infectat și i-a scurtat viața.

19 august 2024

Episodul 63 – ILA

Eroina povestirii nr.63 este o femeie numită ILA. Ea a trăit la mijlocul secolului 46 î.e.n. (mileniul 5 î.Hr.). Provenea din doi părinți migratori, sosiți din sudul Rusiei (stepa eurasiatică).

Sniguk (tatăl) și Sisle (mama), împreună cu un grup de peste 100 de călăreți, au trecut Dunărea și s-au așezat în Câmpia Marița (Hebrus), teritoriu aflat astăzi în Bulgaria. La sosire, Sisle a fost ucisă în lupta dintre migratori și țăranii localnici, care formau un trib neolitic.

Călăreții din stepă, sosiți în valuri de-a lungul teritoriilor de la Dunăre, au fost numiți "populația kurganelor", deoarece își înmormântau decedații în gropi acoperite cu bolovani și pământ, formând astfel niște movile numite kurgane. La ei exista și obiceiul uciderii văduvelor: dacă murea capul familiei, soția trebuia să îl urmeze în mormânt.

Războinicii sosiți din stepă reprezentau o amenințare mortală pentru crescătorii de animale de la sudul Dunării. Succesul lor în lupte se baza pe domesticirea și îngrijirea cailor. Calul era venerat chiar și în cultul morților. În kurgane au fost găsite statuete înfățișând cai și capete de cai.

Grupul de războinici călare condus de Sniguk s-a așezat în Câmpia Marița când ILA avea 16 ani. După un an de la sosire, pe ILA a luat-o de nevastă luptătorul Urko, mai mare cu 6 ani decât ea. Părinții lui rămăseseră în stepa din

sudul Rusiei. Urko a învățat de la localnici să îngrijească și alte animale, nu numai cai, dar și să cultive plante comestibile.

ILA crescuse ca un băiat, alături de tatăl ei. Avea propriul cal, pe care îl îngrijea și îl călărea. Sniguk o învățase să lupte cu lancea, pumnalul și arcul cu săgeți. Comunitatea formată din localnici și noii-sosiți avea nevoie permanentă de apărare, fiind amenințată de noi invadatori. Din cauza mersului pe cal și a mai multor lupte, ILA pierduse câteva sarcini.

Avea 34 de ani când, împreună cu soțul ei, a participat la o luptă cumplită pentru apărarea satului. Urko a îndemnat-o să se retragă spre sat, dar el a rămas să lupte mai departe. El și câțiva războinici au fost uciși de grupul invadatorilor, iar localnicii rămași în viață i-au alungat pe dușmani. Adus în sat, trupul curajosului Urko a fost depus într-o groapă proaspăt săpată pentru el și soția lui. ILA urma să fie îngropată de vie lângă soțul ei.

I-au dat să înghită o băutură foarte tare, care a adus-o într-o stare de inconștiență. Nu și-a dat seama că deasupra lor se aruncau pietre și pământ. Mormanul de bolovani format deasupra gropii a fost acoperit de pământ și iarbă, de-a lungul timpului. După cum bine știm, în cadrul mai multor civilizații terestre au existat numeroase modalități prin care nevestele și-au sacrificat viața alături de bărbații lor decedați.

16 septembrie 2024

Episodul 64 – RIUF

Eroul episodului 64 este RIUF. El a trăit în Bretania (Franța) în Epoca Pietrei, în secolul 47 î.Hr.. Provenea dintr-un neam de cioplitori în piatră. Atât el, cât și tatăl lui, Dago, fratele lui, bunicul lui, plus majoritatea bărbaților din regiune se ocupau cu cioplirea unui bolovan gigantic.

Gune, mama lui RIUF, mai născuse un băiat, Gund. Ajuns și el cioplitor, a fost ucis la 19 ani de un bolovan care se rostogolise și căzuse peste el. Au rămas în viața Dago și RIUF pentru a continua cioplirea marelui bolovan. Acesta urma să servească după finalizare drept loc de cult.

De-a lungul coastei bretone, localnicii ridicau locuri de cult și morminte impresionante din piatră. Ei trăiau în „epoca marilor pietre”. Ca oameni neolitici, ei prelucrau roca săptămâni la rând, folosind ciocane și topoare, până când suprafața era șlefuită uniform.

Colosul șlefuit sub comanda lui Dago fiind considerat terminat, i s-a pregătit transportul. Au adunat trunchiuri de copaci și funii foarte groase. Bărbații cei mai voinici au pus trunchiurile de copaci sub bolovan. L-au transportat în locul stabilit prin rostogolirea buștenilor. Au fost necesari peste o mie de oameni și peste o sută de perechi de boi.

La finalul transportului, RIUF și-a pierdut viața, ca și alți bărbați aflați aproape de el. Un trăsnet a lovit colosul din piatră, sfărâmându-l în mai multe bucăți. Cei trei copii ai cioplitorului RIUF, decedat lângă opera sa la doar 28 de ani, nu au vrut niciodată să cioplească în piatră.

Cea mai mare bucată rămasă din bolovanul inițial a fost considerată după mulți ani drept cel mai mare menhir din lume. I s-a dat numele de Grand Menhire Brisé (marele menhir spart). El a fost folosit multă vreme ca obiect de cult al unei zeițe adorate de bretoni. Bucățile mai mici au servit drept acoperiș pentru morminte megalitice.

Grand Menhir Brisé a devenit cunoscut și romanilor. Ei îl numeau „coloana nordului” și îl considerau un punct de orientare pentru intrarea în Golful Morbihan. Numele breton al uriașului bolovan prăbușit este Mane er Broec’h, în traducere, „Piatra Vrăjitoarei”.

21 octombrie 2024

Episodul 65 – LIES

Eroina povestirii nr.65 este o femeie numită LIES. Ea s-a născut într-un sat din nordul Germaniei și a trăit în secolul 48 (mileniul 5 î.Hr.).

Locuitorii satului se ocupau cu agricultura, creșterea animalelor, vânatoarea, olăritul. Pe vasele din ceramică executau modele specifice cu unghiuri și linii. Rezultatele muncii sătenilor săraci ajunseseră să îi îmbogățească pe cei câțiva bărbați care conduceau tribul. Fertilitatea pământului și bogăția recoltelor îi mențineau pe toți în viață. Casele din lemn adăposteau mari cantități de cereale.

Sătenii găsiți vinovați din diverse motive riscau să fie executați prin zdrobirea capului cu pietre ascuțite. Unii erau chiar sacrificați fiind nevinovați, spre îmbunarea zeilor în care credea toată obștea.

Agricultorul Arn, tatăl lui LIES, era și un bun vânător. Joh, nevasta lui Arn, dăduse viață la două fete. LIES avea cu 6 ani mai mult decât sora ei, Tjel.

Ceramistul Anze, un bărbat de 28 de ani, a luat-o de nevastă pe Tjel, care tocmai împlinise 15 ani. Femeia nu a născut copii.

LIES a învățat practica olăritului de la bunicul Itlo, tatăl lui Arn. Fata avea mult talent la executarea modelelor prin zgârierea oalelor confecționate de ea.

Agricultorul Heno, un tânăr de 26 de ani, a luat-o de nevastă la vârsta de 17 ani. La fel ca sora ei, Tjel, LIES nu a reușit să nască niciun copil. Obștea satului a considerat că fetele lui Arn erau blestemate de zei ca să rămână sterpe. Anze a refuzat să își ofere nevasta pentru sacrificare.

Nici Heno nu ar fi fost de acord, dar bătrânii „înțelepți” ai obștei l-au convins, după ce l-au obligat să consume mult alcool. Au lovit-o pe LIES cu pietre în cap până când nenorocita a rămas fără suflare.

Moartea i-a fost ca o izbăvire de suferințele trupești. La 29 de ani, LIES era deja bătrână. Abia mai putea să meargă, din cauza durerii de picioare. Cu ochii abia mai zărea în jurul ei. Observăm și la sărmana LIES că uciderea femeilor nefertile era un obicei înrădăcinat la unele popoare din vechime.

21 noiembrie 2024

Episodul 66 – EISO

Eroul povestirii nr.66 este un bărbat numit EISO. S-a născut într-un trib aflat în zona unde astăzi există localitatea Almendres din Portugalia. A trăit în secolul 49, mileniul 5 î.Hr., în epoca neoliticului.

Localnicii se ocupau cu agricultura, metalurgia, olăritul, construcția de locuințe și a mormintelor megalitice. Tatăl lui EISO, numit Van, era agricultor și meșteșugar. Nevasta lui Van, numită Ete, născuse doi băieți. Omao, mai mic cu 4 ani decât EISO, murise la vârsta de 9 ani, fiind lovit la cap de o piatră.

EISO a dorit să învețe tot ce se putea pentru a lucra alături de tatăl său și de ceilalți locuitori ai tribului. Până la 28 de ani, cât i-a fost dat să trăiască, a lucrat la cultivarea pământului, la confecționarea unor obiecte ceramice, la construcția unor case. Spre sfârșitul vieții, a ajutat la șlefuirea unor bolovani care marcau sanctuarul destinat unor practici religioase și observații astronomice.

Învățase să își facă topoarele din piatră necesare la netezirea bolovanilor. Topoarele erau fixate pe cozi de lemn, introduse în găuri făcute în piatră. Pentru efectuarea unei găuri era nevoie de multă răbdare. Se folosea nisip de cuarț la găurirea pietrei. La un singur topor, EISO lucra câteva zile.

În apropierea satului exista și un mormânt megalitic, ridicat de localnici, marcat cu bolovani uriași. Majoritatea bărbaților care lucrau la astfel de construcții mureau din cauza unor accidente. EISO nu a mai avut timp să își facă o familie. Avea 28 de ani, când a alunecat sub o piatră mare pe care se chinuia să o șlefuiască. S-a lovit puternic la cap, oasele i s-au zdrobit, iar moartea a survenit în scurtă vreme.

După cum știm, construcția unor vestigii arheologice pe care le admirăm astăzi a provocat moartea unui număr imens de meseriași. În acele vremuri, viața oamenilor nu era atât de prețioasă ca în actualele țări civilizate.

18 decembrie 2024

Episodul 67 – KAJ

Eroul episodului nr.67 este lituanianul numit KAJ. A trăit în secolul 50, mileniul 5 î.Hr.. S-a născut într-un trib neolitic aflat în nordul Lituaniei, lângă lacul Burtnieks. Era în perioada culturii Narva. Localnicii creșteau animale, pescuiau, confecționau obiecte din chihlimbar, pe care le vindeau unor negustori din vestul Rusiei.

Tatăl lui KAJ, meșterul Zidru, făcea unelte și podoabe din chihlimbar, plus diverse obiecte de uz casnic. În micul său atelier, Zidru prelucra chihlimbarul, obținând obiecte de podoabă, nasturi, pandantive, unelte și alte obiecte necesare în gospodărie. Chihlimbarul era moale și putea fi modelat ușor.

KAJ a învățat de la tatăl lui tot ce se putea, reușind să confecționeze mărfuri foarte apreciate de negustorii de pe coasta Mării Baltice. În plus, pentru plăcerea lui, făcea statuete stilizate ce reprezentau animale și oameni. Comerțul se desfășura prin troc. Statuetele lui erau duse de negustori până departe, în interiorul continentului.

Nevasta lui Zidru, numită Nute, îl născuse numai pe KAJ. La 18 ani, băiatul și-a început drumurile comerciale, căutând negustori dornici să îi cumpere produsele. Printre mărfurile obținute la schimb se afla și ardezia verde. În perioadele când se afla acasă, mergea cu plăcere la pescuit.

Pe când avea 25 de ani, iubita lui, Aute, o fată de 19 ani, a născut-o pe fiica lor, Egle. Fetița a decedat la câteva luni după naștere, din cauza unei infecții grave la plămâni. După 2 ani, a murit și Aute, având aceeași boală. Cumplita infecție pulmonară l-a ucis și pe KAJ la vârsta de 29 de ani.

Avusese timp să îi învețe pe câțiva tineri din satul său meșteșugul confecționării obiectelor din chihlimbar. O perioadă mare de timp, oamenii din zona baltică au reușit să își apere secretul folosirii chihlimbarului de influențe străine.

21 ianuarie 2025

Episodul 68 – ARJU

Eroul povestirii nr. 68 este iranianul ARJU. El a trăit în epoca neolitică, în secolul 51, mileniul 6 î.Hr.. S-a născut în localitatea numită astăzi Sialk, din Iran.

Tatăl lui, Bahbu, era olar. Obișnuia să confecționeze vase din lut folosite la păstrarea proviziilor și, uneori, statuete cu figuri de femei.

Nevasta lui, Narge, născuse doi băieți. ARJU avea cu 5 ani mai mult decât Nasri. Ajuns și el ceramist, Nasri și-a luat-o de nevastă pe Sana, care avea 17 ani. Ea l-a născut pe Masu.

ARJU a vrut să ajungă metalurgist. A reușit să învețe meseria împreună cu meșterul Shere. Metalul folosit era cuprul natural. Prin prelucrarea la rece a metalului, îi dădea forma dorită. Cuprul în formă brută era desprins de minereul care îl înconjură. Până la obținerea formei dorite, ARJU lovea cu ciocanul bucata de metal.

Cuprul prelucrat în regiunea unde locuia ARJU avea un conținut de arsenic mai bogat în comparație cu cel prelucrat în alte zone. Era mai aspru și mai dur, fiind rezistent mai mulți ani. Din cupru, ARJU confecționa vase pentru provizii și figurine feminine. Modelele de pe vasele lui reprezentau oameni sau animale: șerpi, capre, tauri, cai.

La 28 de ani, ARJU și-a luat-o de nevastă pe Ghon, care avea 18 ani. Tatăl ei, Reidu, creștea și vindea animale. Zhal, mama ei, o născuse numai pe ea. La 19 și 21 de ani, Ghon a născut doi băieți morți. ARJU a continuat să confecționeze vase și figurine din cupru, pe care i le cumpărau diverși negustori.

A încetat din viață la 34 de ani, într-o iarnă din secolul 51 î.Hr., din cauza intoxicației cu arsenic. Inhalase ani de zile praful otrăvitor degajat în timp ce prelucra bucățile de cupru. O parte din vasele făcute de el au fost descoperite de arheologi.

15 februarie 2025

Episodul 69 – PATLI

Eroina povestirii nr. 69 este PATLI, o femeie născută într-un trib neolitic așezat în Valea Tehuacan din Mexic. Ea a trăit în secolul 52 (mileniul 6) î.Hr..

Tatăl ei, Itoti, era agricultor și vânător, la fel ca toți bărbații din sat. Nevasta lui Itoti, numită Xipil, născuse trei fete și trei băieți. Dintre fete a supraviețuit numai PATLI. Surorile mai mici, Cente și Netl, au decedat înainte de a împlini 3 ani, din cauza unor infecții.

Băieții, numiți Cuetpa, Ollin și Mahui, au ajuns la maturitate. Și-au luat neveste, au devenit agricultori și vânători, au avut în total 17 copii.

Itoti și nevasta lui cultivau porumb pe terenul satului, comun tuturor. În plus, mergea la vânătoare împreună cu alți bărbați, completând hrana zilnică a familiei. Bărbații de vârsta lui aparțineau celei de-a doua generații de cultivatori ai porumbului.

Porumbul a devenit catalizatorul evoluției tuturor culturilor precolumbiene. Planta avea mai multe calități pentru care a devenit aliment de bază. Avea nevoie de puține precipitații și creștea foarte repede. Dezvolta rădăcini foarte slabe, fiind cultivabil și pe terenuri mai sărace în humus. Parcelele ce reveneau fiecărei familii erau mici, recolta se împărțea între localnici, cu dreptate. Se presupune că în paleolitic a existat și un soi de porumb sălbatic. S-a descoperit la Ciudad de Mexico polen fosilizat cu o vechime de 80.000 de ani.

PATLI a ajuns la vârsta de 15 ani nevasta lui Tlascal, un tânăr de 23 de ani, agricultor și vânător. La 17 ani l-a născut pe Huemac. Băiatul a fost ucis la vânătoare de un animal sălbatic. Avea doar 11 ani.

Pe Tlaco a născut-o la 19 ani. Fata a fost ucisă de un animal agresiv la 15 ani, în timp ce culegea plante comestibile din pădure.

Meztli a sosit pe lume când mama ei avea 22 de ani. A ajuns nevasta șefului de trib, Amotli, la 17 ani. Era cu 8 ani mai tânără decât bărbatul ei. Au avut trei băieți: Necua, Namac și Tezca.

PATLI iubea foarte mult porumbul. Îl măcina între pietre și făcea turte pe jar. Culegea zilnic și plante comestibile. Avea multă grijă de copiii ei. Se ruga noaptea la zei să o ajute să mai nască și alți copii. La 31 de ani a decedat la nașterea unui copil mort. Era spre sfârșitul secolului 52 î.Hr..

19 martie 2025

Episodul 70 – ALWI

Eroina povestirii nr. 70 este ALWI, o față ce aparținea unui trib neolitic. Satul respectiv se afla în regiunea denumită Franconia, în zona orașului Bamberg din Germania de astăzi. În apropierea satului se găsea Peștera Fecioarelor. Aceasta apăruse cu multă vreme înainte, datorită unei alunecări de teren. Triburile din jur o foloseau ca spațiu de cult, fiind considerată un loc sacru. Se aduceau ca jertfă Zeului Morții animale și oameni. Mureau în ritualurile de sacrificare mai mult copii și tineri, preferate fiind fetele. Oamenii erau sacrificați în cinstea Zeului Morții, în care credeau toți localnicii. Se întâmpla să devină jertfe și membrii unor triburi dușmane.

Eroina noastră, ALWI, era fiica lui Henne, șeful de trib. Mama ei, Eret, născuse trei copii. Cei doi băieți, sosiți pe lume înaintea fetiței, au decedat la scurtă vreme după naștere. ALWI a fost crescută și educată de ambii părinți pentru a fi sacrificată Zeului Morții. Era mândră de misiunea pe care o avea de îndeplinit în viitor, fără a i se spune când se va înfăptui sacrificiul.

La 16 ani i-a sosit vremea să se supună ritualului de sacrificiu. După ce tatăl ei i-a dat să bea o licoare care a făcut-o să devină inconștientă, trei bărbați din trib și-au început cumplita lucrare, în timp ce Henne și Eret erau vopsiți cu cretă roșie și cărbune.

I-au extras incisivii, care urmau să devină podoabe pentru femei. I-au deschis craniul cu unelte din os. I-au extras măduva din oase. Bucăți din carnea ei au fost prăjite la foc și mâncate de cei care asistaseră la ritual. Oasele rămase au fost aruncate în peșteră, peste grămada de rămășițe ale altor nefericiți sacrificați. Pentru ca ritualul să fie complet, sătenii au aruncat în grotă oale de lut, unelte de piatră, bucăți de cretă roșie și resturi de lignit.

ALWI a trăit spre sfârșitul secolului 53, mileniul 1 î.Hr.. Sacrificiul ei, îndreptat spre îmbunarea Zeului Morții, se înscrie în lunga listă a pământenilor sacrificați cu sau fără voia lor, în diverse etape ale evoluției omenirii. Putem spune că spiritul tău, în maturitatea și înțelepciunea lui, a obținut astfel o bogată experiență în orientarea unor drame omenești spre concretizarea intenției de a se pune bine cu Universul.

23 aprilie 2025

- SFÂRȘIT -